

EDGAR WALLACE

BANDA GROAZEI

Traducere în limba română de ALEXIS

CAP. I

Harry-Cavaleristu intră în Poliția din Furton Street ca să-și prezinte biuletul de eliberare din închisoare. Tocmai în dimineața acelei zile părăsise închisoarea din Dartmoor, după ce is-pășise o condamnare de 7 ani.

Harry — un om cu fața galbenă și cicatrice pe obraz, — intră în localul poliției încrutat și prezentă comisarului de serviciu certificatul său.

„Domnule comisar, sunt Henry Beneford, eliberat din închisoare. Trebuie să mă prezint aici...”

În acest moment observă pe inspectorul Long (denumit Rămășag) și ochii îi scânteie. Era o coincidență, chiar o coincidență extrem de nefericită pentru Harry-Cavaleristu să întâlnească pe Rămășag. Acesta tocmai venise înăuntru ca să stabilească identitatea unui hoț de prăvălii, căutat de multă vreme.

„Bună dimineața domnule inspector. Mai ești încă pe lumea asta?”

„Și încă cum” — răspunse vesel inspectorul Arnold Long.

Buza urâtă a lui Harry-Cavaleristu tremură:

„Ma miră că conștiința d-tale neagră te lasă să mai dormi. Mi-ai procurat șapte ani prin viclenie și șiretenie”.

„Și sper să-ți mai procur încă șapte ani” — răspunse vesel Rămășag. Dacă ar fi după mine, te-ași duce la spânzurațoare. Pământul ar deveni astfel un loc mai plăcut de locuit”.

Buza lungă de sus a pușcărișului tremură nervos. Oamenii cari îl cunoșteau bine, se fereau de el în momentele când Harry era atât de surescitat. Însă Arnold Long, deși îl cunoștea destul de bine, nu se nelinești de loc.

Harry Cavaleristu, ce e drept, făcuse un an și jumătate serviciu militar la cavalerie și câpătase trei ani închisoare, pentru că stălcase în bătae un subofiter până l'a lăsat în nesimțire. Era o brută, un hoț, unul dintre cei mai

periculoși oameni. Dar și Rămășag era foarte temut.

„Ascultă-mă! Nu vreau să ameninț. Dar nu o să mai ai ocazie să mă trimiți încă odată la închisoare. Atăta vreau să-ți mai spun: Bagă de seamă!”

Rămășag surăse.

„Vorbești mult Cavaleristule”, — zise el prietenos. „Într-o bună zi o să vrei să mai intri și în parlament”.

Pușcărișul tremură de furie și iarăși vibra buza lui superioară. Încercă să vorbească, însă nu putu. Se îndreptă apoi spre comisar și-i prezintă documentele cu mâna tremurândă.

„Oh, ești șiret, sunteți cu toții șireți. Oamenii ca mine se prind ușor, dar de ce nu l'ați prins încă pe Shelton, hei? Toți copoli din Anglia nu au putut să puie mâna pe el. Nici măcar vreun detectiv amator”.

Rămășag nu răspunse nimic, căci Shelton îi interesa atunci prea puțin. Simțea că prin amator, Harry făcea aluzie la el, dar acest reproș nu-l atinse niciodată, căci era un funcționar capabil și Harry Cavaleristu știa asta prea bine.

Când Long se întoarse la Scotland Yard află că Shelton avea să albească o mare influență asupra vieții lui.

Într-adevăr nu se găsea în toată lumea nimeni, care să fie de talia lui „Clay Shelton”. De cincisprezece ani se ocupa să falsifice și să pună în circulație scrisori de credit, polițe și alte efecte comerciale. Cincisprezece ani — e timp lung. „Clay Shelton” era eticheta, sub care se înregistra toată activitatea acelui om uscățiv, miop care la 3 Septembrie 1899 își însemnă astfel numele în registrul hotelului White-Hart din Dorking și care printr-o manoperă simplă și un fals ordinar putuse ridica, dela Sussex Bank 7200 lire sterline. Era primul nume, prin care se făcu cunoscut și acest nume fu men-

ținut pe toate fișele prefecturei de poliție.

Lt.-colonelul Hillerby de la serviciul de aprovizionare, care ridică dela Banca Africană 25.000 lire sterline, în baza unei procuri false, era desigur același, însă purta mustați și monoclu. Detectivul Băncii cunoștea foarte bine cercurile militare, de aceea i se păru suspect acest nou colonel și-l urmări până la Wynberg. A doua zi dimineata, detectivul fu găsit înjunghiat în pădurea de lângă Kenilworth. „Clay“ era un om inteligent, dar și foarte brutal.

Corban Smith, casier la o divizie marină, care câpătase deasemenea cam aceeași sumă dela Portsmouth & Southern Bank, nu avea mustață, dar purta uniformă de ofițer de marină, având pe pieptul stâng diverse insigne de decorații. Mesagerul, care încasase dela Banca Angliei 65.000 lire sterline pentru Midland Western Bank avea o mustață căruntă și vorbea cu accent scoțian.

Frederik C. Tennycold din Chicago, care încasă 6.000 lire la o sucursală a aceleiași bănci, purta ochelari și la butonieră insignele ordinului Cavalerilor lui Columb. Și multe alte nume au fost trecute de poliție în dosarele acestui om, însă oficial era cunoscut numai sub numele „Clay Shelton“.

Inspectorul Vansitter, abătut și cu fața foarte îngrijorată, era într-o conferință, la superiorul său.

„Imi pare extraordinar de rău“ — zise șeful său, ciătându-și capul cărunt. „Ai făcut doar aceeași experiență neplăcută pe care au făcut-o și colegii d-tale. Cel mai bun lucru ce ași putea să fac pentru d-ta, este să te dispensez de însărcinarea ce ți-am dat și s'o încredințez altuia. E un noroc pentru d-ta că nici unul din cei ce s'au ocupat cu falsurile lui Shelton, n'au putut să facă nimic“.

Cu trei luni înainte, Shelton câpătase 13.320 lire dela Banca City of London, cu ajutorul unei remiteri telegrafice false. Toți experții au fost de acord, că această operație a fost una din cele mai difice care s'au învărtit vreodată. Deși poliția admira intrucâtva modul cum acest furt fusese executat, totuși era datorită ei să împiedice o repetare.

„Nu putem să-l prindem pentru că nu-l cunoaștem“ — zise inspectorul,

și cauza pentru care nu-l cunoaștem este că lucrează singur fără complici. Chiar și afacerea cu remiterea telegrafică a executat-o singur. Atât telegrama cât și confirmarea ei erau falsificate și remise la Londra în mod uzual. Un om care e destul de îndemânat să poată lucru singur, poate fi prins numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Dacă ar fi în joc vre-o femeie, dacă ar avea de complice vre-o femeie, sau chiar pe altcineva, n'ar fi putut să continue cinci-sprezece ani excocherille lui“.

Urmă o tăcere penibilă, chiar dureasă. Șeful poliției care prețuia pe inspector și care voia să-i ușureze situația, pe cât îi sta în putință, nu găsi alt mijloc, decât de a întrerupe brusc convorbirea. Inspectorul nu mai putea invoca alte scuze. Dar putea da un sfat:

„Nu cred că cineva să-l poată prinde, fără să calce regulamentul nostru. Numai unul l'ar putea.“

Inspectorul aștepta o incurajare. Colonelul Macfarlane știa prea bine la cine făcea aluzie, dar nu spuse nimic, căci ar fi dorit ca răspunderea acestei pierderi să fie împărțită de amândoi.

„Rămășag?“ spuse Vansitter. Colonelul se strâmbă.

„Hm! Rămășag!“ și dete din cap dezaproband.

Long Rămășag, cu toată porecia lui și cu toate că era funcționar de poliție, era un om care studiase la universitate și fu de milionar. E lungă povestea cum fiul lui Sir Godley Long se dedicase carierei polițienești. Într-o bună zi, vice-rectorul Universității din Cambridge îl eliminase din Universitate, pentru că se bătuse cu servitorul unui profesor. Tatăl său, mâniat peste măsură de fapta fiului său, îl trimise în lume să-și agonisească singur existența. Rămășag plecă. Dar după o lună Arnold Murray Long vizită pe tatăl său în Berkeley Square, îmbrăcat în uniformă de funcționar de poliție al prefecturei din Londra. Toate rugămintele și conșurările lui Sir Godley nu putură să-l înduplece să renunțe la această uniformă.

Aceasta e pe scurt povestea lui. A fost supranumit „Rămășag“, pentru că plăcerea lui era să parieze într-una.

Tatăl nu renunță totuși la fiu. Simțea o oarecare mândrie pentru extrava-

ganța lui și în nobilul club ce frecventa, vorbea despre „fiul meu, copilul”. Într-o noapte cu ceață, aștepta pe Arnold în colțul străzii Hill și-i oferi un pahar cu bere. Fiecare povestea în clubul său, cum Arnold bău în tihnă paharul cu bere și apoi amenință pe tatăl său, că o să-l aresteze pentru vagabondaj.

Autoritățile l'ar fi ținut pe Arnold mai mult timp în serviciul de patrulare, căci se temeau, că dacă l'ar fi înaintat înainte de rând, ar fi fost atacate, poate chiar și în Parlament, zicându-se că ar fi fost înaintat din cauza rudelor sale bogate și influente. Totuși, după doi ani a fost subcomisar și nimeni nu putea să protesteze, pentru că el arestase pe Lew Fred-ding, care era căutat fiindcă fusese un sfert de milion de dolari dela NewYork Security Bank. După această faptă, îi reuși lui Arnold să aresteze pe renumiții bandiți Sullivan și Veitt, puțin timp după ce omorăseră pe Parlyvoo Smith, un agent polițienesc. Nimeni nu mai putu să-l oprească din avansarea bine meritată și Scotland Yard îl permută la secția criminală, unde aiți oameni mai capabili să-l poată lăsa mai în umbră. Însă când se duse cu mașina acasă, într-o seară cu ceață, văzu un om care schiopăta și care din cauza vremii favorabile pentru el, eșise din ascunzătoare, ca să facă puțină mișcare. Rămășag opri mașina, sări afară și-l arestă cu oarecare greutate, după ce scăpase, ca prin minune, neatins, de cele două focuri de revolver ce au fost trase asupra lui. Cel arestat fusese Ernie Budlow, prădător de Bancă și santagist și care era căutat pentru șase delictе.

„Noroc!” — ziceau cei dela Scotland Yard, dar erau nevoiți să-l numească sub-inspector, căci însuși ministrul de interne recomandase această avansare.

La Scotland Yard nu era socotit ca un ideal de polițist, nici nu era prezentat ca model detectivilor mai tineri. El însuși recunoscuse, că trebuia să aștepte așa de mult în anticamera superiorului său, încât covorul căpătase o gaură din atâta așteptat. A trebuit să fie pentru scurt timp pus în disponibilitate; o muștrare aspră ce căpătase de la superiorii săi, cam pătase cariera sa (cu toate că mențunea acestei muș-

trări fusese scoasă mai târziu din acte), ba chiar odată, un judecător îl critica foarte aspru, pentru că întrebunțase metode neingăduite de lege.

Era un om înalt și uscățiv. Putea să alerge ca un iepure, însă cu mai multă minte decât acel animal. Timp de doi ani era maistru — amator de box, se cătăra ca o pisică și avea ceva, care se asemena foarte mult cu instinctul fin al unei pisici.

Fața sa era lungă și subțire și zâmbea „vecinic” căci privea viața și lumea ca o glumă. Când banda lui Boylan îl prinse într-o stradă dosnică în apropiere de Limehouse Reach și-i dete cinci minute timp, ca să se pregătească pentru lumea cealaltă, Long le zise râzând vesel și arătând frumoșii săi dinți albi:

„Pun rămășag pe o mie de lire, că nu o să mă omorâți!”

Și n'nt'adevăr n'au fost în stare să-l omoare. Trei kilometri înotă el în Tamisa, cu mâinile și picioarele legate și când poliția fluvială îl scăpă, primele cuvinte ce putu spune, clănțănind din dinți, căci era în mijlocul lui Ianuarie și pe apă erau multe sloiuri de gheață, fură:

„Pariez pe o mie de lire că o să prind pe Joe Boylan în douăzeci și patru de ore.” Și l'a prins.

Colonelul Macfarlane strâmbă din nas, ce e drept, la ideea de a preda lui Rămășag afacerea Shelton. În Anglia nu e cunoscut gradul „al treilea” de tortură, dar Rămășag inventase un al „patrulea grad”. Nu ținuse el strâns în brațele sale vânjoase, capul lui Lew Brayleys, până ce acesta mărturisi unde ascunsesse pe micul fiu al bogătașului armator John Brisbane, dela care voia să capete bani pentru eliberarea copilului?

Nu fusese Rămășag muștrat de un judecător, pentru că spărsese cassa de bani a unui oarecare Lester Glommen, obținând astfel singura dovadă a legăturilor lui cu excrocherile societății de petrol Texas Oil și cari erau atât de rentabile, încât Lester s'ar fi putut retrage din afaceri peste câteva luni, ca un om foarte bogat?

„Rămășag”? Colonelul își clupi gânditor buza de jos. „Nu pot s'o fac! Rămășag ar fi în stare să facă ceva îngrozi-

tor și pentru care mă va face pe mine responsabil... Dar..."

Toată ziua se gândi la această chestie și pe la cinci după masă, Arnold Long fu chemat în biroul superiorului său.

Rămășag ascultă cu atenție.

„Nu, domnule, n'am nevoie să cercetez actele, căci cunosc pe din afară cariera lui Shelton. Dați-mi timp trei

luni pentru a-l aduce acolo, unde va fi obligat să ia mesele la ore regulate”.

„Nu fii atât de sigur, domnule Long!” îl preveni colonelul.

„Pariez. Cred că sunt aproape sigur” zise Arnold respectuos.

Și cu multe sfaturi și avertismente, Rămășag se duse și se anunță la președintele Asociației Băncilor.

CAP. II

Intr'o dimineață splendidă de primăvară, Shelton se plimbă încet pe Lombard Street, o stradă în care casele de bancă se succedau una după alta. Cum se plimba așa a lene, balansând umbrela încoace și încolo, se gândea la timpurile acelea, când pe această scurtă stradă nu erau decât zarafi de origină germană și barace, cari erau pline cu mobilă amanetată.

Se opri înaintea unei clădiri, care avea o aparență tristă și neînsemnată, în ciuda fațadei de granit și se uită la ea, ca ori și care turist.

„Ce clădire e asta?” întrebă el pe sergentul ce sta la marginea trotuarului. Un polițist din City e o călăuză tot atât de bună pe cât e și un bun agent de circulație.

„E City și Southern Bank, domnule”, răspunse el.

„Dumnezeule!” șopti Shelton și privi clădirea parcă cu mai mult respect.

Un automobil se opri în fața Băncii, șoferul sări jos, deschise ușa și din limuzină coboră întâi o fată foarte frumoasă, apoi o doamnă palidă și în urmă un tânăr bine făcut cu mustață neagră și monoclu, ținând un joben strălucitor în mână, căci mașina era joasă și nu putea să țină jobenul pe cap.

Ei dispărură în Bancă și polițistul întrebă pe șofer:

„Cât o să dureze până o să iasă stăpânii d-tale?”

„Cinci minute”, răspunse șoferul, în timp ce se așeza comod.

„Dacă stai mai mult trebuie să aștepti la locul de staționare pentru mașini”. Polițistul dete șoferului diverse instrucțiuni și se adresă din nou străinului:

„Pare că sunteți străin în Londra?” întrebă el.

Shelton dete din cap.

„Da, tocmai m'am reintors din America de Sud. Am stat acolo vreo douăzeci și cinci de ani. Banca Argentineană e undeva pe aci, nu-i așa?”

Polițistul îi arătă cu mâna banca, însă Shelton nu se grăbi să meargă mai departe.

„Îi vine cuiva greu să creadă, că în strada asta zace aur în valoare de milioane și milioane de lire”.

Polițistul râse viclean.

„Eu nu l'am văzut niciodată” zise el, „dar nu mă'ndoesc...”

Nu termină fraza, mâna sa făcu o mișcare, ca și cum ar fi vrut să salute pe cineva. Un taxi se opri în dosul limuzinei și un tânăr eși din mașină. Aceasta se uită la polițist cu o privire scurtă și plină de reproș, examină rapid pe Shelton și dispăru în bancă.

„Cine a fost ăsta? un ofițer de poliție?” Shelton observase salutul întrerupt.

„Nu domnule, era un negustor, pe care-l cunosc”, răspunse funcționarul și se îndreptă spre conducătorul taxiului spre a-i da instrucțiuni.

Când Rămășag intră în Bancă, fu atras de frumoasa figură, dela unul din ghișeele băncii, totuși dispăru numai decât în sanctuarul directorului principal al băncii. Un om scund, gras, complet chel, se ridică și-i strânse puternic mâna.

„Ești așa de bun să mă aștepti un moment, Long” — zise el. „Trebuie să vorbesc cu un client”.

Se repezi din odale și se reintoarse peste puține minute, frecându-și mâinile și cu un zâmbet pe obrazul său roșu.

„O femeie de caracter!” zise el, mișcând capul afirmativ, încoace și încolo. „Ai observat-o?”

Sunt de părere că e foarte frumoasă

să" răspunse Rămășag. D. Monkford dete blând din cap.

„Aia e secretara. Eu am crezut pe cea mai în vârstă — d-șoara Revelstocke. De treizeci de ani e clienta mea. Ar trebui să-i faci cunoștință, e o persoană mai aparte. Tânărul care o acompaniază, e avocatul ei. Cam filifson, dar are cele mai bune perspective de a deveni un mare avocat“.

În biroul particular al directorului era o fereastră mică prin care se putea vedea sala ghișeelor și cele trei persoane. Doamna mai în vârstă număra cu băgare de seamă un pachet de bancnote, ce-i dase casierul, iar fata, privea cam plictisită — așa credea Long — plafonul bogat sculptat al sălii. Prima lui impresie era că avea o figură excepțională. Fete frumoase se întâlnesc în fiecare zi însă aici era vorba de ceva precis, de o forță vitală care subjugă pe cineva. Deodată privirile lor se încrucișară și o secundă se uitară cercetător unul la altul. Tot atât de repede își lua ea privirea de pe el și Long își dete seama că bancherul îi vorbi...

„Nu cred să-l prinzi. Nimenea nu va putea să-l prindă. Părerea mea e că aparține unei bande foarte iscusite...“

„Ași dori să fie așa“, zămbi Rămășag. „Poți renunța însă la această idee, d-le Monkford. Nu exstă onoare în tre pungăsi. D-nul lucrează singur și asta e tăria lui“.

Bancherul scoase din sertarul mesei un dosar mare și îl puse pe masă.

„Aici sunt toate detaliile, nu numai cele ce privesc banca mea, ci și a tuturor băncilor, cari au păgubit de pe urma lui“ — zise el. „Ve! găsi toate iscăliturile originale, dar mândoesc că ți-ar putea folosi la ceva „M-urile“ sunt la fel“.

„Toate M-urile se aseamănă“ — intrerupse Arnold Long. „M-ul e o literă care în general nu prezintă semne caracteristice speciale“.

Vreun sfert de ceas, răsoi în dosar, fără să găsească ceva util.

„Constat că s'au cercetat și amprentele digitale pe acte“.

D. Monkford dete din cap afirmativ.

„Totdeauna se procedează așa la falsificări de documente. Măna stângă, însă, care ținea totdeauna documentul, era înmănușată“.

Când Rămășag părăsi banca, se uită

la stânga și la dreapta, nehotărât în ce direcție să apuce. În sfârșit, se decise să meargă prin Gracechurch Street la o agenție de vapoare în Fenchurch Street. La întretăierea străzilor Gracechurch și Lombard, observă un om mai în vârstă, uscățiv, care stetea pe loc, probabil să privească circulația mare din acel punct. Acesta îl privi pe Long cu coada ochiului și Rămășag înțelese intenția acestei uitături cercetătoare. Privirea acestor ochi cenuși durase numai o parte dintr'o secundă, totuși era așa de clară ca și cum ar fi spus: „Te cunosc, ești un detectiv“.

Rămășag tresări, dar nu putu să-și explice nici origina, nici cauza acestei tresăriri. Traversă apoi strada în direcția Fenchurch Street, ca să-și cumpere o gazetă. Omul stătu încă pe acelaș loc. În costumul bine croit de vară și cu pălăria de fetru alb pe cap, avea aparența unui colonel de infanterie. Rămășag dete într'adins un shilling vânzătorului de ziare, ca să poată observa cu atenție pe străin până va căpăta restul. De sigur că era un oarecare ex-croc, unul din aceia cari trăesc de pe urma unei întreprinderi dubioase. Un moment se gândi să se întoarcă și să între în vorbă cu el. Dar era funcționar la Scotland Yard și se afla în City, care își are proprii ei detectivi, ce nu vedeau cu ochi buni amestecul altora în districtul lor.

Pe când Long, stetea așa pe gânduri, omul îmbrăcat în costum cenușiu, opri un taximetru și dispăru. Imediat după asta, Long, sub impulsul unei inspirații subite se sui într'un alt taxi.

„Lombard Street! Țin-te după taxiul acela galben. Îl vei ajunge cu siguranță la Mansion House“.

Intr'adevăr se apropiară repede de el. Long putu să vadă, din dosul gazetei, ce se făcea că citește, cum cel urmărit spiona prin geamul din dosul taximetruului.

În aceeași seară, când colonelul Macfarlane, părăsi biroul său, fu oprit de un tânăr vesel.

„Puteți să numiți asta noroc“ — zise el cu respirația întretăiată, „dar am descoperit pe Clay Shelton“.

„Nu cred!“ zise colonelul gâfâind.
„Pariez!“ răspunse Long scurt.

Când Clay Shelton traversă, o săptămână mai târziu, mica și murdara localitate Chelmsford, îl cuprinse deodată o presimțire, o frică subită, care-l perturbă într-atâtă, încât îl luă respirația pentru moment. Ținând direcția mașinei drept înainte, apăsă încet cu piciorul pe frână și opri pe șosea. La dreapta lui se înălța un zid înalt, roșu — murdar, cu o poartă neagră, mare.

Shelton își mângâie mustața căruntă, ce de șase săptămâni o îngrijea cu mare băgare de seamă.

Închisoarea Chelmsford. Să nu fi văzut el încă această localitate, fără să-și fi dat seama? Din cauza acestei vagi amintiri era așa de abătut.

O porțiță se deschise în poarta mare, un gardian eși afară, după el patru oameni și un al doilea gardian. Cei patru oameni purtau haine civile obișnuite, dar erau încătușați unul de altul. „Pușcăriași în drum spre Dartmoor” se gândi Shelton. Ei fură duși la Londra ca să poată lua de acolo trenul dela Plymounth. Poarta rămase deschisă. Garda dela poartă și unul din gardieni discutau ceva. Shelton putea să-și închipuie care era obiectul discuțiunii lor. În acest moment un automobil venea în goana mare din oraș pe șoseaua Colchester și se opri la poarta închisorei. Pușcăriași trebuiră să ia loc înăuntru — cu unul din gardieni, iar celălalt se așeză lângă șofer, după aceea mașina porni.

„Hm!” zise Shelton gânditor și-și mângâie din nou mustața. O porni apoi și el și se întoarse spre Chelmsford oprind la hotel Sarracens Head unde cobori și el. În geamul unei librării și papetării văzu o firmă:

„Se preiau anunțuri pentru toate gazetele din Londra”.

Întră în magazin, ceru o bucată de hârtie și începu să scrie. Oână să implinească toate formalitățile trecu ceva timp, căci funcționarul, care era în prăvălie la ora aceea matinală, era un tânăr ajutor, care tocmai căpătase acel serviciu și nu cunostea încă bine mersele afacerilor. În sfârșit găsi formulele necesare.

„Doresc să se publice asta în coloana „corespondențe” a ziarului „Times”, zise Shelton și puse banii pe masă.

Tânărul luă hârtia și o ceti cu atenție, deși această conștiinciozitate era de prisos, căci fiecare cuvânt era scris cu litere de tipar.

Shelton părăsi magazinul cu inima ușurată, pe când tânărul funcționar puse anunțul, spre siguranță, în cartea ce tocmai citea. Când noul său patron intră în prăvălie, găsi pe funcționarul său cetind, și într'un moment de mânie îl concedia imediat.

Cu cartea „Despre viața spirituală” de Anthony Trollope și pe care patronul o asvârlă într'un colț al prăvăliei, dispăru și anunțul dat de Shelton. Din cauza acestei întâmplări, ușurarea sufletească ce simțise Shelton, era prea timpurie.

Eșind din Colchester, Shelton trase mașina într'o șosea laterală, scoase dintr'o ladă un geamantan în care se aflau haine, foarfecă și aparat de ras și se transformă în scurt timp într'un om, care părea bolnăvicios. După ce se examină cu atenție, merse repede la stația de tramvai, se urcă într'unul din vagoane și o porni astfel spre centrul Londrei.

Ora bătu zece când intră în Eastern Counties Bank. Puse o hârtie și o carte pe ghișeu. Funcționarul care purta ochelari examină cu atenție hârtiile și dispăru în biroul particular al directorului. Când se întoarse, pe fața lui se arătă acel zâmbet respectuos, până s'ar scuza de bănuiele nefundate ce le-ar fi avut.

„Șapte mii șase sute” — zise el amabil. „Cum doriți să-i aveți d-le colonel Weatherby?”

„În hârtii de câte o sută” — răspunse Shelton.

Pachete de bancnote eșiră la iveală. Cu o extraordinară îndemânare casierul numără biletele de bancă și trecu într'o carte numărul lor.

„Multumesc” — zise el.

Shelton se pregăti să plece și băgă banii în buzunarul dinăuntru al hainii. În același timp se mai aflau în sală alți doi oameni și un al treilea tocmai intra pe ușa învârtitoare. Primul din aceștia era un om, care părea obosit și stetea rezemat de ghișeu. Pe acesta Shelton nu-l luă în seamă, la din contra privirea lui se îndreptă către

omul care stetea cu spatele spre uşe şi care zâmbind, îşi arătă dinţii albi.

„Bună dimineaţa, Shelton“.

Dintre toţi oamenii din iume — tocmai Long Rămăşag !

Shelton sovăi, aplecă capul înainte, tocmai ca un animal sălbatec surprins de vânător.

„Vreţi să vorbiţi cu mine ? Numele meu nu e Shelton“.

Arnold Long dete din cap, îşi scoase pălăria şi-i dete cu mâna peste părul său negru.

„Aşi dori bucuros“, zise el.

În acest moment Shelton se aruncă asupra lui.

Trei oameni se bătură pe jos. Al doilea poliţist mereu incurcă pe Rămăşag. Şi omul dela ghişeu, care părea obosit, se aruncă în harababura aceia de mâini agitate şi corpuri încordate.

„Ei drace !“

Urmă o explozie formidabilă şi al doilea poliţist căzu pe podeaua de mozaic, sângerând puternic.

„Jos revolverul, sau trag“.

Shelton întoarse capul. Casierul care-i numărase banii, îndreptă asupra lui un pistol militar. Cu ocazia războiului chiar şi funcţionarii miopi învăţaseră să omoare oameni cu sânge rece.

Long Rămăşag puse cătuşele reci la încheeturile omului care pâlise. În timp ce funcţionarul băndi telefonă la spital să se trimeată o ambulanţă, doi poliţişti în uniformă intrară în bancă.

„Am nevoie de d-ta pentru fals de documente“ — zise Arnold în timp ce

privea la cel de jos, care sta nemîscat şi în jurul căruia sângele se imprăştia tot mai mult. „Credeam că d-ta nu porţi niciodată revolver“.

Shelton nu răspunse şi detectivul se îndreptă către străinul care se amestecase în luptă.

„Vă mulţumesc, domnule. Vă sunt foarte recunoscător. Nu sunteţi d. Crayley ?“ — adăugă el, când recunoscu pe cel ce ajutase.

Faţa celui om bine îmbrăcat, care se amestecase în luptă, devenise albă ca varul. Mustata, care-i atârna în jos, îi dete o înfăţişare, care-ţi inspira milă.

Aproape că era să fiu şi eu omorât — găfăi el. „Am făcut tot ce am putut. Vă rog să mă înştiinţaţi dacă vă pot servi cu ceva. E mort ?“

„Cred !“ — Rămăşag se uită trist la corpul inert. „Aşi fi dorit să nu fi făcut asta Shelton. Dar omorul acesta va fi mult mai uşor de dovedit ca celelalte“. Se adresă apoi directorului Băncii. „Aşi vrea să-l ducem la poliţie înainte de se va produce imbulzeală. Arătaţi-mi vă rog eşirea din dos“.

Directorul arătă drumul. prin birourul său, la curtea din fundul băncii. O mică poartă duse într-o stradă pustie, unde aşteptă un automobil cu doi poliţişti. Rămăşag avuse grijă de toate.

Împinse pe prizonier în maşină şi se sui lângă el. Unde văzuse Shelton oameni încătuşaţi într-o maşină ? La Chelmsford — părea că-i văzuse acum vreo mie de ani.

CAP. IV

La 14 Iunie, la orele 5 dimineaţa, Arnold Long părăsi Londra. Era o zi superbă, soarele lumina intens şi grădinile vilelor pe unde trecea Long străluceau în cele mai frumoase colori. Întâini pe şosea numai căruţele ţărăneşti, şi când intra în Chelmsford perdelele erau încă trase la toate casele, aşa că numai muncitorii, cari se duceau la câmp, aveau ocazia să se gândească de ce omul acesta ar fi aşa de grăbit.

Tocmai trecuse printr-un mic sat şi automobilul zbură cu viteză dealungul şoselei, care trecea prin mijlocul câmpurilor înverzite, când văzu un om stând pe piatra chilometrică. Recunoscându-l numai decât, opri maşina şi merse deandardelela la locul unde-l văzuse.

Omul şezu mai departe pe piatră cu o ţigaretă în gură şi privi la miratul detectiv, fără nici o jenă.

„Bună dimineaţa, Cavaleristule ! De când v-aţi stabilit la ţară ?“

Harry Cavaleristu scoase ţigaretă din gură o privi îngândurat şi o aruncă.

„Sper că nu deranjez pe nimeni“, zise el cu o privire sălbatecă.

„Vă plimbaţi dealungul şoselei ?“ — întrebă Rămăşag politicos, întrebându-l o expresie care să infrumuseţeze meseria de vagabond.

„Am de lucru, dacă vrei neapărat să ştii — şi anume o ocupaţie foarte bună“. Faţa Cavaleristului căpătă o expresie ciudată. „Unde mergi copoiule ?“

Arnold Long nu crezu că în dimi-

neața aceea va avea ocazia să zâmbească — dar zâmbi.

„Să prind hoți, Cavaleristule” și privi la câmpiile ce se întindeau departe în zare. Singura clădire ce văzu, era un hambar negru. „Ași putea să jur că nu ai dormit sub cerul liber. Și nici nu ai umblat mult, pe aici Cavaleristule?”

Cavaleristul nu răspunse. Cu o mișcare vagă a mâinii arătă spre îndepărtatul Chelmsford și Arnold Long își continuă drumul, zâmbind pentru sine.

Mașina lui opri în fața porții închisorii din Chelmsford, când ceasul bătu ora șapte. Sună și fu primit într-o anticameră. Un paznic îl conduse dealungul unui coridor îngust la capul căruia era o ușe deschisă.

Directorul închisorii se afla singur în micul său birou, căci nu sosiră încă nici judecătorul și nici ceilalți funcționari necesari la asemenea ocazii.

„Preotul e acum la dânsul. Sper că nu o să fie prea emoționant pentru d-ta. Eu nu pot să le suport!” Arnold dete din cap.

„Pe tot drumul dela Londra, speram că-și va fi schimbat dorința de a mă vedea”.

Directorul clătină din cap.

„Nici nu te gândi la asta” zise el. Ultima întrebare ce mi-a pus-o ieri seară, a fost, dacă o să vii azi. I-am spus că am transmis dorința lui ministerului de interne, care mi-a anunțat telegrafic sosirea d-tale pentru azi.

Se ridică de pe scaun, detectivul îl urmă dealungul unui coridor, până la o ușe grea de fier. Directorul o deschise și intrară într-o sală înaltă. Pe ambele părți ale sălii erau câte trei rânduri de uși. Înaintea celei, care era cea mai apropiată de intrare, era un paznic. Ușa celei era deschisă și o rază de lumină străbătu în afară.

„Așteptați” — zise directorul și intră în celulă.

Eși numai decât afară și făcu semn lui Long, care intră în celula morții cu inima palpitândă.

Shelton ședea fără haină pe pat, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. O barbă căruntă înrăma fața lui palidă. Detectivul nu l'ar fi recunoscut.

„Șezi, Long! Nu vrei să-i dați un scaun?”

Dar inspectorul Long stătu în pi-

cioare și aștepta — ce aștepta nu știa nici el.

„Voiam să te mai văd odată înainte de a mă duce pe lumea cealaltă. Își scoase țigăreta din gură, scoase un rotogol de fum și-l urmări până se pierdu în tavan. „Am omorit în viața mea patru oameni și nu am regretat-o nici-odată” — zise el pe gânduri. „Primul a fost un detectiv la o bancă din Cape Town și al doilea directorul unei bănci din Bombay. Pe acesta nu voiam să-l omor, însă narcoticul ce îi dădusem era prea puternic pentru dânsul. Apoi mai veni și chestia aceea din Selby. Mă urmărise până la barca mea de acasă — și asta îmi era foarte neplăcut. Il vei găsi îngropat între cei doi plopî la Wenham Abbey”.

Arnold așteptă.

„Cel de al patrulea...” Din nou suflă Shelton un rotogol de fum, pe care-l urmări până'n tavan. „Despre al patrulea nu vreau să vorbesc. Era o chestie ciudată și neplăcută... cam murdară!”

Și zâmbi omului din fața lui.

„Și acum trebuie să ispășesc toate astea, așa crezi d-ta — dar te înșeli! Imi veți tăia capul și mă veți îngropa, dar eu voi trăi mai departe! Te voi prinde în ghiarele mele, domnule Long Rămășag! Voi prinde pe fiecare, care a contribuit la prinderea și moartea mea!”

Când văzu fața detectivului, răsedomol.

„Crezi că mi s'a suit căldura la cap! Sunt chestiuni pe lume, amice, pe cari filosofia dv. nici nu le vsiează. Una din ele este mâna spânzuratului!”

Ochii lui priviră podeaua de piatră. Fruntea i se încreți un moment, dar îndată răsed din nou.

„Asta-i totul”, zise el scurt. „Îți vei aduce aminte ceace ți-am spus, d-le Long — mâna spânzuratului va eși din mormânt și te va apuca de beregată, mai de vreme, sau mai târziu”.

Long nu răspunse și dus pe gânduri urmă pe director în galeria cea mare.

„Ce crezi despre asta?” întrebă acesta, ștergându-și fruntea umedă. Era palid și foarte emoționat. „Mâna spânzuratului!...”

„Pe mine nu o să mă prindă” — zise Arnold Long, dând încet din cap. „Pariez!”

Numai așteptă sfârșitul. Dincolo de

Chelmsford într'un sat mic cu o foarte veche biserică, opri mașina. Arătătorul mare al ceasului se apropia de ora întregă. Își scoase pălăria. Ceasul începu să bată: unu-doi-trei-patru-cinci-sase-șapte-opt.

„Dumnezeule! Dă odihnă nenorocitului!” zise Long Rămășag căci știa, că în acest moment, sufletul lui Clay Shelton părăsi lumea asta.

„Măna spânzuratului!” se gândi el și zâmbi. Ceva lovi apărătorea de vânt, care se sfărâmă în bucăți.

Opri motorul.

Ping!

Al doilea glonte îi rupse pălăria din mână și un al treilea îi trecu pe lângă buze.

Intr'o secundă sări afară din mașină și privi liniștitul și frumosul peisagiu. Nu văzu pe nimeni, nici un gard măcar,

unde s'ar fi putut ascunde un asasin, afară de...

În depărtare văzu el un gard mic, deasupra căruia plutea puțin fum alburiu.

Alergă repede peste livadă, în direcția aceea, când se auzi o a patra împușcătură. Se trânti dealungul pe pământ. Deoarece numai auzi nici o altă împușcătură, sări în sus și-și urmă drumul, alergând în zig-zag.

Deodată zări ceva care făcu să-i oprească bătăile inimei. Din iarba de lângă gard se ridică o mână mare, albă, cu degetele înțepenite.

Ajunse locul. Un om era întins pe spate cu mâna îndreptată spre cer. Lângă el era o pușcă militară, pe care o ținea strâns, cu mâna cealaltă.

Arnold se uită la fața acestui om.

Era Harry Cavaleristul — mort!

CAP. V

Harry Cavaleristu! Arnold Long privi îndelung fața lui cenușie și nici nu-i venea să creadă că e mort. O mică cercetare îi lămurii cauza morții fostului pușcăriaș. Fusesse împușcat pe la spate, de la o foarte mică distanță. Rămășag ridică pușca, încă caldă, care mai conținea un glonte netras.

Câțiva pași în dosul gardului era un mal drept. Jos de tot, la piciorul acestui mal trecea o șosea. Nici o viețuitoare nu se vedea pe această șosea, care la o depărtare de vreo cincizeci de metri făcea o curbă bruscă; însă, în praful alb se vedeau urme de roți. Urcă din nou malul până la locul unde zăcea cadavrul lui Harry. Când se aplecă auzi sgomotul unei motociclete și mai putu vedea capul motociclistului acoperit cu o capelă de piele.

Acesta se îndreptă spre șoseaua, unde detectivul lăsase automobilul. În timp ce Long se ridică, făcuse semnul motociclistului să oprească. Acesta ar fi trebuit să vadă semnul, însă nu se opri; totuși pînă micșorase viteza pentru un moment, când se apropiă de automobil. O secundă mai târziu dispăru din dosul pomilor de anin, ce erau plantati dealungul șoselei.

Detectivul căută vreun ajutor. Împușcăturile trebuiau doar să fi fost auzite prin împrejurimi. Dar nu văzu în părțare decât un hambar negru ca-

re-i păru foarte cunoscut. Aci doar întâlnise azi dimineață pe Cavalerist.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să se ducă în satul apropiat și să ceară ajutor. Se întoarse deci peste câmp, spre mașină și când era cam la jumătatea drumului, o fiacără vie țâșni pe locul unde stetea mașina. O detunătură puternică urmă și aerul se umplu de așchii de lemn și bucăți de metal.

Rămășag se opri pe loc, ca trăznit. Apoi alergă spre locul accidentului cât îl țineau picioarele. Mașina lui era o grămadă de fier îndoit și lemn arzând. Spre norocul lui, zări un polițist, care auzise explozia și se apropiă pe motocicletă.

„Dar ce s'a întâmplat cu mașina d-tale — a explodat?”

„Da, a explodat” — zise Rămășag necăjit, și nici n'am nevoie să caut măcar bomba, care a cauzat această explozie!”

„O bombă?” — strigă polițistul mirat.

Distrugerea mașinei era lucru secundar pentru Long. În puține cuvinte explică polițistului ceea ce se întâmplase și-l duse la locul unde zăcea Harry.

„Jos pe șosea sunt urmele unui automobil” — zise Rămășag. „Însă cred că nu putem ajunge pe cei doi vinovați, decât numai cu aeroplanul”.

Se făcuse deacum ora cinci după masă, când Long se întoarse la Scot-

land Yard, spre a raporta. Coloneiul Macfarlane îl ascultă cu fruntea încruntată.

„Întreaga chestiune e inexplicabilă, s'ar putea chiar spune imposibilă“ — obiectă el „Shelton fusese spânzurat la opt dimineața și nu există nici un dubiu că e mort. Nu ți-a fost posibil să te ici după urmele motocicletei sau al automobilului?“

Rămășag dete din cap.

„Nu domnule, n'au fost văzuți nici aruncătorul de bombe și nici automobilul ceace se poate foarte ușor explica. Automobilul ar fi putut s'o ia la dreapta și să fi eșit pe șoseaua principală, ceva mai la vest de Chelmsford. Singura mașină ce a fost văzută în sat era o camionetă Ford care părea că aparține unui negustor de legume, căci era încărcată cu coșuri cu varză și cartofi. Ceace s'a întâmplat motociclistului știu. Dar ași vrea să inai aștept vre-una sau două săptămâni, până să spun ceva în privința asta. Domnule colonel, avem de aface cu „Banda Groazei“.

Macfarlane îl privi, cu fruntea încruntată.

„Nu te înțeleg bine“, zise el. „Shelton lucrase singur. Nu era șef de bandă și n'avea prieteni. Și după câte știu, e sigur că nimeni nu s'a interesat de soarta acestui om“

Rămășag își mușcă îngândurat buza de jos.

„E adevărat“ zise el „și totuși — nu cred în mâna spânzuratului. Asemenea chestiuni supranaturale nu le pot concepe. Vom mai avea însă mult de furcă și greu de luptat. Nu știu încă din ce parte va veni lovitura, dar va fi îngrozitoare și tragică! Banda Groazei nu se va liniști. Pentru a socoti cu mine, la întoarcerea mea din Chelmsford au angajat pe Harry, care era cunoscut ca

bun țințas. De altfel era ușor să-l angajeze pe dânsul, care mă ura. Când și-au dat seama că nu m'au nimerit, l'au împușcat pe dânsul. Și cniar dacă m'ar fi nimerit, tot l'ar fi împușcat. El era predestinat morții în momentul în care preluase această însărcinare murdără“.

În lunile următoare, Long Rămășag găsi un nou interes în viață. Noțiunea pericolului și siguranța, că în urma acestui falsificator, în aparentă singuratic, sta o întreagă bandă, care era mai îngrozitoare decât toate acele descrise în dosarele poliției, dete mersului său o nouă fermitate și ochilor săi o nouă strălucire.

Se informă de totul ce făcuse Cavaleristu, din momentul în care acesta părăsise închisoarea din Dartmoor, ceretă pe toți acei cari veniseră în contact cu dânsul — în toate părțile se lovi de engine — nici unul din cunoștințele Cavaleristului nu putură să-i dea cea mai mică indicație, care ar fi putut duce la descoperirea celor ce i-au dat însărcinarea fatală.

Anul următor fusese bogat în întâmplări îngrozitoare. Un omor după altul fusese plănuit și executat și totuși ziarele nu scriseseră nimic despre ele. Numai oamenii din Scotland Yard — din acea clădire întunecată pe Embankment — cunoșteau aceste grozăvii. Oamenii celebri și cunoscuți își găseau moartea, în împrejurări inexplicabile, iar ziarele londoneze nu scriseră nici un cuvânt despre aceste crime.

Mâna spânzuratului lucra dibaci și nu lăsa nici o urmă a faptelor sale.

Și atunci soarta hărăzise vieții lui Arnold Long un interes și mai mare, care născu în el teama, o senzație ce nu cunoscuse până atunci. Făcuse cunoștința secretarei d-șoarei Revelstoke.

CAP. VI

D-șoara Revelstocke era o femeie mai în vârstă și avea numai puține pasiuni extravagante. Nici nu avea în salon câini mici, cu părul lung, nici nu se împodobeau cu broșe vechi. Prefera să asculte Radio, în loc să facă pasențe și nu cumpăra un automobil, decât în cazul când vânzătorul îi putea dovedi că mașina poate alerga pe șosea cu cel

puțin o sută de kilometri pe oră. Era o femeie înaltă, cu un obraz gălbui, neted și ochii negri de nepătruns. După câte știa d-ra Nora Sanders, nu avea nici o manie blamabilă. Oricum, asta era remarcabil, la o femeie bogată, care ținea o damă de companie, care de altfel îi făcea și serviciu de secretară.

Casa mare din Colville Gardens, era

din toate punctele de vedere un mediu potrivit pentru această remarcabilă femeie. Pe afară casa era clădită în stilul masiv al epocii reginei Victoria. Scara ducea la o ușă de intrare bogat sculptată, ale cărei părți erau construite dintr'un lemn negru lucios. Perdelele brune-roșietice, florile din fața ferestrelor și cei doi poni dinaintea intrării, tăiați cu îngrijire, se potriveau foarte bine cu exteriorul d-șoarei Revelstocke.

Observatorul superficial și-ar fi putut închipui că în dosul jaluzelelor, s'ar afla sofale elegante, oglinzi de perete cu rame aurite și covoare de culoare roză. Dar s'ar fi înșelat, căci în general d-șoara Revelstocke aparținea epocii în care trăia. Chiar odaia Norei, dama ei de companie și secretară, era aranjată artistic și cu mult gust, ceea ce pentru dânsa era ceva extraordinar, căci la stăpânul ei anterior, locuise într-o mansardă, împreună cu o fată din casă sentimentală.

Într-o zi de vară, d-șoara Revelstocke stătu la mica ei mescoară de lucru și scrisese o adresă, în scrisul ei mic și drăguț. După ce umezi bilețelul cu un burețel, îl lipi cu îngrijire pe un pachetel lunguț.

„Vei găsi că d. Monkford e un om foarte interesant“, zise ea în felul ei hotărît. „Are o fire glumeață cum sunt oamenii de talia lui. Oamenii grași sunt totdeauna voioși. Încă de când conducea o sucursală, vorbea prea mult, ceea ce nu e o calitate pentru un bancher. Pachetul e poate prea greu pentru d-ta“.

Nora luă pachetul în mână. Era mai ușor precum își închipuisese.

„Bănuiesc că te va invita să iei seara, masa cu el. Eu mănânc la nouă, așa dar cu o jumătate de ceas mai târziu ca de obicei. D. Henry va veni de asemenea la masă și sunt sigură că numai va ierta niciodată, dacă nu o să fii înapoi“.

Fata trebui să râdă. D-șoara Revelstocke spunea de obicei, că Nora era motivul vizitelor dese ale tânărului și frumosului avocat.

„Spune lui Monkford, că nu e nevoie să scrie și că poate să oprească liniștit îngrozitoarea statueta. Îl voi vedea săptămâna viitoare la „Little Heart-sease“. Ai comandat doar odăile?“

Nora plecă cu un taxi la gara Pad-

dington. O nouă viață începu pentru ea, în momentul, când își luase un bilet dus și întors de clasa treia la Marlow-on Thames, căci la sfârșitul acestei călătorii avea să facă cunoștință cu banda groazei și cu Long Kămășag, acel extraordinar detectiv.

Nora sosi la Marlow în plăcuta speranță de a petrece o zi la țară.

Harry, luntrașul din Meakes, se îndreptă, își netezi fruntea cu mâna arsă de soare și privi pe aceea care i se adresa, cu acel interes respectuos, ce o au în general mateloții față de oameni cari nu sunt îmbrăcați și echipați ca ei.

„Casa d-lui Monkford?“

Ținu mâna la ochi, ca să și-i apere de razele soarelui. În acest loc Tamisa făcu o curbă bruscă către stăvilarul din Temple. Pe un mal se întindeau livezi verzi până la pădure, iar în partea cealaltă se vedea peste vârful pomilor, turnul cenușiu al bisericii din Bisham. Către Bisham își îndreptă luntrașul privirea.

„Nu puteți vedea casa de aci“, zise el într'un ton, din care se putea citi decepția și regretul că nu se putea vedea de acolo Bendham Manor. „E o casă veche — o puteți vedea, dacă suiți pe acest drum. O clădire roșie cu coșuri multe“.

O privi șovăind. Mai avea o mulțime de treabă. Trebuia să golească o barcă și să pregătească una pentru niște excursioniști, cari puteau să sosească dintr'un moment în altul. Nora era foarte frumoasă, de o frumusețe gingașă, delicată; avea buze roșii și ochi cenușii, în cari strălucea un zâmbet blând. Purta o pălărioară mică, neagră de fetru, fără nici o garnitură și un costum albastru închis, care părea aproape negru și care era foarte simplu, scoțând totuși în evidență formele ei grațioase. Figura ei trăda mlădiere și eleganță, ce de altfel observase încă înainte de a-l fi văzut fața, pe când se apropiă de dânsul.

„Pe jos e departe“ — zise el, ca și cum ar fi voit să scoată în evidență serviciul ce ar voi să i-l facă. „Dacă treceți podul, trebuie să apucați a doua stradă la dreapta — acolo, unde e monumentul eroilor; e departe, cred că ar fi mai bine, dacă v'ași duce cu barca“.

„Văși fi foarte recunoscătoare, îi zise ea.

Vocea ei era puternică și totuși dulce. O crezu soția unui oarecare nobil, căci numai era o fetișcană. Felul ei de a se purta arăta maturitate și încredere în sine. Nora Sanders era de fapt o fată de douăzecișidou de ani, care se împăcase de acum cu soarta ei, fără nici un viitor. Vârsta nu o îngrijora de loc, deși trecuse de douăzeci de ani. Și nici nu se sinchisea că e celibatară, căci nici nu întâlnise încă un bărbat, care s'o fi atras prin calitățile lui sufletești. Dar era îngrozitor să fi dama de companie și secretara unei sexagenare și să trebuiască să asculte în fiecare zi observațiunile ei filosofice. Totuși, dacă s'ar fi măritat, putea să fi nimerit și mai prost. Visurile ei de viitor erau foarte modeste. Când își dedea drumul fanteziei, se gândea totuși foarte prozaic, la un serviciu ce ar putea să ocupe c femeie într'o întreprindere, unde să câștige îndeajuns pentru a avea posibilitatea unei bune existențe.

În timp ce Harry se duse să aducă vâslele, privirea ei rătăcea, pe fluviu. Sgomotul apei la stâvilă, era plăcut și desmiertător, sunetul orologiului de la biserica din Marlow, care tocmai bătuse de trei ori, se potrivea foarte bine acestei atmosfere senine. O barcă trecea repede prin cotitura fluviului, bătaia ritmică a vâslelor suna ca o melodie în această după amiază de vară liniștită.

Harry pregătise barca și Nora se sui în ea.

Indată ce barca se puse în mișcare, barcagiul începu să devie vorbăreț.

„Asta-i barca lui Shelton“ — zise el, arătând cu capul vasul, tare deteriorat de intemperii și care era legat de țârm, în fața unei case nelocuite. Era o barcă cu motor, care fusese odată frumoasă și vopsită în alb, dar acum era ruginită și stricată. Ea nu știa cine era Shelton și în timp ce se frământa să-și aducă aminte cine ar putea fi, Harry îi povesti o parte din viața lui.

„Shelton fusese spânzurat, pentru că omorâse un polițist. El fusese cel mai mare falsificator de documente, care existase pe lume, așa zic gazetele.”

Ea se uită la ei cu ochii mari și mirați și apoi își îndreptă privirea spre faimoasa barcă.

„Spânzurat?”

Harry dete din cap

„Dacă ați celi toate astea într'o carte, nici n'ați crede că ar putea fi adevărat. Acolo e barca lui Shelton și după colț e casa lui Monkford.”

„E asta o coincidență?” întrebă ea.

Probabil. Tot Marlow vorbea despre asta. Shelton avusese înainte o casuță lângă Temple, unde locuia singur. Această barcă conținea o mică presă de tipărit și multe din faimoasele scrisori de credit, cari neînștiraseră băncile din două continente, fuseseră tipărite în cabina bărcii „Northward”.

„Dar nu e adevărat — vreau să zic că nu e nici o coincidență”. Harry era în privința aceasta foarte precis. „După ce Shelton fusese spânzurat se scosese în vânzare casuța și barca. Un oarecare Finney cumpăraseră barca și o vânduse mai târziu altui domn.”

Harry îi povesti totul despre soarta bărcii.

„Dar ce legătură are d. Monkford cu toate astea?” întrebă Nora, care începuse să devie curioasă.

„El l'a adus pe Shelton la spânzurătoare”, zise Harry solemn, „el și cu domnul Long, celebrul detectiv. Acesta e acum la el, căci l'am văzut plimbându-se, azi după masă, într'o barcă.”

Ea cunoscuse pe Joseph Monkford, ca pe unul dintre cei mai proeminenți membri ai Asociației Băncilor. Era singura temă despre care vorbea d-șoara Revelstocke. Vârșnica femeie avea la el un cont curent, încă depe timpul când Monkford era șeful unei sucursale a Băncii Southern. Grație capacității sale, Monkford ajunsese director general la Southern Bank și președintele consiliului de administrație al Asociației Băncilor.

„El, împreună cu Long Rămășag”, zise Harry cu multă satisfacție „duseră pe Shelton la spânzurătoare, Long descoperise pe Shelton și voise să-l prindă, când acesta scoase un revolver și omorâse un polițist numit Lacey care acompaniase pe Long — doar nu vreți să ziceți că n'ați auzit nimic despre

asta? Deațea e un an de când s'au întâmplat“.

Nora cădu din cap. Ea nu citea niciodată povești senzaționale. Totdeauna, persoanele cari veneau în vizită la d-șoara Revelstocke, se plâneau că nu era niciodată informată asupra evenimentelor zilei și că n'avea niciodată vre-o părere, dacă era „El“ sau „Ea“ de vină, în cazurile întâmplătoare.

Acum începea să se vadă și casa: o clădire spațioasă din timpul reginei Elisabeta, clădită din cărămidă de culoare roșu-închis. Era înconjurată de plopi și între casă și fluviu se întindea o poiană mare și verde.

Harry, duse barca cu o puternică lovitură de lopată, între cele două debarcadere. Aici fluviul era puțin adânc și

fără plante de apă; prin apa transparentă se vedeau o mulțime de pești înotând. Doi cameni pescuiau cu un dița de pe mal. Când barca se apropia de mal se uitară distrat la ea și își îndreptară imediat privirea către peștii din apă. Nora luă pachetul și apucă cu mâna înmănușată, stâlpul de la debarcader. Apoi își deschise poșeta și căută ceva bani.

„Nu, doamnă, mulțumesc“, zise Harry, salutând politicoș și plecând repede cu barca.

„D. Monkford vă va trimite cu automobilul, doamnă“ mai strigă el.

Ea îi zâmbi, ceea ce el prețui foarte mult, deși era om înșurat; apoi Nora străbătu poiana cu iarba de curând tăiată.

CAP. VII

Intrarea principală a casei era de partea apei. Un servitor îi luă pachetul și o conduse într'un vestibul mare.

„D. Monkford are momentan o vizită, d-șoară“ — zise el, în timp ce deschise ușa unui mic salonaș. Abia făcuse câțiva pași, când intră, printr-o ușă din partea cealaltă a vestibulului, acela pe care-l căuta. Era mic, gras și aproape chel. Pentru moment ea nu putu să-și închipuie cum acest om vesel, cu fața roșie, cu ochelari comici și o vestă cu punctulițe, ar fi putut să contribuie la condamnarea nenorocitului Shelton.

„Veniți înăuntru d-șoară Sanders, intrați. Dv sunteți doar d-șoara Sanders? A putut căpăta d-șoara Revelstocke statueta pentru mine? Minunat! E chiar o femeie foarte superstițioasă“.

D-șoara Revelstocke și bancherul ei aveau o pasiune comună, — să colecționeze antichități romane. D-șoara Revelstocke cumpăraseră statueta, pe care o aduse Nora, dela un negustor. Caracterul îngrozitor al micii opere de artă, părea să îndreptățească cadoul făcut lui Monkford.

Ea îl urmă în spațioasa bibliotecă, cu ferestre spre apă și văzu un domn, stând la una din ferestre și uitându-se afară cu o privire întunecată. Pe acest om îl mai văzuse undeva. Deodată își aduse aminte de el și observă că și lănsul o recunoscuse.

„D-șoara Sanders, vă prezint pe d. Long“.

Long! Numele îi păru cunoscut, dar pentru moment nu-și aduse aminte de unde. Apoi își reaminti povestea ce i-o spusese barcagiul — povestea despre Shelton care fusese spânzurat. Long Rămășag, detectivul.

Long se uită la Nora cu o privire, ce parcă îi pătrundea până în fundul cel mai ascuns al sufletului.

Tocmai când spera că Long va începe să vorbească, Monkford se duse lângă cămin și sună.

„Să bem ceai“ zise el, „chestia cealaltă poate să mai aștepte“.

Long Rămășag părea înțeles cu această propunere. Se duse la fereastră și privi din nou țintă afară. Cel doi, cari pescuiau, îl interesau.

Câteva momente, Nora se ocupă cu obiectul, care cauzase vizita ei la Monkford.

„D-șoara Revelstocke ar fi trimis-o cu poșta, dar imi pare că statueta o cam enerva“ — zise ea cu un zâmbet ușor.

Bancherul era ocupat cu desfacerea pachetului. După îndepărtarea hârtiei, dădu de o lădiță mică de lemn, al cărui capac îl ridică cu un cuțit de deschis plicuri. Înăuntru lădiței se afla o cantitate de strujitură de lemn, din care colecționarul scoase un obiect mic, înfășurat în hârtie de argint. Când desfăcu și acest înveliș, strigă cu venerație:

„Admirabil“!

Și era chiar admirabilă — figura unei negrese goale. Statueta era înaltă cam de șase toli. Și pentru Rămășag, figura prezenta mai mult interes, decât peisagiul de afară, căci se apropia încet s'o admire.

„Superb! Lucrul... extraordinar?“

Monkford își exprimă admirația prin cuvinte fără șir. Femeea era sculptată în lemn de abanos — avea o expresie mândră, cu bărbia în sus, provocătoare. Măinile ei mici țineau o sabie de-a curmezișul corpului, iar talia ei era cuprinsă de-o cingătoare de metal, de care atârna teaca goală. Singurul metal ce mai avea figura, era o plasă subțire de aur, ce acoperea capul ei.

„Nu văd inscripția“.

„E pe partea de jos a soclului“.—zise Nora și Monkford întoarse figura. Acum se putu ați și inscripția, deși literele erau aproape microscopice de mici.

„Latinește“ — zise Monkford intuitiv.

„Poți să citești, Long?“

Spre mirarea Norei, detectivul dete afirmativ din cap.

Examină inscripția, mișcând din buze și ceti apoi tare:

„Eu sunt moartea, care așteaptă la sfârșitul tuturor drumurilor. Bărbații mă văd și uită de norocul lor, căzând deadreptul pe săbiile lor. Păzește-te străine, ca din dragoste pentru mine, să nu cazi și tu prin propria ta mână“.

Deși nu-l văzuse fata, Nora nu se îndoi că Long Rămășag o examinase în timpul cetitului. Când terminase, Monkford râse infundat.

„Minunat! Aproape că s'ar putea spune — unic în lume! O figură asemănătoare se află în muzeul Clunny: Destulul negru. I se atribue o mulțime de forțe misterioase, așa putea să jur că e veritabilă. Trei din aceste statuete se află în Europa și una în America. D-soară Sanders, puteți comunica d-soarei Revelstocke că sunt un om mândru și fericit“.

„Destinul negru?“ Fruntea lui Rămășag se încrețise „Destinul negru — hm!“

Ceti din nou inscripția. Când termină ridică ochii și privi spre Nora.

Și atunci ea puse o întrebare, care fuse spusă înainte de a-și fi dat seama de ceea ce făcu, o întrebare, care nu era de loc în legătură cu cele ce s'au vorbit până acum. Își dete perfect de bine seama, că această întrebare nu era la

locul ei, însă un imbold, pe care nu-l putea stăpâni, o forță:

„Cine era Shelton?“

Urmă o liniște mormântală. Inima îi bătea extrem de tare din cauza nescotinței ei. Se vedea cum schimba fețe-fețe.

„Oh, imi pare rău, nu știu ce m'a îndemnat să pun așa o întrebare prost-tească!“

Fața lui Monkford deveni lividă, ochii săi căpătară o expresie sălbatecă. Fața lui roșie și veselă se întunecase, căpătase aparența unui om prăpădit.

Ori-care fusese efectul întrebării asupra lui Monkford, detectivul se amuză în sinea lui.

„Shelton fusese un falsificator, care omorâse un polițist“, zise el simplu. „Il arestasem și el îmi pușcă un funcționar ce mă însoțise.. A fost spânzurat“.

El aruncă o privire asupra gazdei, care nu scoase un cuvânt. Nora, care se uita la Long, observă în această privire o urmă de îngrijorare.

„Nimeni nu credea că va scoate un revolver. Presupun că își pierduse mințile în acel moment. Noi 'l căntasem pentru falș și excocherie. Scoase din băncile americane și engleze enorm de mulți bani și nu putuserăm niciodată să-l prindem“.

Din nou observă cum Long se uita îngrijorat la Monkford.

„D. Monkford și cu mine l-am urmărit și i-am întins o cursă, în care căzuse. Chestia cu revolverul era o surpriză. Dacă cineva a contribuit să fie spânzurat, apoi sunt eu acela. Mai bine îl omoram, înainte de a fi avut timp să tragă cu revolverul.“

Ea simți instinctiv că spunea o poveste, deseori repetată, care să arate nevinovăția lui Monkford.

Dar nu putu înțelege de ce avea nevoie de seuze. Chiar dacă ar fi conștient de răspunderea sa, de ce l-ar putea cineva blama, pentru moartea unui om, care asasinase cu sânge rece un polițist? Cuvintele următoare ale lui Rămășag deteră oarecare explicații:

„De sigur că domnul Monkford s'a necăjit foarte mult din această cauză. El e de părere...“

„Hai să schimbăm subiectul conversației! Uite a sosit și ceaiul, să vorbim despre altele“.

Vocea lui Monkford suna aspru și nesigură. Nici măcar noul subiect de con-

versație ce urmă, nu putu să-i ascundă enervarea. Fața sa căpătase o colorare cenușie, nesănătoasă. Măiniile, cu cari ridica figurina ca să citească inscripția, tremurau și simula prost interesul ce arăta că are pentru această statuetă.

„Destinul negru! Intr'adevăr! Sună nostim!” Râsul său era lipsit de voioșie.

„Dar nu voi muri, nici căzând pe sabia mea, nici măcar peste tocul meu rezervor!”

După ceai Nora se duse afară pe poiană. Mai avea două ore până la plecarea trenului și credea că domniile voiau să rămână singuri, însă se înșelase.

Se duse la apă și observă cum o știucă se repezi într-o grămadă de peștișori, când auzi o voce în spatele ei. Intorcându-se, se găsi față în față cu Arnold Long.

„D. Monkford s'a dus în odaia lui, să se culce puțin”, zise el.

„Și la toate astea sunt eu de vină”. Fața și vocea ei exprimau căință. „Singură nu știu, cum mi-a venit să pomenească de acest om îngrozitor. Urâsc asasinetele și niciodată nu citesc sau vorbesc despre ele”.

„Și eu nu citesc altceva”, zise el frecându-și nervos nasul.

„Nici nu arătați ca un detectiv”, zise ea și Rămășag suspină.

„Am ajuns la convingerea că sunt cel mai prost detectiv din lume”, zise el „și totuși prima dată când v'am văzut, credeam că ași fi cam cel mai bun. Fusesse chiar numai noroc”.

„Când m'ați văzut prima dată?”

Singură trebuia să recunoască că întrebarea era prostească și privirea lui plină de reproș o făcu să roșească.

„La Southern Bank” zise el scurt. „Pariez — că vă aduceți aminte de asta”.

Era furioasă pe el, totuși numai un moment.

„Acum un an eram tânăr și vesel. Azi parcă ași fi de o sută, poate chiar o sută cincizeci de ani”.

„De ce?” întrebă ea.

Scoase o țigaretă din tabacheră și înainte de și-o aprinse, îi ceru voie din ochi.

„Pentru că săptămâna viitoare o să-l omoare pe Monkford”, zise el în timp ce aruncă chibritul în apă „și eu nu știu cum aș putea să-i împiedec”.

CAP. VIII

Ea îl privi fix. Fiecare trăsătură a feței ei trăda groază și neîncredere.

„Doar nu o credeți cu adevărat?”

Dânsul afirmă din cap.

„V'o spun dv. pentru că vă cunosc și mă cunoașteți. A se înțelege reciproc la prima vedere se întâmplă mai des decât dragoste la prima vedere. V'am cunoscut din ziua când vă văzusem la Southern Bank. Aveți o afinitate sufletească cu mine. Ce e dreptul, urâsc această expresie, căci și-a pierdut tot farmecul, din cauza proceselor de divorț. Să mergem mai bine să văslim și să uităm de l. Monkford! El mai trăește încă!”

Se sui în barcă fără să zică un cuvânt, deși în sinea ei se bucura să tie împreună cu dânsul. Nu putea înțelege întreaga importanță a părerii lui despre soarta lui Monkford și totuși își dădea seama că Long nu e un om din acela cari exagerează, ca să facă impresie. Ea însăși se mira de influența ce exercita asupra ei. Se simțea așa de miștită și bine lângă el, încât n'avea

nevoie să-și impue acele rezerve și bariere, pe cari de obicei femeile le ridică în jurul lor, pentru a ține lumea la distanță. Dânsa n'avea niciodată obiceiul să-și formeze repede vre-o părere despre ceva sau cineva, de felul ei era prevăzătoare. Experiența o învățase să întâmpine cu oarecare neîncredere, atât pe bărbați, cât și pe femei. Nici nu-și putu imagina, că i-ar fi fost posibil să simtă deodată interes pentru un om, a cărei existență n'o bănuise măcar acum un ceas.

„Ce vârstă aveți?”

El văslî spre mijlocul fluviului, când îi trânti această întrebare.

„Aproape douăzeci și trei — sunt de acum foarte bătrână”.

„Nu arătați bătrână. Când v'am văzut credeam că ați avea vreo douăzeci”. În timp ce vorbea se uita peste umerii ei, la casa ce totmai părăsiseră. „Frumușetea e ceva ciudat — distruge vârstă. O femeie frumoasă are acea vârstă, pe care o dorim s'o aibă; nu că în ca-

zul de față ași fi avut vreo dorință specială“.

Ea ridică capul, ochii îi scânteiau de veselie.

„Toți oamenii sunt frumoși dacă pielea lor are o culoare sănătoasă“.

„Cunoscusem o femeie a cărei piele avea cea mai frumoasă culoare. Se uita însă chiorși și avea un nas că de elefant“, zise el.

Barca își urmă drumul în josul apei. Ea nu se gândi la nimic altceva, decât la această ciudată persoană.

„Aveți cei mai frumoși ochi, ce am văzut vreodată la o femeie“, zise el după o pauză.

Ea amenință cu degetul.

„Domnule Long, mi se pare că încercați să flirtați cu mine“, zise dânsa grav.

„Nu, nu încerc“. Ea știa bine, că spune adevărul. „Era numai o constatare. Sunteți logodită?“

Dânsa dete negativ din cap.

„Nu, Sunt foarte ciudată. N'am fost încă niciodată logodită“.

El respiră adânc.

„Intr'adevăr e ciudat“ zise el și în timp ce băga vâslele în barcă, întinse mâna și apucă ceva. Ea întoarse capul și spre mirarea ei, văzu barca asasinului.

„Voiam să vă arăt ceva“, zise el. Sări pe bordul vasului și se aplecă ca să apuce mâna fetei.

Starea proastă a corabiei era din apropiere și mai evidentă. Scândurile punții erau putrezite și la fiecare mișcare intra apă în interiorul bărcii.

„Aici înăuntru avea presa“. Rămășag deschise o ușă. „Fusesse pusă în funcțiune prin acumulatori -- mai sunt încă aci. Veniți înăuntru!“

Ea îl urmă, aplecându-se, în întunericul cabinei. El aprinse un chibrit. „Nu este asta o profeție ca din vechiul testament?“ întrebă el.

În lemnul cabinei era gravat un șir de date, în total nouă date:

3 Iunie 1954 J. X. T. L.

6 Septembrie 1862.

9 Febr. 1886.

11 Martie 1892.

4 Septemb. 1896.

12 Septemb. 1898.

30 August 1961.

18 Iulie 1923.

1 August 1924.

Lângă data de 18 Iulie 1923 era însemnată o cruce mică, simplă.

„Profeții. Întrece pe Ezechiel“, murmăi Long Rămășag și dete din cap cu admirație.

Fata era mirată.

„Gravase el aceste date?“ întrebă ea. „Ce înseamnă ele?“

„E sigur că ar da o serie întreagă de informațiuni“, zise el... „18 Iulie 1923-- e ușor. În ziua aceea fusese spânzurat“.

Ea respira greu și se înfioră. Flacăra chibritului de ceară se stinse, timp de o secundă stătură în întuneric, când deodată, cuprinsă de o frică neexplicabilă, se repezi pe ușă afară, la lumina soarelui. El o urmă imediat și închise bine ușa. După felul lui de a se comporta bănuia că el e proprietarul actual al bărcii „Northward“, ceea ce era și cazul, deși nici unul din partea locului nu știa asta.

„Gravările fuseseră descoperite de-abia atunci când cumpărasem barca și începui să demontez tăbliile de lemn. Ați observat locul unde erau gravate? Tăblia de lemn, care fusese peste aceste interesante însemnări, nu era prinsă de perete cu șuruburi, ci atârna de balamale. Când începusem cercetările, abia atunci dădui de șirul de date“.

„Dar el nu putuse prevedea ziua morții sale?“ stăruia ea.

El dete din cap.

„Nu. Banda groazei a făcut-o“.

Nora î! privi. Glumea oare?

„N'am auzit niciodată de așa ceva“.

„De vrăjitori ați auzit? Atenție d-șoară! Urcați-vă în barcă -- suntem prea aproape de mal“.

El nu glumi. Ochii lui cercetară în vada neîngrijită din fața casei goale. Stătu în mijlocul bărcii, cu mâinile în solduri și chiar când îi întinse mâna, tot nu o privi. Atenția lui era absorbită de casa cu jaluzelele lăsate și de tușișul din fața intrării în casă.

O secundă Nora se cutremură. Avea o senzație groaznică de frică: simțea prezența unui observator invizibil, amenințarea unor ochi plini de ură.

„Închipuire -- aici nu-i nimeni“.

Long vorbi ca și cum i-ar fi citit gândurile.

„Cineva fusese acolo noaptea trecută. Fixasem un fir de ață în fața ușei și azi firul era rupt“.

Devenise gânditor. Vâslind în susul apei, trecură pe la pajiștea din fața Benham Abbey-ului și conduse barca în umbra pomilor, cari creșteau pe marginea fluviului. Apucă o ramură și țină barca în loc. Apoi începu din nou să vorbească.

„Trebuie să fie ceva foarte îndemănată să trăiască în același timp sub diverse înfățișări. Cunoșc șase vieți diferite ale lui Shelton. A fost odată un om, care scria povești pentru Magazinele Copiilor, despre câini mici, cari își găseau stăpânii amoriți în zăpadă. Acel om se chema Grinstead Jackson, celalt murse al lui era Shelton. În Lambeth, un oarecare Simon Cole, avea o tipografie. Domnul Cole și domnul Shelton purtară aceeași pălărie. În Oxfordshire un fermier făcu reclama mare pentru ouă și găini, cu cari de altfel făcea un comerț foarte întins și ocupa vreo două duzini de oameni. H. P. Pearce era numele trecut în cartea de telefon, la Scotland Yard se numea Shelton. La Temple, un om mai în vârstă avea o casuță și o barcă cu motor. Pescuia foarte mult și era cunoscut ca cel mai bun pescar de barbuni din partea locului. Walter James Evanleigh stetea pe hârtia lui de corespondență — în realitate era Shelton. Atăta știu despre el. Ceeace nu știu despre el ar putea să umple un întreg raft din biblioteca d-lui Monkford“.

„Era insurat?“ întrebă ea fascinată.

„Pare că nu“ zise Rămășag și o privi în ochi scurt și cercetător.

„Evident că nu putuse să prevadă data morții lui — Ah!“

Pare că-și aduse aminte de ultima dată, 1 August — și azi era în 23 Iulie!

„Ce o să se întâmple la 1 August?“ întrebă ea.

„Da!“ zise însoțitorul ei și înainte ca ea să mai poată zice ceva, continuă:

„Nimeni afară de mine nu știe ceva despre banda groazei și ceeace știu eu e aproape egal cu nimic. O simți din când în când, crezi chiar că ai descoperit-o. Bătrânul Shelton excrocăse băncile cu vre-un milion de lire sterline, dar cheltuelile mari ce le-a avut cu cele șase vieți diferite ce ducea i-au mâncat banii. Poate chiar a jucat și la curse. Cei mai mulți excrocii au câte o slăbi-

ciune. El plătea foarte bine oamenilor ce-l ajutau. Costa mult să trimiți oameni în America, să ridice banii în baza scrisorilor de credit ce falsificase. Odată trimisese un om, cu un tren special, dela New-York la Sacramento, care nu oprea decât în localitățile mari, ca să încaseze bani dela bănci și apoi să dispară. Agentul său se înapoiase la Londra, înainte ca ceva de la vre-o bancă, să-și fi dat seama de fals. Ingenios — dar costă parale. Și — un milion e ceva. Inapoi la stetea tot timpul banda groazei. D. Monkford avea un frate, care plecă în concediu la Ilfracombe, o săptămână, după ce prinsesem pe Shelton. El se înecă. Fusese găsit dis de dimineață pe plajă, în costum de baie. D. Monkford crede într-o întâmplare nenorocită. A și fost așa. El puseseră mâna pe falșul Monkford!“

Nora se uită la el incremenită de mirare.

„Asasinat?“ întrebă ea cu voce stinsă. Rămășag afirmă din cap.

„Puseseră mâna pe falșul Monkford“ zise el și închise un moment ochii. Părea că ceva îl înveselea.

„Plecați la oraș cu trenul de 6.15? Și eu, dar plec clasa treia, căci sunt democrat...“

Nora văzu cum Long întearse brusc capul în direcția tufișului des de lângă mal. O mână o duse în buzunar și cu cealaltă ținea strâns craca. Inima ei bătea mai tare, se cutremură. Cu ochii mari deschiși se uita și ea fix la tufiș. I se părea că aude un fâșâit curios.

Barca se învărti pe loc. Indată descoperi și cauza: Incheetura mâinii, care ținu craca se învărti de asemenea, dar mișcarea aceasta se opri repede și Rămășag se ridică așa de ușor, încât barca deabea se legănă. El stătu exact între dânsa și locul unde auzise șgomotul. Părea că ascultă. Apoi, se așeză tot atât de repede, pe cât se ridicase și vâsli barca spre mijlocul fluviului.

„Bandă a groazei!“ zise el pentru sine. „Bandă a groazei — pregătești ceva și nu știu ce“.

Nu mai vorbi nimic și nu-i dădu nici o explicație, ci vâsli mai departe, parcă spre malul celălalt.

„Ați văzut pe vecinul nostru?“ întrebă el în felul său scurt. „Ar trebui

să-l faceți cunoștința — e o curiozitate din Marlow. Eu îl numesc Hercule. Vecinii lui l-au dat alt sune. Se afla în bancă în momentul când l'am prins pe Shelton și deși pare molatec, totuși intervenise energic în luptă. Acești oameni cari par molateci, fără energie, sunt câte odată foarte capabili. Când eram la Cambridge." Intrerupse deodată fraza, fără vreun motiv aparent.

Ajunseră la sfârșitul măracinilor și priviră extaziați la admirabila priveștișe ce li se oferea. Casa, care era în dosul inevitabilei pașiște era mai mică decât Benham Abbey. Poiana avea forma unui paralelogram verde închis și înconjura o grădină atât de minunată, cum nu mai văzuse ea niciodată. Roșu închis, auriu, albastru de cobalt, purpur roșu deschis se amestecau armonios între ele. Casa însăși era aproape complet acoperită cu trandafiri agățători roșii și glicină. Două mari arcade cu stâlpi de piatră și acoperite cu trandafiri agățători treceau pe ambele părți ale poienii dela apă spre casă. În apropiere de mal era o umbră mare de soare cu dungi albe și roșii. Sub umbrelă un om stetea întins pe un scaun de pal. Când barca se opri la mal, se sculă obosit de pe scaun. Era un om uscățiv cu un obraz lung și de aparență bolnăvicioasă. Își prinse monoclul pentru a privi pe vizitatori. Fața sa era fără nici o expresie.

"Hollo. Long!" zise el trăgând vocea și întinse molatec mâna lui Long, în timp ce privi fata ce-l acompania.

"Ași dori să vă prezint d-șoarei Sanders — domnul Crayley".

"Jackson Crayley", mormăi omul uscățiv. "Îmi pare bine. Luați loc vă rog!"

"Cred că d-șoara Sanders ar vizita cu plăcere grădina dv."

"E splendidă", zise fata entuziasmată.

"Da-a! Nu e urâtă". Părea că Crayley se cam jena să recunoască frumusețea proprietății sale dela țară. "Am un grădinar foarte bun. Arătați grădina tinerei d-șoare — și culegeți ce doriți!"...

Nici nu plecaseră bine, că se și trânti din nou pe scaun și ceti mai departe gazeta.

"Ce părere aveți despre el?"

Nora ezită.

"Pare... pare că e foarte obosit", zise

ea și Rămășag trebuia să rădă de această apreciere a ei.

"S'a născut așa. Nu e mare procopseală de el. E curios însă, că era în bancă, când prinsesem pe Shelton și mi-ajutase să-l arestez, — așa cum putuse. Evident că Shelton îl asvârlise deoparte — asemenea oameni sunt pe lume, pentru a fi dați mereu la o parte. D. Monkford îl simpatizează. Crayley e un om al modei și stă aci la țară numai în timpul sezonului, fie că tocmai a venit din Deauville sau că o să plece în curând la Aix. Vei pleca la Heartsease, la săptămâna de „golf“?"

"De sigur", zise ea mirată, „nu credeam că și asta e un eveniment monden".

El spuse ceva cu jumătate voce, ce ea nu înțelese. Din tonul cu care vorbise, bănuî că ar fi ceva nu tocmai măgulitor pentru jocul de golf.

Când se întorseseră spre Crayley, îl văzură discutând cu o doamnă, care era într-o barcă foarte luxos amenajată. Nora o putu vedea numai superficial, în momentul când tocmai plecase. Era o fată nu tocmai frumoasă, dar foarte bine îmbrăcată.

"E îngrozitor! Să mă întrebe camenii dacă ar putea vizita grădina mea...", mormăi Crayley și apoi, când își dete seama de impolitețea lui, adăugă repede: „Cred — să măntrebe dacă ar putea veni Joi și să aducă și câțiva prieteni. Aici doar nu este hotel sau grădină publică, sau ceva similar. Vreți să și plecați, d-șoară?"...

"Vă mulțumesc pentru permisiunea ce mi-ați dat să vizitez grădina dv."... Și dând mâna lui Crayley se sui în barcă.

"Mai veniți și altă dată", strigă d. Jackson Crayley și se așeză din nou în fotoliul său. Nici vocea și nici purtarea lui nu masacă bucuria că l-a văzut plecând.

Un râs diabolic se ivi pe fața lui Rămășag, pe când vâslea spre Benham Abbey.

"De ce vă bucurați?" întrebă Nora zâmbind.

"Așa un filfison — ați observat jambierele lui galbene? Și pentru crime mult mai mici se pedepsau oamenii!"

Monkford își schimbase probabil părerea, căci în loc să se odihnească, cum

intenționase, Nora și Rămășag îl găsiră plimbându-se pe malul apei încoace și încolo.

Cei doi, cari pescuiau cu undița, erau tot acolo. Nora se întrebă cu mirare, dacă putuseră ei prinde vreodată pește, mai cu seamă că și-au ales un asemenea loc în care apa e foarte puțin adâncă și clară.

„Voi vedea pe doamna Revelstocke în săptămâna viitoare la Little Heart-sease“ zise Monkford în timp ce se îndreptau spre casă. „Spuneți-i că ar trebui să danseze să înceapă să joace golf. Niciodată nu-i prea târziu — nu-i prea târziu!“

Ea trebuia să plece la gară cu automobilul, împreună cu Rămășag. Acesta mai avea ceva treabă cu prietenul său și între timp dansa aștepta în mașină, uitându-se de jur împrejur. Spațiul din dosul casei era mic: poate numai de vre-o trei ori mai lat decât șoseaua, și se vedea că zidul ce înconjură casa era clădit în ultimii ani. Era foarte înalt și pe marginea de sus erau aplicate trei rânduri de cuie. La poarta mare, care de asemenea era nouă, stetea un om voinic, care fuma o pipă scurtă. Ea avea impresia că și acesta, ca și cei ce pescuiau cu undița, își petrecea timpul alene, așa fără nici un scop și Nora se uită mirată dela el la zid și dela zid la el.

În drum spre gară Rămășag era foarte curios. De cât timp lucrează? Ce face? Trebuia să recunoască multe defecte: la mașină nu prea scria destul de bine, stenografiază chiar prost, vorbea bine trei limbi...

„Daneza?“

El se opri brusc lângă cassa de bilete, când puse această întrebare.

„Nu — dar de ce totmai daneza? Germana, franceza, italiana și puțin spaniola“.

În ciuda așa ziselor sale sentimente democratice, Rămășag o conduse într'un compartiment de clasa întâia.

Când trenul plecă din gară în direcția Bourne End, el o întrebă dacă ar putea să păstreze un secret.

„Cei mai mulți cred că pot, dar cei mai mulți sunt ca reporterii de ziare și scopul vieții unui reporter e să povestească totdeauna altora câte ceva“.

El deschisese fereastra compartimentului, întâi într-o parte și se uită afară,

în urmă în cealaltă parte. Apoi se așeză în fața ei, cu ochii răzând

„Vreau să joc cuiva o festă“ explică el. „Un om dela Scotland Yard mă observă — de sigur din prietenie. El e în vagonul de serviciu, în care se află o mică fereastră de unde se poate vedea tot trenul. V'ați ocupat vreodată cu filozofia. d-ră Sanders?“

Ea dete din cap.

„Puțin. Și pot de asemenea să păstrez un secret“, adăugă ea provocătoare.

„Ați citit vreodată tratatul lui Leibnitz despre cauzalitate? Nu, mi-am închipuit. Trebuie totdeauna să cauți cauzele unui fapt. La Shelton nu era posibil, pentru că nimeni nu știa ce-i cu el și ce face. Dar când fusese spânzurat, s'a creiat o nouă „serie de cauze“. Vă povestesc toate astea pentru că vă simpatizez. Nu sunt îndrăgostit — nu trebuie să vă gândiți la asta. Imi sunteți dragă, pur și simplu!“

Ea ascultă ca trăsniță, fără să poată scoate o vorbă. El continuă:

„La Scotland Yard își bat joc de mine și de banda mea a groazei, dar unde e judecătorul care l'a condamnat? Mort! Unde e procurorul? Mort! Unde e călăul? Mort! Eu mai trăesc, și Monkford trăește...“.

Pank!

Geamul se sparse în bucăți și ceva trecu printre ei, ca bătăitul unei albine înfuriate. De pe plafonul vagonului căzură o mulțime de așchii de lemn.

Rămășag zâmbi voios.

„Omul care a tras acest foc e mort — pariez!“

Trenul se opri în Bourne End și Rămășag își luă rămas bun în felul său particular.

„Trebuie să mă înapoiez, să stabilesc identitatea cadavrului“ zise el vesel și când văzu fața palidă a fetei, adăugă repede: „e numai o glumă! La vre-o doi kilometri de aci e un loc de tragere la semn și ași putea paria că un oarecare recrutar stângaci, face exerciții de apărare contra aeroplanelor“.

Ea nu se lăsă înșelată, totuși se forță să zâmbească și mai zâmbi și în momentul în care trenul se puse în mișcare.

„Dobitocule“, își zise Rămășag necăjit, când dispăru ultimul vagon în cotitură. „Vânător de senzații! Sperietor de fete!“

În modul acesta își făcu muștrări, în timp ce taximetrul îl ducea la locul de unde căzuse împușcătura. Nu pierdu mult timp până să-l găsească. Când glonteale pătrunsese în compartiment, trenul trecuse pe lângă o mică căsuță alături de linie și pe care lucrătorii o întrebuințau ca depozit de scule. Nu se vedea nici o altă casă. Paralel cu calea ferată era un câmp de ovăz, care ajungea până la șoseaua pe care venise el cu un polițist din Bourne End.

Se aștepta să găsească cadavrul lângă terasamentul căii ferate, dar se înșelase. În mijlocul câmpului era un povârniș ce ducea spre o baltă. Aici, între o mulțime de burueni, văzu corpul nemișcat al unui om. Era îmbrăcat sărăcăcios, vre-un vagabond, un fost ostaș, căci vesta lui zdrentuită purta niște benzi murdare de medalii militare.

„Impușcat pe la spate”, zise Rămășag după o scurtă cercetare. „Bietul om! Ce carte e aia, brigadier?”

Funcționarul îi dete un carnețel jerpelit, cc-l ridicase de pe jos. Long Rămășag răsfoi încet foile murdare. Ultimele notițe, scrise cu creionul, îl interesară:

„Al treilea vagon dela locomotivă.

A doa fereastră.

Nu trebuie împușcat dacă fata la fereastră”.

Long cercetă și celelalte pagini. Găsi trecut și un nume: „Joe Hanford și două adrese, una în Essex și una în Londra.

„Individul ăsta era oarte minuțios”, zise Rămășag dus pe gânduri, „și pentru că era foarte minuțios și-a trecut în carnețel instrucțiunile căpătate. Dar cum le-a putut primi aici?”

Se uită de jur împrejur și în acest moment văzu o rază de lumină pe creasta dealului, cam la o depărtare de cinci chilometri. De mai multe ori se așinse și stinse.

„B-C-N-F-L-D” silabisl Rămășag. „Beaconsfield!”. Semnalizatorul necunoscut semnaliza cuiva o veste printr'un heliograf. S'ar fi putut presupune că o oare-care trupă face exerciții militare. Din nou apărură razele de lumină.

„L-N-G-C-R-C-T-Z C-M-P-L”
„Long cercetează câmpul!” Long ar fi dat ori-ce să aibă și el un ochian, ca acela ce-l întrebuința misteriosul observator.

Acesta fu ultimul semnal. Probabil că fusese văzut cum se uită spre deal și observatorul bănuia că Long ar putea înțelege comunicările ce transmitea.

Detectivul făcu repede o socoteală. Puterea heliografului e foarte mare, poate să transmită știri la depărtări mari. Asasinul ar putea fi și dincolo de orașul Marlow și totuși să citească avertismentul. Cel mai apropiat telefon era desigur la Bourne End. Trebuia să riște și să nu lase nimic neîncercat, ce i-ar putea fi de folos. Lăsă pe polițist lângă mort și se duse singur la taximetru, care-l duse înapoi la Bourne End.

După o oare-care întârziere căpătă legătură cu poliția din Beaconsfield și auzi ceea ce altfel se aștepta să audă.

„Pe aici trece cam zece mașini pe minut”, zise funcționarul de serviciu. „Nu ați putea să-mi descrieți mai de aproape mașina?”

„Însărcinați pe cineva să noteze numerele tuturor mașinilor ce vor trece în cincisprezece minute”, zise Rămășag.

Nu prea avea speranță că ar putea să aibă vre-un succes oarecare. După toate probabilitățile, automobilul trecuse prin Beaconsfield, înainte ca dănsul să fi putut avertiza poliția.

Se întunecase de acum, când Long părăsi Bourne End. Câte miezul nopții toate gazetele din Londra primiră o notiță cu rugămintea de a o publica de urgență la informațiuni:

Avertisment către soldații eliberați.

„În țară se află o organizație care oferă sume mari soldaților eliberați și fără lucru, în special bunilor țintași. Serviciile cerute sunt nelegale și de natură penală. Soldații eliberați sunt avertizați să nu accepte astfel de însărcinări, căci urmările vor fi fatale, de îndată ce poliția îi va descoperi. Soldații eliberați cărora li se fac astfel de propuneri să se prezinte imediat la inspectorul Long, la Scotland Yard, odaia Nr. 709. O recompensă de 500 lire sterline va căpăta acela, care prin informațiile sale va contribui la arestarea și condamnarea aceluia, cari dau astfel de însărcinări”.

A doua zi dimineața d Jackson Crayley desfăcu jurnalele. Își puse monoclu și citi acest avertisment. În timpul cetitului trase gândtior de mustață. Lăsă dejunul neatins și se duse în frumoasa lui bi-

blicteă, cu priveliștea spre grădina ce admirase atât de mult Nora Sanders. Luă telefonul, ceru un număr și imediat îi răspunse cineva.

„Ai citit jurnalul?“ întrebă el. După ce ascultă răspunsul, continuă în felul său trăgănit. „Trebuie să renunțăm la militari. Rămășag o să mai facă greutăți“.

Ascultă ce vorbea persoana cealaltă, apoi zise:

CAP X

Nimic nu enervă pe d-șoara Revelstoke. Era atât de calmă, încât ar fi considerat un cutremur, ca un fencmen natural care nu trebuie să-ți tulbure liniștea. Se povestea că în timpul unuiu din cele mai puternice atacuri aeriene asupra Londrei, dânsa nu puse deoparte lucrul ei fin de mână, pe care-l lucra în acel moment.

Ea ascultă acum cu oarecare incordare la cele ce istorisea fata.

„Extrem de dramatic!“ zise ea sec. „Într'adevăr Nora, riști să devii cunoscută! Cum îl cheamă pe acel ciudat detectiv?“ Când Nora îi spuse numele, dânsa dete din cap. „Da, îmi aduc aminte, el se ocupase de afacerea Shelton“.

Fata nu-i pomenise încă nimic despre evenimentele curioase ce s'au petrecut, dar acum îi povesti aproape totul ce se întâmplase în acea după amiază.

„Sper că erai înfiorată când ai vizitat acea barcă îngrozitoare“, zise aspru d-șoara Revelstoke. „Trebuie să fi fost foarte groaznic. D. Long începe să mă intereseze. Ar trebui să-i chemăm într-o seară la noi la masă, dar între timp ne asteaptă mâncarea și afară de asta d. Henry și-o fi pierdut răbdarea așteptându-ne“.

Friederick Henry, care se mai ocupa și de publicistică, dar numai ca diletant, era una din acele personalități negative, cari nu impresionau de loc pe Nora; nici n'o atrăgea, nici n'o desgusta. Știa să converseze plăcut, în societate se prezenta bine și era socotit ca bun avocat. Legenda că admirația lui pentru Nora Sanders ar fi cauza deselor sale vizite la Colville Gardens nici n'o amără măcar. Era prea inactiv și neînsemnat ca să fi putut să-i infiltreze oarecare sentimente mai puternice.

„Da, sunt de acord — cred că săptămâna viitoare. Îi vom curăța atunci pe amândoi deodată“.

Se duse înapoi în sufragerie cu un sentiment de satisfacție, căci vocea din telefon îi anunță soarta lui Long Rămășag.

La centrala telefonică, un om dela Scotland Yard, auzise fiecare duvant. Dar la sfârșit nu era mai luminat, căci convorbirea fu dusă în limba daneză.

După un sfert de oră acompania pe d-șoara Revelstoke în sufragerie. Henry sta rezemat de cămin, cu mâinile la spate și contempla covorul. Norei i se păru că se gândește la vre-o problemă grea juridică.

Probabil că aceasat era și cazul, căci la intrarea d-șoarei Revelstoke, tresări ca speriat și se scuza.

„Am căpătat o chestiune foarte enigmatică“, zise el în timp ce îndreptă scaunul gazdei sale. „și afară de asta oarte groaznică! Ați auzit de Wallis?“

„N'am avut plăcerea“, zise d-șoara Revelstoke. „Dar îmi închipui că e o persoană renumită, căci numai astea pot fi cunoscute prin simpla indicație a numelui lor“.

„Temută“ e o expresie mai potrivită“, zise d. Henry, cam aspru, în timp ce se așeză la masă și-și desfăcu servieta. „Era călăul oficial“.

D-șoara Revelstoke îlpăși heclintit. „Wallis trăise în Odham și noi suntem reprezentanții avocatului său“, continuă Henry și adăogă repede: „Dacă nu vă place această temă neplăcută voi vorbi mai bine despre fluturi“.

Vorbea mai mult fetei decât d-șoarei Revelstoke.

Nora dete zâmbind din cap.

„Pare că era un desfrănat, dar în anumite privințe era un om econom. Poseda proprietăți în Londra — trei case mici în Bermondsey și până la moartea lui, nimeni nu știuse că era înсурat. Cel puțin nu știuse că era pentru a doua oară căsătorit și că uitase de formalitatea de a se divorța de prima lui soție. Nu lăsase nici un testament și pare că se va naște un proces“.

Interesul pentru decedatul Wallis trecu repede și conversația se îndreptă spre Marlow.

„Ai lăsat acolo o impresie profundă, draga mea!” zise d-șoara Revelstoke. „Monkford m’a chemat la telefon. Era extrem de încântat de persoana d-tale, de colcarea feței d-tale și în general de modul d-tale de a te comporta”.

„De mine?” întrebă Nora mirată? „Dar deabea că se utase la mine! De sigur că nu l-ai înțeles bine, d-șoară Revelstoke. Cred că o fi vorbit despre „Destinul Negru”.

„Allo! Ce-i aia „Destinul Negru?” întrebă Henry ridicând ochii.

D-șoara Revelstoke descrie în câteva cuvinte picante și răutăcioase statueta ce trimisese bancherului.

„Așa dar ai făcut cunoștința lui Jackson Crayley?” întrebă d-șoara Revelstoke. „Ce părere ai despre el?”

Nora ezită.

„Nu impresionează prea mult”, zise ea, atenuându-și părerea.

„Cred și eu”, continuă Henry indispus. „Într’adevăr nu cunosc vre-o altă persoană atât de insignifiantă ca Jackson”.

„Duce o viață absolut egoistă”, completează d-șoara Revelstoke. „O da, îl cunosc foarte bine”.

Pare că d. Crayley nu prea era simpatizat de stăpâna ei și nici de avocat. Când conversația începu să slăbească, Nora făcu ceva, de care îi păru apoi rău. Vorbi despre banda groazei. Nu era nici un motiv pentru care nu trebuia să vorbească despre această chestiune, dar era convinsă, că cecece îi spusese Arnold Long, era ca să zicem așa, destinată numai unui cerc mai intim de cunoștințe și nu putu scăpa de sentimentul neplăcut că ar fi abuzat de încrederea lui. Acest sentiment era atât de puternic, încât încercă să schimbe subiectul conversației. Ochii negri ai d-șoarei Revelstoke o priviră tălos.

„Mă teamă că polițistul ți-a lăsat o impresie durabilă, Nora”, glumi ea. „Parcă crezi că n’ar fi trebuit să ne povestești despre banda groazei”.

Această femeie bizară avea extraordinarul dar, de a ceti gândurile, cecece de multe ori o pusese pe Nora în incurcătură. Și de data asta roși, constatănd că d-șoara Revelstoke i-a priceput intenția. Henry zâmbi, fără ca ea să știe pentru ce, până ce zise:

„Nu trebuie să te necăjești că ne-ai povestit aceste teribile secrete. Am cam

auzit eu de ele. Chestiunea e prea absurdă, ca să se mai piardă timpul cu ea. Shelton, despre viața căruia sunt mai mult sau mai puțin bine informat — în afară de Scotland Yard, am poate cele mai multe documente asupra faptelor sale, — lucrase incontestabil singur. N’avusese nici prieteni nici rude și nici colaboratori intimi. Acesta e motivul pentru care, mult timp, nu putuse poliția să pună mâna pe el”.

Aceste cuvinte fură adresate ambelor femei.

„Răsbunare organizată nu există în această țară”, continuă el. „Cine ar mai avea vre-un interes să se răsbune pe judecătorul, procurorul și călăul, cari au contribuit să îndeplinească soarta lui Shelton? Singurii oameni, cari ar putea fi porniți contra lor, ar fi acela cari ar fi avut o mare afecțiune pentru el — rudele sale; ori e știut că în toată lumea, el nu avusese nici o rudă”.

„Poate să fie recunoscător pentru asta”, zise d-șoara Revelstoke oftând.

„Vendetta nu e cunoscută la noi în țară”, continuă Henry „și nu se poate imagina, ca oamenii să-și riște viața lor, pentru a răsbuna pe acela, care nu pote să-i răsplătească nici măcar cu recunoștința lui”.

„Ți-a povestit d. Long ceva ce s’ar fi întâmplat, vre-o faptă ce ar fi săvârșit banda groazei?” întrebă d-șoara Revelstoke.

„Nu”, zise Nora, „îi era numai teamă...”

Iarăși vorbea prea mult. Dar din fericiire Henry îi veni în ajutor.

„...îi era teamă pentru Mokford. Asta e iar un secret public”, o intrerupse el zâmbind. „Nu mă gândesc că lui singur i-ar fi frică, căci după cum îl cunosc, nu e așa un om”.

„Monkford nu-și făcuse decât datoria. E o prostie să se creadă amenințat cu deval” ripostă d-șoara Revelstoke nerăbdătoare. „Într’adevăr, Nora, trebuie să fac cunoștința detectivului d-tale. Fare să fie simbolul omului care a dispărut de când excelentele romane ale lui Gaboriau nu mai sunt moderne!”

„E într’adevăr foarte simpatic”, răspunse fata; „fără nici o urmă de exaltare”.

Henry o privi îngândurat și-și frecă încet mica mustață neagră.

„Pot numai s’o confirm” zise el.

„Rămășag este excentric și întrebun-
tează metode, cari se abat complect de
la sistemele uzuale de cercetări, dar nu
e un vânător de senzațional“.

„Cine-l el?“ întrebă d-șoara Revel-
stoke și pentru prima oară Nora auzi
despre rudele bogate ale lui Long.

„Intr'una din zile va fi baron și va
poseda două milioane de lire sterline“
zise Henry. „Asta și e motivul pentru
care nu prea e agreat la Scotland Yard.
Tuturor le e teamă să nu li se facă re-
proșul, că l-ar proteja“.

Nora Sanders nu se aștepta la o
seară plăcută. Stăpâna ei era o jucă-
toare pasionată de pichet și în general
Nora era partenera ei. Dar azi, femeia
cu fața galbenă n'avea nevoie de dansa.
D-șoara Revelstoke poseseda în Londra
multe proprietăți și după masă duse pe
Henry într'un mic birou lângă salon.
Avocatul c urmă supus, ținând în mână
o servietă plină cu documente.

„Voi petrece o seară foarte plăcută“,
zise el cu jumătate voce, când trecu pe
lângă Nora. Dansa îi zâmbi plină de
compătimire, căci știa că d-șoara Re-
velstoke era o strașnică femeie de afa-
ceri, care posedă o extraordinară pers-
picacitate la examinarea socotelilor.

Când Nora bătu la ușe la ora 11, ca
să spună stăpânei sale „noapte bună“
încă mai erau la lucru. Auzi vocea e-
nervată a d-șoarei Revelstoke, care se
plângea de chiriașii ei și știa sigur că de
ceace îi era teamă lui Henry, nu scă-
pase.

Fel de fel de gânduri o preocupau și
nu o lăsau să adoarmă: evenimentele
de azi. Arnold Long și asociația miste-
rioasă, pe care el o numea Banda Groa-
zei. Auzii un taxi oprind în fața porții

precum și vocea lui Henry care dorise
d-șoarei Revelstoke „noapte bună“. Mai
trecu o jumătate de oră și tot trează
era. Orologiul bisericii bătu ora unu,
când căzu într'un somn neliniștit, din
care fu trezită de o ușoară bătaie în ușă.

„Dormi de acum?“

Era d-șoara Revelstoke. Fata se dete
jos din pat își îmbracă un capot și de-
schise ușa.

„Imi pare rău că te deranjez. Pot
intra?“

Nora aprinse lumina și d-șoara Re-
velstoke intră în odaie. Mai purta încă
toaleta ei neagră de seară.

„Henry m'a întrebat dacă-ți poate
face curte“, zise ea atât de liniștită, că
fata se speria.

„Să-mi facă curte? Credeți...“

„Vrea să se însoare cu d-ta“, con-
tinuă d-șoara Revelstoke. „Desigur că
l-am arătat că asta nu mă privește și
că nu te voi influența în nici un fel.
E un om care progresează în afacerile
lui, cred că este destul de bogat, nu e
om plictisitor și sunt sigură că ar fi un
bun soț. Noapte bună“.

Când în fine adormi, visă de rivali-
tatea între Henry și Arnold Long; trează
nu ar fi îndrăznit să se gândească la
această posibilitate. Apoi visă că ar fi
căzut în puterea a patru oameni îngro-
zitori, îngrozitori, pentru că erau niște
ființe cu figura și fața de necunoscut.
Zăcea în fața lor legată și fără ajutor.
Știa că aparțin bandei groazei și căuta
în zadar să pătrundă vâlul care înfășura
personalitatea lor.

Și undeva în zare pluteau alte trei
figuri, un judecător, un procuror și un
călău slab, cari căzuseră victime ale
răzbunătorilor lui Clay Shelton.

CAP XI

Deocamdată „Banda Groazei“ nu era
decât un simbol, nimic altceva. Carac-
teriza numai niște motive necunoscute
a unor acțiuni penale. Nu se putea in-
vinovăți pe nimeni. La nici una din eve-
nimentele tragice petrecute nu se pu-
tuse descoperi spiritul conducător, nu se
putuse găsi motivul predominant al
acțiunii. Șeful poliției era astăseară
foarte iritat, când Rămășag își făcea
raportul.

„Banda Groazei!“ strigă el mâniat.
„Rămășag, sunt sătul și de d-ta și de

banda groazei! Cine e și unde e această
bandă? Nu știm absolut nimic despre
dânsa. Ași fi dorit să nu fi neliniștit mi-
nistrul cu povestea asta. Aproape în
fiecare zi primesc dela dânsul câte o
comunicare confidențială“.

„O numesc Banda Groazei și am drep-
tate“ zise Arnold cu încredere. „Oa-
menii — Puterea oamenilor — puteți
să-i dați un nume oarecare. Nu mă în-
trebați cine este regele neincoronat al
acestei mulțimi de oameni. Eu nu pot ve-
dea o astfel de mulțime, căci dacă ași

vedea-o am găsi imediat pe cei căutați. Banda lui Shelton? N'avusese niciodată vre-o bandă. După câte știm lucra totdeauna singur. Dar nași jura. Fusesse un om, care se arăta numai patru zile pe an, ceece făcea în celelalte trei-sute șaizece de zile putem numai să presupunem. Complici? Sute. Dar erau numai uneltele lui, nu colaboratori. Iși făceau treaba lor murdară și primeau plata convenită și ăștia caută acum să uite că îl ajutaseră vre-odată. Nu omorâseră ei pe judecător, procuror și călău? N'au încercat să mă înlăture și pe mine? Ce li s'a întâmplat lui, Sir James, Crewe și Wallis?

„Toate erau accidente“, mormăi șeful poliției plictisit.

„Accidente! Basme, cum le povestea bunică mea!“ se gândi Rămășag în sinea lui. Tare însă zise: „Era accident că au vrut azi după masă să mă înpuște? Era accident că omul, care trebuia să mă curețe, fusese el curățat?“

Superiorul său tuși ușor.

„Cavaleristu nu putuse să te suferi și încercase să te înlăture; când observă că nu reușise, s'a sinucis“.

Rămășag ridică capul mirat.

Scotland Yard crezu în banda groazei cu o vădită indoială. Incoace și încolo sburau comunicări confidentiale, însă directorii de serviciu erau de părere că Rămășag povestise ministrului prea increzător, o poveste, care în realitate se potrivea într'un roman senzațional.

Și totuși...

Făcând abstracție de moartea prin înec al fratelui mai mare a lui Monckford, Rămășag își baza presupunerile pe următoarele fapte: Sir James Cargill, judecătorul care condamnase pe Clay Shelton, murise în împrejurări absolut normale, câteva luni după pronunțarea sentinței. Într-o călătorie se îmbolnăvise de pojar și era deacum aproape bine, când răcise, căpătase o pneumonie și muri. Ingrijitoarea lui făcuse greșeala să deschidă fereastra de jos din camera bolnavului, într-o noapte rece și ploioasă. Câtva timp după ce murise judecătorul, subinspectorul Arnold Long luase un interogatoriu sori de caritate și stabili că citise un așa numit articol științific în revista ei favorită, prin care se atrăgea atenția ingrijitoarelor de boli molipsitoare, că ar putea să

aibă mari și serioase neplăceri, dacă nu aerisesc camera bolnavului într'un anumit fel. Tot în acel articol se căuta să se dovedească că acest sistem ar face foarte bine pacientului. Medicii sunt contra acestui tratament (scrisesse autorul articolului) dar o îngrijitoare prevăzătoare, se apără pe sine și grăbește totdeodată însănătoșirea bolnavului.

Rămășag arătase articolul unui specialist, care se miră foarte mult. Făcu apoi cercetări la redacția revistei și la autorul articolului, o femeie. Aceasta știa numai că primise o tăetură de gazetă, care conținea punctul principal din articol și câteva rânduri scrise cu creionul, ca să compună un articol despre chestiunea asta. Fraza despre îngrijitoarea prevăzătoare era gros subliniată. Credea că redacția îi trimisese tăetura de ziar. Toate astea s'au întâmplat câteva săptămâni înainte de îmbolnăvirea lui Sir James. Însă Rămășag nu se declară mulțumit cu cercetările, ci le continuă și află că sora de caritate mai îngrijise odată pe judecător, când fusese bolnav de gripă și desigur că o să fie din nou chemată, dacă judecătorul s'ar îmbolnăvi iarăși. Articolul îi era ei destinat. Când cercetase „tăetura“ care fusese prilejul articolului, constată că era o copie tipărită pe hârtie simplă de corectură. Apoi se ocupase timp de două săptămâni să găsească cauza molipsirii și o descoperi în lămpărea căpătată dela spălătorie. Servitorul judecătorului se îmbolnăvi și el.

Astfel se prezentă unul din cazuri. Chestia cu procurorul stărnise o vălvă și mai mare. Purley Crewe, consilier al Regelui, fusese procuror în chestia Shelton și combătuse toate motivele invocate de apărătorii asasinului. În săptămâna în care Shelton fusese spânzurat, Crewe luase parte la o vânătoare. Noaptea dormi la Norwich și părăsi orașul la nouă dimineața, pentru a se duce la locul de întâlnire al vânătorilor. Fusesse un admirabil conducător de automobil, ce e drept cu pasiunea de a merge repede, dar cunoaștea fiecare metru de șosea. Deoarece în vale era o păclă deasă, sună într'una, conducea însă mașina mai repede decât în mod normal. La punctele mai ridicate, prieliștea era bună. În această regiune se afla localitatea Eveleigh Hollow. Aci

șoseaua duce întâi brusc la vale și apoi începe deodată să suie. Șoseaua însăși e notedă. De pe vârful dealului văzu în vale o păclă deasă de nepătruns și pe partea cealaltă șoseaua care urca. Sună din trompă și coborî dealul cu o viteză de 70 km. pe oră. În vale însă era un mic valț de-a curmezișul șoselei. Șoferul își rupsesse un picior, însă Crewe murise chiar în noaptea aceea la spitalul din Norwich. Parte acurioasă în această afacere era, că cu zece minute înainte, un țăran trecuse prin vale și văzuse valțul, care fusese întrebuințat cu o zi înainte la repararea șoselei. Însă valțul se afla pe partea stângă a șoselei, pe câmp, dar nu sub presiune. Urmele lăsate de valțul greu erau ușor de urmărit, însă cu toate că pământul era moale, nu s'au găsit alte urme decât ale țăranelui care trecuse pe acolo. Justiția dase verdictul că ar fi fost o moarte accidentală.

A treia chestiune fusese cea mai senzațională pentru opinia publică. Călăul care executase pe Shelton era William Wallis, ajutorul principal al primului călău al statului. În viața lui particulară fusese cârpaciu. Avea o mică prăvălioaară în subsolul unei case dintr'un sat lângă bariera Oldham și era un om mai mărginit la minte, care pe deasupra, mai avea obiceiul să bea mai des decât putea suporta. De altfel era un cetățean onorabil. De două ori pe săptămână vizita localurile de petrecere de prin oraș și de cele mai multe ori se întorcea singur acasă, unde locuia cu mama lui bolnavă. Când se întoarse acasă, în noaptea de Crăciun, întâlni în drum pe prietenul lui de chef, pe mecanicul Herbert Starr. Intrară împreună într'o cârciumă și mai băură un pahar de Whisky înainte de a continua drumul spre casă. Ningea foarte puternic și trebuiră să mai meargă vre-o doi kilometri. A doua zi disdedminează, plutonierul de jandarmi Bently, dela poliția din Lancashire, care trecuse pe acolo călare, văzuse două grânci de zăpadă de o formă curioasă. Descălecă, cercetă zăpada și descoperi întâi pe Starr și apoi pe călău. Ambii erau morți. Între ei se afla o sticlă cu whisky pe jumătate goală și se admisesse că îmbătându-se au căzut în zăpadă și muriseră înghețați. Whisky-ul fusese analizat — era pur, nici urmă de otrăvă. Justiția pronunță sentința: „moarte accidentală”.

Șase ore după găsierea cadavrelor sosise Rămășag. Trei fapte putură fi stabilite. Primul, că nu cumpăraseră sticla cu whisky la cârciumă și nici n'au avut-o cu danșii când intraseră la cârciumă, căci Wallis ceruse dela cârciumar o sticlă cu whisky. Cârciumarul care-i cunoștea și-i observase că sunt beți, nu le vându însă nici o sticlă cu whisky. Al doilea, era constatarea că sticla fusese deschisă pe locul unde fuseseră găsite cadavrele, dar nici unul din ei n'avură vre-un turbison. Al treilea fapt se descoperi mai târziu. Un ciomar care cumpărase sculele lui Wallis, se întepă în deget cu o sulă și se îmbolnăvi de tetanos. Rămășagi sequestră sculele și le dete la analiză. Aproape fiecare bucată fusese otrăvită.

El însuși scăpă de două ori de moarte. Odată pe scaunul unui dentist și altă dată la o ciocnire cu o bandă, ce opera la hipodroame. Cine schimbasesc rezervorul cu gaz, cu un altul care semăna perfect cu cel adevărat și-l umpluse cu cele mai otrăvitoare gaze? Și cum aflase banda groazei că dentistul va avea nevoie de gaz la primul lui pacient? Fabrica de produse chimice, care fabricase gazul era în fața unei enigme. Dentistul arătase că rezervorul ce voise să întrebuințeze se golise peste noapte în mod inexplicabil și că întrebuințase de aceea rezervorul de rezervă, cel-1 ținea pentru cazuri neprevăzute.

Cine povestise bandei ce opera la hipodroame că tocmai el arestase pe Tillini, șeful lor, care vorbea mai multe limbi. Membrii bandei nu o știau și susținuseră numai că primiseră o veste dela Tillini, din închisoare, să „pue mâna” pe Long. Atacul se termină foarte repede și foarte neplăcut pentru un membru al bandei, căci Long avea un pumn puternic și mai întrebuințase și un box.

Lumea de afară nu aflase nimic de toate aceste întâmplări. Moartea judecătorului era un eveniment natural; moartea celebrului procuror era un accident nenorocit, cum se întâmplă în fiecare zi. Moartea lui Wallis cauzase oarecare emoție în public, însă nimeni nu se gândise la vre-un act de răsunare.

Macfarlane își frecă mustața, fața sa avea o expresie întunecată, căci inspectorul Long, îi vorbise, pentru a treia

oară în săptămâna asta despre soarta acestor trei oameni, cari trimiseseră pe Shelton la moarte.

„Trebuie să recunosc posibilitatea, că ai putea să ai dreptate“ zise el însfășit, „și dacă Joshua Monkford o să fie și el omorât atunci n-o să mai pot să mă indoiesc de asta“.

Rămășag îl privi plin de reproș.

„Să înțeleg așa dar că trebuie ca Monkford să moară, pentru ca Scotland Yard să se convingă?“

Din cauza acestui soi de observațiuni Rămășag se făcea antipatic la șefii săi.

„Bineînțeles că nu!“ se răsti colonelul. „Și d-ta trebuie să îngrijești ca el să nu moară! Ai luat toate măsurile de precauție?“

„Am doi funcționari la Marlow și doi detectivi particulari din partea Asociației Băncilor“, răspunse rămășag. „Pericolul însă nu e la Marlow“.

„Dar unde?“

„La Little Heartsease, în fel de club rustic — în realitate e un hotel de țară. E condus de un oarecare Cravel și înzestrat cu toate instalațiile moderne“.

Numele nu era necunoscut colonelului.

„Nu organizează acest hotel și un concurs de golf?“ întrebă el.

Rămășag dete afirmativ din cap.

„Cel mai elegant din Anglia“, răspunse el. „Heartsease e pentru golf, ceea ce Ascot e pentru cursele de cai: un pretext de a se întâlni și etala toalete noi. Monkford nu știe să deosebească o minge de golf de una de tennis și sute din oamenii cari vin acolo sunt ca el. Nu mă întrebați de ce, căci nu știu. Am o presimțire și presimțirea e mai bună decât o cantitate de informațiuni precise“.

Macfarlane privi un moment gânditor înaintea lui și apoi zise încet:

„E ceva curios cu Clay Shelton și nu știu dacă te-a surprins“.

„Ce e aia?“ întrebă Rămășag și se aștepta să audă ceva ce știa de mult.

„Nu escrocise niciodată pe tatăl D-tale!“

Rămășag îl privi țintă.

„Intr'adevăr, n'a făcut-o!“ răspunse el mirat.

Tatăl său era în fruntea uneia din cele mai mari bănci din Londra, care era administrată însă după principii vechi. A escroca banca Western & Sommerset era așa de ușor, ca și cum ai voi să iei banii unui cerșetor orb.

„E intr'adevăr curios!“ zise el.

Macfarlane făcuse imposibilul: dăduse ceva de gândit subalternului său.

CAP. XII

După convorbirea avută cu superiorul său, Rămășag luă un taxi și se duse la Berkeley Square. În ultimele douăsprezece luni a-bea vizitate poate de douăsprezece ori pe tatăl său. Când intră acum în mica bibliotecă, găsi pe Sir Godley, un mare admirator al Renașterii italiene, la corectura unei monografii asupra lui Savonarola. Tatăl său își scoase ochelarii și-l privi cercetător.

„Vizita ta e oficială sau un act de pietate filială?“ întrebă el.

„Nici una din amândouă“, răspunse Rămășag serios, în timp ce luă dintr-o cutiută de argint o țigară de foi Corona. „E o țigară cumsecade sau una pentru prietenii d-tale?“

„Ești ra nerecunoscător“, zise Sir Godley, rezemându-se de speteaza fotoliului. „Prețul a două din aceste țigări egalează leafa ta pe o zi“.

„Ești membru în Asociația Băncilor?“ zise Rămășag, în timp ce-și aduse un scaun lângă masa de scris.

„De ce?“

„Răspunde-mi la întrebare!“ zise Rămășag scurt.

„Bine înțeles că Banca face parte din Asociație, dar eu n'am nici un rol conducător acolo. Weldon ne reprezintă. Înși putea aparține nici unui consiliu, din care face parte Monkford. E prea plictisitor“.

„Ai auzit vre-odată de Banda Groazei?“ întrebă Rămășag.

„Am auzit de multe bande groaznice. Pe care o crezi? Poate aceia de care ai scris tu?“

Rămășag dete din cap.

„Nu, n'am auzit nimic despre ea. Bine înțeles că cunoscusem pe Shelton din auzite, dar nici odată nu escrocise banca mea, nici cu cinci parale. Crezi intr'adevăr că Monkford e în pericol?“

„Sunt convins că e un om mort“, răspunse Rămășag atât de îngândurat, încât tatăl său sovăi. „Vrei să fii sincer de tot cu mine?“

„Voi încerca“.

Rămășag tăcu un moment, apoi întrebă:

„Cum se face că Clay Shelton n'a încercat niciodată să fure banca d-tale?“

Fruntea lui Sir Godley se încreți.

„Nu știu“, răspunse tatăl său. Presupun că credea că la noi prada n'ar fi fost destul de mare“.

Sir Godley încercă să schimbe vorba.

„Arnold“, zise el, „dacă crezi că te amenință vre-un pericol din partea așa numitei bande a groazei, de ce nu renunți la activitatea ta? Nu e nici un motiv să rămâi mai departe în această carieră. Cred că te-ai distrat îndeajuns, căci presupun că activitatea ta e foarte amuzantă și de oarece ți-ai putea oferi acum un foarte bun post la bancă...“

Când observă privirea liniștită a fiului său, nu mai complectă fraza.

„Asta e a doua mare propunere ce-mi faci în cursul unui an“, ripostă Rămășag gânditor. „Când ți-am spus acum un an că vreau să mă ocup de afacerea „Clay Shelton“ mi-ai oferit o leafă de zece mii de lire pe an ca să preiau conducerea sucursalei din America de Sud. Ai insistat, atunci ca și acum, să renunți la ocupația mea. Dece?“

Sir Godley nu se uită la fiul său. Răse, ca și cum l'ar fi amuzat ceva, dar în dosul acestei veselii preăcute se ascundea o mare îngrijorare.

„Ești un om bănuitor“, zise el în fine. „Prin ocupația ta ți-ai pierdut toată încrederea în omenire. Sună, Arnold, aș vrea să beau ceșă!“

Mai discutară despre evenimente de interes general și nu mai pomeniră de Clay Shelton și de Banda Groazei. Se

făcuse deacum miezul nopții când Rămășag părăsi pe tatăl său, care-l conduse până la poartă

Casa era așezată pe partea de West a pieței Berkeley. Circulația dela Grosvenor Square spre Oxford Street se făcea pe partea de Est.

„Așteaptă să telefonez după un taxi!“ îi strigă tatăl său, când văzu strada pustie. Rămășag răsese.

„Tată, singurul motiv, ce ași putea admite, de ce vrei să-mi părăsesc ocupația, e că devii nervos!“

Așteptă până se închise ușa casei și apoi se îndreptă spre Oxford Street. Prin grădina din mijlocul pieței văzu automobilele ce circulau încoace și încolo pe partea cealaltă, pe când pe trotarul pe care mergea el nu era un om. După ce merse vre-o cincizeci de metri, văzu pe cineva care alerga spre el. La lumina lămpilor de pe stradă văzu că era o femeie. Se miră de graba ei, când...

„Pop!“

Glontele trecu foarte aproape de dânsul. Se trăsesese cu un revolver prevăzut cu o surdină sistem Maxim. Pe stradă era un om. Trăsese el în acea femeie? Întrebarea nu era greu de răspuns. Glontele lovise gardul numai la câțiva centimetri de locul unde se afla Rămășag. Într-o secundă își scoase Brownin-gul din buzunar, de care nu se mai despărțea niciodată, dar înainte de a putea face uz de el, femeia găfâind și aproape fără respirație, se aruncă în brațele sale.

„Scăpați-mă! Scăpați-mă!“ strigă ea. „Banda Groazei! A, Banda Groazei!“

CAP, XIII

Omul de pe stradă dispăruse, ca și cum l'ar fi înghițit întunerecul nopții. Rămășag băgase revolverul înapoi în buzunar și luă în brațe fata pe jumătate leșinată. Auzise pe cineva strigând în dosul lui și când întoarse capul văzu venind repede spre el, tatăl său și un servitor.

„Ce s'a întâmplat?“

„Mi se pare niște împușcături“, observă Rămășag. „Ajutați-mă să duc fata în casă!“

Ajutară femeii să sue scările și o duseră în odaia de lucru a lui Sir Godley.

S'ar fi putut spune că era destul de drăguță, deși trăsăturile feței — erau cam mari — și grosolane. Când Long o privi mai atent se zăpăci. În zadar, căuta să-și reamintească unde o mai văzuse. Atunci fata deschise ochii și privi înfricoșată, când pe Long, când pe tatăl său.

„Unde sunt?“ întrebă ea. Colecarea îi reveni în obraji, dar mai tremura încă toată.

Deodată detectivul recunoscu în ea pe fata, care vorbise din barcă cu Jackson Crayley. Purta o rochie de seară

modernă și scumpă, avea o broșă de
briante și pe degete scânteiau cele
mai frumoase și scumpe pietre.

„Nu știu ce s'a întâmplat“, zise ea,
încă tremurând și înfiorată. „Văzui nu-
mai pe acești...“

Deabia după ce i se dase puțin vin,
putuse să povestească extraordinara în-
tâmplare. Ea și cu fratele ei posedau un
hotel în oraș. Seara fusese la teatru și
din cauză că era frumos afară, se deci-
dase să se întoarcă pe jos acasă. Când
ajunsesse în partea cealaltă a pieții
Berkeley, văzu lângă trotuar un auto-
mobil. În momentul când ajunsesse în
dreptul lui, ușa se deschise și doi oa-
meni săriră afară.

„Aveau legate cârpe albe pe obraz“
povesti ea „și eram așa de speriată că
nu mă puteam apăra, când voia să mă
bage cu sila în automobil“.

Apoi se ivi deodată un al treilea om,
care zise: „Măgarilor, asta nu e Nora
Sanders“.

„Nora Sanders?“ întrebă Rămășag.
„Sunteți sigură că asta era numele ce
l'au pronunțat?“

Fata dăde din cap.

„Omul care mă ținu era așa de spe-
riat, încât îmi dăde drumul și fugii. A-
tunci auzii pe cineva strigând: S'o cu-
rătam! o împușcătură căzu și nu-mi
mai reamintesc de nimic altceva“.

În afară de întrebarea mirată ce o
puse relativ la Nora, detectivul ascultă
în tăcere povestirea ei.

„V'am mai văzut odată. Dv. sunteți
d-ra...“

„Alice Cravel“, zise ea. „Fratele meu
și cu mine suntem proprietarii hotelu-
lui Little Heartsease!“

„Little Heartsease!“ Long Rămășag o
privi incremenit.

„Sunteți sigură că ați auzit numele
de Nora Sanders?“

„Absolut sigură“, răspunse fata e-
nergic.

„O cunoașteți?“. Spre mirarea lui fata
dăde afirmativ din cap.

„O cunosc. E secretara domnișoarei
Revelstoke, care de obicei pe-
trece săptămâna de golf la Little
Heartsease. O așteptăm acolo Lunea
viitoare. Așa de bine n'o cunosc pe
d-șoara Sanders, a fost și anul trecut la
Little Heartsease. E foarte dragută“.

Dus pe gânduri, Rămășag își mușcă
buza de jos.

„La ce teatru ați fost astă seară?“
întrebă el și fata îi numi fără ezitare
numele unui teatru cunoscut.

Little Heartsease! Nu numai Nora
Sanders, dar și Joshua Monkford va fi
acolo. Acesta comandase două odăi
dintre cari una era pentru el. La Little
Heartsease, trebuia Monkford să-și gă-
sească moartea. De asta Long era sigur.
El nu credea în coincidențe, mai cu seamă
în asemenea coincidențe atât de
neverosimile și hătătoare la ochi.

Comandă un taxi și conduse fata a-
casă. Apoi se duse la Scotland Yard
gândindu-se pe drum la încercarea de
răpire a proprietăreii hotelului, unde
săptămâna viitoare Joshua Monkford
voia să-și petreacă timpul. Cum a pu-
tut fi confundată cu Nora? Aceasta era
mai mică, culoarea feței cu totul alta
și ce avea să caute Nora în Berkeley
Square la miezul nopții?

A doua zi disdediminează plecă la
Berkshire și sosi la Little Heartsease la
o oră, când oaspeții deabia începeau să
se trezească.

Era o clădire minunată, așezată în
mijlocul unui parc. Locul de golf era
cunoscut în întreaga lume și hotelul
era reputat atât pentru mâncarea ex-
celentă ce se servea, cât și pentru luxul
cu care odăile erau amenajate. Vizita-
torii se plâneau, ce e drept, că era
scump, căci o săptămână la Little
Heartsease costa tot atât, cât o sedere
de trei luni într'una din stațiunile bal-
neare moderne de pe Continent. Hote-
lul se lăuda că are un șef bucătar cu
renume mondial și cel mai bun perso-
nal de hotel din toată țara și Rămășag
știa că într'adevăr în privința luxului
și aranjamentului odăilor, hotelul între-
cea pe toate celelalte.

Long întrebă numai decât de proprie-
tar și află că d. Cravel se sculase de
vreme și lua acum dejunul în biroul său
particular. Un om înalt, bine făcut, îm-
brăcat într'o jachetă fără cusur, salută
pe Rămășag. Felul lui de a se comporta
avea acel ceva nedefinit, ce au oamenii
de ocupația lui chiar când ocupă po-
zuri mai mari.

„Da, am auzit de neplăcutul accident“
zise el. „Sora mea mă chemase la tele-
fon chiar în cursul nopții. Sunteți in-
spectorul Long? Îmi pare că am rezer-
vat pentru dv. o cameră pentru săptă-

mâna viitoare“.

Era complet liniștit. Nici măcar pericoul în care se aflase sora lui, nui tulbură liniștea. Long Rămășag se miră de liniștea cu care acest om primise vestea celor întâmplate sorei sale. Dar Cravel explică în câteva cuvinte această lipsă de îngrijorare.

„Sora mea și cu mine n'avem nici un dușman în toată lumea, la din contra, cu atât mai mulți prieteni. Acest complot contra ei nu putea fi decât o eroare. Presupun că răufăcătorii n'au fost prinși, nu-i așa? Nu mă miră. Vreți să vedeți odaia Dv.? E lângă cea a d-lui Monkford“.

„Ași dori să știu cine o să fie aici săptămâna viitoare?“

„Vă pot arăta o listă“, zise girantul.

Dintr'o mapă scoase o coală mare de hârtie pe care erau trecute cu mâna numele vizitatorilor, cari rezervaseră camere și o prezentă detectivului. Acesta o cercetă cu atenție.

„D-ra Revelstoke vă vizitează în fiecare an, nu?“

Cravel confirmă din cap

„Dânsa nu se interesează tocmai de jocul de golf, dar îi place societatea. D-șoara care era numită de banda, care atacase pe sora mea, e secretara ei.“

Rămășag tăcu și cercetă mai departe lista.

„Jackson Crayley — vine și el regulat aici în timpul săptămânei de golf?“

„Anul trecut fusese aci“, zise proprietarul. „Ași putea spune că d. Crayley e

unul din prietenii noștri, dacă în genere se poate numi vre-un vizitator prieten. Mai iute s'ar putea spune că e un prieten al sorei mele. Căci...“ și continuă după o mică pauză. „Ei bine, sunt foarte buni prieteni. Sora mea și cu mine l'am vizitat în Marlow“.

În decursul convorbirii lor, îi mai spuse că D-șoara Alice Cravel se ocupa cu recepția vizitatorilor. Avea sub ordinele ei un funcționar de birou și un contabil și mai era un fel de casier al întreprinderii.

Detectivul se duse să viziteze odaia sa, care aparținea unui apartament compus din două dormitoare și un salon. Pereții dormitoarelor erau până la jumătate căptușiți cu stejar afumat, pe când cel al salonului era căptușit cu lemn alb. În fiecare odăie era un tele-

fon cu priză și lângă fiecare dormitor era instalată câte o baie.

„Aceasta va fi odaia Domnului Monkford“ zise Cravel, în timp ce deschise ușa odăii mobilată extraordinar de elegant. „E ceva mai mare decât a Dv. și are o priveliște mai frumoasă“.

Odăile erau în etajul al doilea. Rămășag deschise fereastra cu zăbrele din odaia lui Monkford și privi afară. Sub el se afla acoperișul de sticlă al sufrageriei, după cum îi explică girantul. După părerea detectivului odaia era bine plasată, căci nici un pericol nu putea veni de afară. Sticla împiedica punerea unei scăări la fereastră. Odaia avea trei uși groase, din stejar masiv, cu câte o broască și zăvor. O ușe ducea spre mica odăie de baie, una spre coridor și cealaltă spre salon. Detectivul se duse dealungul odăii și bătu căptușeala.

„Nu avem uși secrete. În general detectivii bănuiesc așa ceva la astfel de clădiri vechi. În fond a rămas foarte puțin din vechile interioare. Am dărâmat totul și din clădirea cea veche n'au rămas decât zidurile exterioare“.

În timp ce coborau scara directorul întrebă:

„E vre-un motiv special, d-le Long, pentru care vreți să stați la noi săptămâna viitoare? Poate că această întrebare să fie cam necuviincioasă — dar aveți vre-un motiv special?“

„Ce motiv să fie?“ întrebă Rămășag.

D. Cravel dete din cap.

„Nu știu, dar se aude fel de fel despre Monkford. D. Jackson Crayley, vecinul său, spune că Monkford trăiește în continuare cu teama de a fi omorât. E adevărat“.

„Pare că d. Jackson Crayley știe foarte multe despre vecinul său“, observă Rămășag sec.

D. Cravel râse.

„Cred că d. Crayley știe mai mult decât se bănuiește.“

Rămășag se întoarse în oraș cu un sentiment de neliniște, pe care nu și-l putea explica. Când se culcase seara, își dete seama de cauza neliniștei. Era siguranța că peste câte-va zile avea să se întoarcă în această veche și frumoasă casă pe deasupra căreia plutea îngerul morții.

CAP. XIV

D-șoara Revelstoke deschise ca de obicei cutia cu scrisori, scoase corespondența sosită și întinse Norei, peste masa la care dejunau, un pachetel recomandat.

„Pentru mine?” întrebă Nora surprinsă.

„Judecând după adresă, e pentru D-fa,” zise d-șoara Revelstoke, care deoseori era de nesuferit la ore matinale. „E azi ziua D-tale de naștere?”

Nora răspunse că nu, tăle sfoara, cu care era legat pachetelul și după ce îndepărtă hârtia, dete de o mică cutiută de carton, în care se afla o altă cutie de piele.

„Un inel”, remarcă D-șoara Revelstoke, care se uită cu interes. Nora deschise cutia și se miră. Nu văzuse încă niciodată un diamant așa de mare, precum îi avea acest inel. „Trebuie să fie vre-o greșeală”, zise ea văzând bilețelul din cutie.

Il desfăcu și ceti patru cuvinte scrise cu litere de tipar:

„De la un adorator”.

D-șoara Revelstoke luă inelul în mână și-l privi cu atenție. Se pricepea bine în bijuterii.

„Un diamant albasartu”, zise ea, care valorează pe puțin treisute cincizeci de lire sterline. Ia spune-mi Nora, cine e necunoscutul D-tale adorator?”

Fata dădu din cap nedumerită.

„Sunt convinsă că inelul nu e pentru mine”, răspunse dânsa.

Dar deodată D-șoara Revelstoke, uitându-se la adresă, observă că marca purta stampila unui oficiu poștal din Westul orașului.

„Prostul ăla de bătrân!”

Părea că pe D-șoara Revelstoke o amuza această chestie; expresia puțin măgulitoare ce întrebuințase nu era spusă într'un ton răutăcios.

„Cine?” întrebă fata speriată.

„Monkford — cine care? Omul ăsta se lasă așa de ușor influențat, ca un tânăr de douăzeci de ani. Așa era el totdeauna. Im' aduc aminte, acum zece ani...”

„Dar e imposibil să fie din partea d-lui Monkford”, o întrerupse Nora. „Deabia mă cunoaște!”

„Atunci trebuie să fie dela Henry”, zise D-șoara Revelstoke, în timp ce își

unse cu unt pâinea prăjită. Il voi chema pe amândoi la telefon și-i voi sonda”.

„Vă rog, nu faceți asta!” strigă Nora consternată. „Chestia asta m'le foarte neplăcută. Dacă ași știe că d. Monkford...” Se întrerupse.

„Ai trimite inelul înapoi? Atunci n'ar fi el prostul, ci D-ta”, zise D-șoara Revelstoke liniștită. „Draga mea, în lunga mea viață, de peste șeizeci de ani, am observat modul de a se face curte la femei și am ajuns la convingerea că o femeie trebuie să ia tot ce i se oferă și să pue bine pentru timpul când nu i se va mai oferi nimic fără contraservicii. De altfel, n'ar putea fi detectivul D-tale donatorul acestui frumos suvenir?”

„De sigur că nu, D-șoară Revelstoke!”

Nora simțea cum se înroși, ceea ce o încurcă și mai rău. Dece el? Au oare detectivii atâția bani ca să poată trimete diamante femeilor pe cari le admira?”

„Long are,” răspunse stăpâna conform adevărului. „Uiți draga mea, că tatăl său e om foarte bogat”.

Nora făcu. Nu credea că Long Rămășag să fi trimis o bijuterie așa de frumoasă, căci nu era omul, care să se preteze la asemenea gesturi. Admiră inelul, care încă o mai zăpăci.

„Ce să fac cu el?” întrebă ea.

„Să-l păstrezi”, ripostă scurt D-șoara Revelstoke. „Nu trebuie să-l porți. Păstrează-l până ce-ți va trece această sfială. Dacă vei găsi vreodată un ginere vei avea de furcă să-i explici de unde ai un asemenea inel. Dar inelul valorează tresute cincizeci de lire și astea sunt treisute cincizeci de motive, dece nici n'ar trebui să te gândești măcar, să-l înapoezi, chiar dacă ai știe cine ți l-a trimis. Din fericire însă nu cunoști pe donator”.

Când Nora se întoarse acasă dela cumpărături, găsi în salon pe tânărul avocat și D-șoara Revelstoke o salută cu o informație, care o făcea alternativ să roșească și să pălească.

„Henry n'a trimis inelul”, zise dânsa. „Aveam senzația neplăcută că el l-ar fi putut trimite”.

„Nu există nebul mai mare, decât un nebul bătrân. Ași paria pe toată a-

verea mea, că Monkford e trimițătorul," zise d-ra Revelstoke.

„Dar d. Monkford, nici nu mă cunoaște măcar!" Nora era la marginea de zesperării.

„E un idealist", explică d-șoara Revelstoke. „Cheamă te rog, Heartsease la telefon și întreabă pe Cravel, dacă mai are pentru Miercuri seară vre-o odaie liberă. Henry va veni cu noi, ca unul dintre puținii oameni din hotel, cari într'adevăr știu să joace Golf", zise d-nsa și fata se duse în bibliotecă să execute dispozițiile stăpânei sale.

După ce telefonase se duse în odaia ei, luă mica cutie de piele albastră și admiră din nou inelul. Cu toată jena și stânghereala ei, era omeneste explicabil, că se bucura să aibă o bijuterie atât de frumoasă. Dar o apăsa ceva mai mult decât jena. Ar fi dorit să vadă pe Long Rămășag să-i ceară și lui un sfat.

Puse deoparte inelul și coboră iar jos. Henry plecase, îl văzuse din odaia ei, plecând într'un taxi.

„Mă e teamă că am cam amărât pe prietenul nostru", zise aspru d-șoara Revelstoke, „Henry voia să afle despre inelul d-tale, mai mult decât știam eu singură. Ași fi dorit să nu-i fi spus nimic despre asta".

„Nu pot decât să fiu din toată inima de părerea Dv.", zise Nora întristată.

D-șoara Revelstoke zâmbi.

„Henry e un băiat bun, ai putea să nimeriști mai prost, Nora".

Nora Sanders nu răspunse nimic.

Stăpâna ei cina în seara aceea în oraș și în mod excepțional n'avea nevoie de secretara ei. În general, Nora o întovărășea în toate părțile și era ceva neobicinuit, ca bătrâna femeie să renunțe la compania ei.

„Du-te la teatru, la ceva vesel și uită totul despre misteriosul om, care-ți trimete bijuterii mostenite! Da, inelul e destul de vechiu, n'ai știut asta? Felul cum piatra e montată, nu mai e la modă de cel puțin zece ani".

Nora mânca singură în frumoasa sufragerie. Terminase masa și citea jurnalul de seară, când intra fata din casă.

„Vreți să primiți pe d. Long?" întrebă ea. Nora se înroși.

„D. Long?" zise ea încurcată. „Da poștește-l în salon".

Poate e vorba de alt Domn Long. Numele de Long e foarte obicinuit. Dar

era Rămășag care stetea în fața căminului și contempla liniștit un tablou mare în ulei reprezentând o fată frumoasă îmbrăcată într'un costum, care era la modă acum vre-o patruzeci sau cincizeci de ani.

„Halo!" zise el în felul lui neafectat. „Presupun că e d-șoara Revelstoke, la o vârstă când ți se pare că vezi pe lume numai trandafiri".

Nora privi tabloul și pentru prima oară își dăte seama, că chipul ce vedea în feicare zi reprezenta pe stăpâna ei ca fată tânără.

„Sper că nu va obiecta, că am venit? E acasă?"

Fata dăte din cap.

„S'a dus la teatru".

„Mi-am închipuit căci mașina ei trece pe lângă mine, în Piccadilly", observă el indiferent. „Vă duceți des la teatru, D-șoară Sanders?"

„Nu prea des," răspunse ea repede, „desigur când d-șoara Revelstoke nu e acasă..."

„Nu vreau să vă invit la teatru", zise seriosul Long cu o sclipire ștrengărească în ochi. „Voiam numai să știu dacă aveți obiceiul să vă plimbați pe Berkeley Square. Văd în sincera Dv. indignare, că nu e cazul".

Ea trebui să rădă, deși se necăjea.

„Sincera mea indignare e numai o închipuire a Dv," răspunse ea. „Nici nu prea cunosc Berkley Square și după câte mi-aduc aminte nu m'am plimbat nici odată pe acolo".

„Poate în somn", continuă el într'un astfel de ton, încât Nora crezu că o spune serios.

„Dece? M'a denunțat cineva la poliție că ași fi scmnambulă?" întrebă ea.

El dăte din cap.

„Veti fi săptămâna viitoare la Heartsease?"

La afirmația ei o întrebă: „Jucați golf?"

„Joc golf dar ar trebui să-mi fie rușine să joc la Heartsease", răspunse ea. „Nu, plec acolo cu D-șoara Revelstoke. Dece mă întrebați? Ce noutăți mai aveți despre Banda Groazei?" adăugă ea repede.

Long Rămășag surpînă.

„Sperasem că ați uitat tot ce v'am spus despre ea," zise el. „Sunt vorbăreț, asta e o gresală. Nu pot să înțeleg dece v'am băgat asemenea idei în cap".

Se întorcea și contempla din nou chipul D-soarei Revelstoke.

„O fată foarte frumoasă“, observă el. „Mă miră că nu s'a măritat niciodată“.

Nu putuse să-i dea în privința asta nici o explicație și privind tabloul la rândul ei, trebui să se asocieze la mirarea lui.

„Nu-i curios, că nu mi-am închipuit-o niciodată astfel?“ Gândurile ei erau preocupate de problema dacă să-l întrebe despre inel. După amiază își dorise această ocazie, și acum — presupunând cazul, că dânsul îl trimisese — își făcu curaj și întrebă:

„Faceti câteodată cadouri?“

Long se uită mirat la ea.

„Eu! D-zeule, nu! Consider așa ceva ca o risipă de timp și bani. Vă gândiți oare la cadouri de Crăciun sau de ziua nașterii? Nu. De obicei la ocazii de astea se fac cadouri, cari nu folosesc nimic celui ce le capătă, sau obiecte cari deacum le are. Dar de ce mă întrebați?“

Dintr'un motiv neexplicabil pentru dânsa, răspunsul lui o necăji.

„Mă interesase. atâta tot.“

„Vă interesa atâta tot“, repetă ei încet, fruntea lui se încreți. „Cine v'a trimis cadouri?“

„Nimeni“. Dânsa își dădea seama de purtarea ei copilărească. N'avea nici un motiv de ce să nu-i spună despre diamant, tot așa cum nu avea nici un motiv de ce să-i spună.

„Arătați-mi cadoul“.

Cererea lui liniștită o zăpăci.

„De ce?“ întreabă ea și observă prea târziu că cuvintele ei conținură o măr-turisire.

„Pentru că mă interesează cadouri, cari...“ — o pauză — „se fac...“ iar o pauză — „fetei, adică prietenilor mei“.

„Nu sunt nici măcar vre-un prieten de al Dv. D-le Long“, observă dânsa zâmbind. „Și nici n'ași putea să-mi închipui de ce vă interesați așa de mult de chestia asta.“

Dar totuși era cazul.

„Trebuie să recunosc, nu știu de ce mă interesează persoana Dv“, zise el. În dis-pu-zi-tie nu eram niciodată tare. Vreți să-mi arătați cadoul?“

„Ezită un moment apoi să-i în camera ei. Trebuia să-și recunoască slăbiciunea de a se lăsa dominată de un om care

în fond nu era decât un străin pentru dânsa și totuși se supuse inexplicabil, lui forțe. Se înapoia cu mica cutiută și o deschise. Long privi un moment inelul, apoi îl scoase din cutie și se duse la fereastră.

„Cine vi l'a trimis?“

„Nu știu. Îl promisem azi dimineată, într'un pachetel recomandat. D-soara Revelstoke credea...“ și se opri ezitând.

„Ce credea?“

„Ei bine, credea că mi l'ar fi trimis cineva, care ține mult la mine, dar care n'ar vrea să-mi-o spună“.

Long dete din cap.

„Aveți vre-o idee, sau are d-soara Revelstoke vre-o idee, cine ar putea fi acel „cineva“?“

„Credea, că ar fi de la un prieten al ei, un om care vorbise cu mine numai o singură dată în viața lui“.

„Monkford?“

Dânsa roși.

„Nici nu-mi trebui să-mi bat capul cine e trimițătorul“, continuă ea. „Ași vrea totuși să știu cine este ca să-i trimit inelul înapoi“.

El cercetă bijuteria cu mare atenție, o întoarse în toate părțile și examină partea dinăuntru a inelului, ca și cum ar căuta oarecare indicii.

„Ați încercat dacă vă vine bine inelul?“

„Nu“, zise dânsa mirată.

El îi apucă mâna și încercă inelul pe fiecare deget. „La început inelul era făcut pentru un deget mai gros, dar fusese făcut mai mic ca să se potrivească pe inelar. Ați observat asta? Și cum știa el asta?“

„Cine — d. Monkford?“

Long dete din cap.

„Nu, Monkford nu l'a trimis, cel puțin asta e părerea mea,“ și-l înapoia cutiuta.

„Monkford e un om curios. Nici chiar detectivul, care-l observă încontinuu, n'ar putea susține că-i cunoaște secretele inimii“.

În timp ce vorbea, devenise gânditor. ochii lui priviră covorul.

„Vă duceți așadar la Heartsease?“ întrebă el pentru a doua oară. „Unde e odaia Dv?“

„Nu știu“, răspunse dânsa mirată. „De obicei, d-soara Revelstoke are unul din cele mai bune apartamente“.

„Trebuia să stabilesc asta“, zise el

gânditor. „Dar o să mai fie timp. In afară de Dv. și d-șoara Revelstoke, cine mai pleacă acolo?”

„Nimeni — ba da! D. Henry, avocatul D-șoarei Revelstoke, va veni și el acolo pentru o zi.”

„In colo nimeni pe care-l cunoașteți?”.
Ea dete din cap.

„E Crayley in termeni buni cu D-șoara Revelstoke?”.

Ea se gândi puțin.

„De sigur, d. Jackson Crayley, va fi și el acolo?”

„Da, va fi acolo și eu voi fi acolo”... observă el simplu „și așa dori... Nu n-o doresc. Va fi muncă grea, dar și mare enervare...”

In acest moment ușa se deschise și

spre cea mai mare mirare a Norei, d-șoara Revelstoke intră în odaie. Dânsa îi zâmbi și timp de o secundă, privi înelul ce Nora mai ținea în mână. Dela Nora își îndreptă privirea spre detectiv. „Și dumnealui e Domnul Long?” întrebă ea cu un zâmbet răutăcios. „E dânsul vinovatul? A mărturisit?”.

Buzele Norei Sanders se deschiseră să răspundă, dar spre mirarea ei Long Rămășag afirmă din cap.

„Da, d-șoară Revelstoke, mi-am ușurat conștiința. Inelul e în posesia familiei noastre de mulți ani. Unchiul meu îl cumpărase în 1862 la Copenhaga!”

Ochii întunecați ai d-șoarei Revelstoke nu clipiră, dar obrazul ei galben a rătat deodată cenușiu și îmbătrânit.

CAP. XV

Un moment Nora crezu că d-șoara Revelstoke o să leșine. Se și clătina puțin, dar voința ei de fer birui slăbiciunea și zâmbi.

„Ce interesant!” zise ea. Arnold Long se uită la ea cu o privire străpungătoare. Părea că ochii lui avea asupra ei puterea magică a ochilor de șarpe. Putea să încerce oricât ar fi voit, îi era imposibil să întoarcă privirea dela ochii lui cenușii și pătrunzători.

„Ce interesant!” zise ea din nou.

Vorbea rar. El observă că încercă să-și mascheze enervarea, produsă de vorbele lui.

„D-ta ai trimis așa dar Norei inelul? E foarte draguț din partea d-tale, d-le Long!”.

Nora stetea ca trăznită, privea mirată când la unul când la celalt. Ce se ascundea sub această minciună evidentă a lui Long? Era mult prea sigură că el nu trimisese inelul. Și totuși susținea în prezența stăpânei sale, că el ar fi donatorul și inventase chiar o poveste a inelului.

Cuvintele lui însă avură o influență și mai surprinzătoare asupra d-șoarei Revelstoke. In tot timpul serviciului ei la această femeie, Nora n-o văzuse nicio dată atât de sdruncinată.

„Nu vrei să vii în camera mea de lucru, d-le Long?” întrebă ea înfărșit. „Aș avea de vorbit ceva cu d-ta”.

Din acest moment părea că uitase complet prezența Norei.

„Cu plăcere”. Rămășag părea că se gândește o secundă la importanța a-

cestei invitații. „Vă stau cu plăcere la dispoziție, dar ași vrea mai întâi să întreb pe d-șoara Sanders dacă intră devăr are ceva de obiectat, că l-am trimis inelul”.

D-șoara Revelstoke se uită la fată și o întrebă aproape sever:

„El bine?”.

„Nu cred să pot accepta un cadou atât de prețios” răspunse Nora și spre mirarea ei, Rămășag întinse mâna și-l luă inelul, împreună cu cutiuța.

„Mi-era chiar teamă de asta”, zise el, în timp ce băgă inelul în buzunar. „Sunt la dispoziția dv., d-șoară Revelstoke”.

Un moment stetea nemișcată, apoi se întoarse cu vădită încordare, iar Long o urmă în mica odaie de lucru de lângă salon. Ea închise ușa după el.

„Nu vrei să iei loc?” îl pofti ca liniștită. Rămășag așteptă până ce se asezase dânsa întâi, apoi se așeză pe marginea unui fotoliu. Observă că d-ra Revelstoke nu știa cum să înceapă conversația, dar în curând își reveni.

„De sigur că mă simt responsabilă pentru soarta d-șoarei Sanders”, începu ea, „și dacă i se trimet cadouri scumpe, mă simt îndreptățită, ca femei de lume veche, să întreb ce...”

Căuta o expresie potrivită, pe care el o găsi imediat:

„Ce intenții am?” și zâmbi. „Sunt absolut oneste. E o fată foarte draguță. Mă simpatice. Poate mă grăbisem totuși să-l trimet inelul”.

Ochii ei negrii, liniștiți, îl priviră în continuu. „Sunteți un gentleman”, ob-

servă ea „și după câte știu, un om cu studii universitare! Nu e nici un motiv, pentru care să nu faci curte d-șoarei Sanders. Totuși pare cam ciudat.. „Se întrerupse din nou.

„Că îi fac asemenea cadouri costisitoare în stadiul actual al prieteniei noastre. Într'adevăr e cam curios, trebuie s'o recunosc”, zise Rămășag „E chiar cel mai curios lucru ce am făcut vreodată. Uncniul meu..“

„Nu mă interesează chestiunile d-tale familiare” Fața ei căpătă din nou culoarea obicinuită și două pete roșii se iviră pe obraji ei. „Sunt totuși curioasă să știu cari sunt sentimentele d-tale față de d-șcara Sanders. O iubești?”

Rămășag zâmbi arătându-și șirul de dinți albi și frumoși.

„Vreau să fiu absolut sincer față de dv., d-șoară Revelstoke”, declară el. „Nu iubesc pe secretara dv. și nu cred să mă îndrăgostesc vre-odată de dânsa. Nu e tipul ce-mi place și la căsătorie nu m'am gândit încă”.

„Atunci faptul că i-ai dăruit inelul nu era decât un capriciu?”. Ea dete încet din cap. „Cam nu-mi vine să cred că e adevărat totul ce-mi spui. Din contră,

am intuiția că ții foarte mult la tânăra fată. N'ai vrea să-mi arăți inelul?”

Rămășag îl scoase din buzunar și îl dete Fără nici o explicație, se duse la peretele opus, deschise o casetă de fier, puse inelul înăuntru și închise repede ușa, înclinându-l cu cheia.

„Cred că e mai bine să păstrez această mică bijuterie, până ce o să vă cunoașteți mai bine. E posibil ca Nora, care e încă foarte tânără, să-și schimbe părerea. Nu va fi nevoie ca eu să te înștiințez când își va schimba sentimentele”.

D-șoara Revelstoke se sculă și-i oferî mîna rece.

„Noapte bună d-le Long și mult noroc!”

Privirea lui arată admirație, când apucase mîna ei.

„Și dv. mergeți la Heartsease, d-șoară Revelstoke?”, întrebă el în felul lui giu-meț. „Eu în locul dv. n'ași pleca!”.

Ochii ei arătară un zămbet ciudat și deși buzele nu i se mișcară, el observă o oarecare voioșie.

„Sfatul ăsta ți l'ași putea da eu d-tale”, încheiă ea.

CAP. XVI

Când Long Rămășag ajunse la biroul său din Scotland Yard, omul care studiasse toată ziua la primăria din Somerset actele ce le găsisse acolo și care îl dase până acum știri grozave, îi comunică și alte informațiuni și mai fenomenale. Dădu câte-va instrucțiuni asistentului său, care plecă cu trenul spre mes, unde găsi cufărul lui împachetat și legat în dosul automobilului. Telefonă la Marlow și află dela îngrijitoarea lui Monkord, că bancherul plecase deacum la Heartsease. De obicei scese acolo două zile înainte de începutul săptămânii de golf. Plecase cu automobilul în tovărășia „domnului care stetea la el”. Acest domn se numea Rouch și era în serviciul secției criminale din Scotland Yard.

Rămășag își puse mînușile, își ridică gulerul mantalei de ploale, căci ploase toată după amiaza și se mai uită de jur împrejur prin locuință. Deodată observă pe masă o scrisoare și întrebă pe servitor:

„De când e asta aici?”

„Puțin înainte de v'ați întors d-le Long”.

„Cine a adus-o?”.

În privința asta, omul nu-i putu da nici o lămurire. Găsisse plicul în cutia de scrisori și-l puse pe masă. Nu s'ar mai fi gândit la el, dacă Long nu văzuse scrisoarea.

Adresa era scrisă cu creionul și plină de greseli de ortografie. Când deschise plicul, guma era încă umedă. Înăuntru găsi o hârtie murdară pe care era scris:

„Nu plecați la Heartsease”.

Numai aceste câte-va cuvinte. Rămășag plevi bilețelul pe toate părțile și-l puse cu atenție într'un sertar al mesei, pentru a cerceta mai târziu amprentele digitale. Când eși apoi în stradă, ploaua cu găleata. Șoferul ridicase capota mașinei și șterse geamurile în momentul când stăpânul său se apropiă de dânsul.

„Nu o să am nevoie de d-ta, Marchant”, îi strigă el.

„Nu veți avea nevoie de mine, domnule?” întrebă omul mirat. „Dar ați spus doar..“

„N-are importanță”, îl intrerupsese Rămășag. „Ai soție și copii, nu-i așa?”

„Da”, răspunse omul.

„Atunci rămâi la Londra. Aici e mai sigur”, zise Rămășag și dădu drumul mașinei spre parcare.

Era nouă când sosise la Heartsease. Toată ziua plouase. Dădu mașina șefului garajului și intră în holul cel mare al hotelului. Deși mai erau două zile până la deschiderea săptămânii sportive, hotelul avea deacum mulți mosefiri. Intră în birou și salută d-șoara printr'un zâmbet amical.

Nu se observa la d-șoara Cravel nici o urmă neplăcută a accidentului avut. Și ea zâmbi lui Long care se gândi că arată mai frumoasă în costumele ei simple și negre decât în toaleta scumpă, cu care o văzuse ultima dată.

„D. Monkford vă așteaptă. Cunoașteți doar apartamentul, d-le Long?”

Se uită la stânga și la dreapta, apoi zise cu voce înecată.

„Mi-ați răspunde ceva, d-șoară Cravel?”

Crezu un moment că vede o urmă de bănuială în ochii ei, când îi zise:

„De sigur! Dacă-mi va fi cu putință”.

„Cine plătește nota mea?” întrebă el.

„Evident, d. Monkford!”.

„Mulțumesc lui D-zeu!” replică Rămășag. O lăsa gânditoare ca în fața unei enigme, căci părea că nu înțelusese gluma.

În salonaș găsi pe Monkford, care tocmai cinase. Era în foarte bună dispoziție, căci pe drum încoace, vizitase un magazin de antichități în Guildford, unde descoperise câte-va bucați vechi de sticlă originale din Bristol: Cele patru pocale verzi ca smarașul înșirate pe câmin.

„De altfel”, remarcă el. „Destinul negru e o imitație. Ar fi trebuit să-i scriu asta d-șoarei Revelstoke, dar vine doar nimic în privința asta.

„Destinul Negru?”. Pe moment nu-și aminti de existența micel negrese.

„O imitație domnule! O copie nemțească. Am fost cu ea la Bethini, care descoperise imediat înșelăciunea. Nu știu dacă să-i spun toate astea d-șoarei Revelstoke. Mi-e teamă că o să se enerveze foarte mult”.

Un chelner intră în odaie, să strângă masa. După ce plecaseră, Rămășag puse

lui Monkford o întrebare, pe care de mult vroia să o poartă.

„E d-șoara Revelstoke o femeie foarte bogată?”.

„Da — a” zise Monkford cu aceea rezervă specifică fiecărui bancher, care vorbește despre chestiuni privitoare la clienții lui. E o femeie destul de bogată, ar trebui să zică chiar foarte bogată. Trăeste simplu și are un venit foarte mare”.

„Cât de mare?” întrebă Rămășag.

Dar dela Monkford nu se putea afla nimic în privința asta.

„Are de mult un cont la mine, încă de când conduceam o filială în provincie”, continuă el. „Odată fusese chiar o sumă foarte mare. Cred că dânsa administrea averea fratelui său. Asta îmi aduce aminte, că era cât pe ci s'o pierdem de clientă, atunci când transmisese contul la Londra și-l oferise tatălui d-tale, care pentru un motiv oarecare nu voise să-l primească. În timpul acela avea la noi aproape un milion de lire sterline!”.

Asta era o noutate pentru Long. El știa că tatăl său era un om de afaceri foarte rutinat, care și-ar fi dat multă osteneală să asigure băncii sale un asemenea client.

„Nu era curios? Cred refuzul de a deschide acest cont în banca lui?” întrebă el.

D. Monkford dădu din cap.

„Da, era foarte curios”, răspunse el. Cel mai mulți bancheri se reped să capete un asemenea cont. Și nici dintr-o afecțiune specială pentru mine, refuză Sir Godley contul Banca Western & Sommerset e cam de modă veche. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu povestești tatălui d-tale ce-ți spuseli eu acum”.

„Am vorbit deacum cu el despre asta, sau el cu mine, nu sunt așa de sigur cine a deschis întâi vorba”, zis detectivul.

Faptul că cu două seri înainte, vorbea cu tatăl său despre d-șoara Revelstoke și că Sir Godley nu pomenise nimic despre cont, l'ar fi surprins foarte mult în împrejurări normale. Dar acum se găsea într'un stadiu, în care nimic nu-l mai putea mira.

D. Monkford devenise nervos. Long observă o mică schimbare în purtarea lui. Se speria la cel mai mic șgomot și se destăinau că dormise prost.

„Ași vrea să știu dacă d-șoara Revelstoke își va aduce și secretara?” întrebă el, când Rămășag voia să se ducă să se culce.

„Crezi pe d-șoara Sanders?”

D. Monkford dădu din cap.

„Da, o fată drăgălașă”, zise el, ca și cum ar vorbi cu sine, „o fată foarte drăgălașă”. Apoi schimbă vorba tot atât de repede precum o începuse. „Crayley sosește mâine”, continuă el. „Parcă nu prea îl simpatizezi pe Crayley?”

„E foarte greu să simpatizez pe cineva, care nu are altă țintă în viață decât să, arate ca 'un nerod și să cultive trandafiri”, zise Rămășag ceeace făcu pe bancher să râdă.

„Bătrânul Crayley nu e om rău”, răspunse el. „Și e curajos. Îți mai aduci aminte cum ajutase la arestarea lui Shelton?”

„In fond, ce căuta el în Colchester? De multe ori mă întrebam asta mirat”, zise Arnold Long.

„Are o fermă afară din oraș. L'am vizitat de două ori acolo”, răspunse Monkford. „Crayley face pe agricultorul în Essex”.

Fără să vrea să nelineștească pe bancher, Long cercetă amănunțit, toate zăvoarele și broaștele ușilor. Eliberat pentru moment de datoria de a-l păzi, se duse în odaia lui, unde făcu aceleași cercetări nu uită nici măsura de prevedere a bătrânelor fete de a se uita sub pat.

Dela fereastră, se putea vedea o mică parte a grădinei, care înconjura clădirea. Închise ușa spre salon și încuiă ușa odăii de baie. Băgă cheia în buzunar și cobori. D-ra Cravel dispăruse, locul ei era ocupat de un funcționar. D. Cravel era în hall și sta de vorbă cu un vizitator. Era îmbrăcat în toaletă de seară, dar purta în loc de smoking o haină neagră lungă. Indată ce Long putuse să se facă observat de director, acesta veni la dânsul și Arnold îi spuse:

„Aș dori să văd unele din odăile d-tale scumpe”.

Cravel scutură capul.

„Regret, toate sunt rezervate”, începu el.

„Nici nu mă gândesc să cer altă odăie”, îl întrerupse Rămășag. Dar așa vrea să știu ce alte odăi aș putea să am anul viitor”.

„Poftiți sus cu mine!”, Cravel luă din

birou o cheie și suiră la etajul întâi. „Asta e apartamentul d-șoarei Revelstoke”, explică el. „E unul din cele mai bune ce avem în hotel”.

Little Heartsease era înainte o reședință boerească, o clădire asemănătoare unui castel. Salonul d-șoarei Revelstoke cu balconașele lui, semăna cu o cameră fastuoasă antică.

Long urmă pe director și vizită doremitoarele.

„Presupun că asta e destinat d-șoarei Sanders?” zise el arătând pe cea mai mică din cele două odăi frumoase.

Directorul îl privi puțin înveselit.

„Cred, d-le Long”, zise el, „că nu numai din simplă curiozitate m'ați rugat să vă arăt aceste odăi. Sunteți aci în exercitiul funcțiunei!”.

„Sunt totdeauna în exercitiul funcțiunii”, răspunse Rămășag evasiv.

„Să lăsăm gluma deoparte, d-le Long. Vă așteptați la ceva neplăcut? N'ași dori-o. În special săptămâna viitoare, când hotelul o să fie plin. Heartsease n'ar putea să mai existe în urma unui scandal”.

Rămășag se uită la el și clipi din ochi.

„A supraviețuit multor scandaluri” răspunse el, „dacă nu mă înșeală memoria”.

„Nu cred acest gen de scandaluri”, replică repede girantul. „Pot să se întâmple oriunde nu se pot evita și nimeni nu ni le impută. Dar dacă cineva ar fi alci împușcat — asta ar ruina hotelul”.

„Ar putea ruina și persoana care ar fi împușcată”, zise Rămășag, cu un zâmbet prietenesc. „Nu trebuie să ai nici o grijă, d-le Cravel. Vom face totul ca să evităm o tragedie”.

Ziua următoare era Duminecă. Când străbătu seara holul, zări o figură cunoscută. Se duse spre Jackson Cravel să-i strângă mâna molatecă.

„Un timp mizerabil”, mormăi molatecul om, în timp ce-și freca vârful muștății. „Dacă ași fi fost cuminte, ași fi plecat la Deauville. Golf e de altfel un joc oribil”.

Rămășag observă un zâmbet pe figura lui, care era destinat cuiva din spatele său. Se întoarse și văzu pe d-ra Cravel ducându-se în birou.

„O fată foarte dragută, nobilă dela talpă până în creștetul capului” zise d. Crayley. „Pentru a spune adevărul”, urmă el pe un ton familiar, „n'ași veni

În această localitate groaznică, dacă n'ar fi fost dânsa aici."

„E o prietenă a d-tale?"

„Da-a!" d. Crayley își șterse monoclu și-l înfipse din nou în ochiu. „Da, și nu mi-e rușine de asta. E una dintre cele mi dragălaşe femei, ce întâlnisem vreodată".

„Și totuși când te-am văzut vorbind cu dânsa la Marlow mi-ai spus că ar fi o vizitatoare, care ar dori să viziteze grădina d-tale și că te necăjise nerușinarea ei".

„Am spus asta, într'adevăr?" replică d. Crayley fără să arate vre-o oarecare jenă. „Ei bine dragul meu, eu nu sunt omul, care să-mi descoper inima fiecărui. D-tale poți să-ti spui foarte liniștit, ți-u foarte mult la fata asta. Trebuie să fii foarte prevăzător, nu-i așa? Ce face Scotland Yard și toți prietenii iubiti de pe acolo?"

„Le merge bine în lipsa mea", zise Rămășag. „Ai văzut pe d. Monkford?"

„E aici? M'ași duce sus să-l salut. E foarte agreabil să ai un bancher de prieten. Nu găsești?"

Lovi pe Rămășag cu degetul într-o parte, dar mișcarea sa era atât de slabă ca și gluma pe care o făcuse.

„Anul ăsta am căpătat o odaie proastă", se plânse el. „Revelstoke ăsta luase odaile ce le ocupam eu de obicei și asta mă necăjește".

„Pare că nu prea o suferi pe d-șoara Revelstoke?"

„O urăsc!" accentuă d. Crayley cu o violență neobicinuită. „E extrem de posacă. Nu poate spune un cuvânt politic. Mereu mârâind și înbufnind! Nu pot s'o sufăr".

„Mă voi târâ puțin sus să vizitez pe bunul bătrânel — na!... cum îi zice?"

Era una din ciudătenile lui să nu rețină nume. Rămășag presupunea că credea pe Monkford. Mai târziu seara, văzu iarăși pe Jackson Crayley cum se aplecă peste masa din birou și vorbea cu d-șoara Cravel, al cărei loc îl ocupa deciseu un funcționar la ora asta. Se miră de afinitatea de idei ce ar putea fi între această fată și acest om imbrăcat după ultima modă, a cărui viață părea să se compună numai din plăciseală.

Lui Long i se păru că Dumineca asta ar fi cea mai lungă zi din câte au trecut până acum. Dimineața se duse cu Monk-

ford pe terenul de golf unde jucă mize-rabil o partidă. După amiaza era plină de plictiseală și desgust. În sfârșit descoperi de ce i se păru ziua atât de lungă. Era siguranța, că ziua următoare va aduce pe Nora Sanders la Heartsease și că va începe perioada de neplăceri, chiar de primejdii.

Furtuna trecuse și soarele strălucea pe un cer albastru, când limuzina d-șoarei Revelstoke intră pe alea hotelului și se opri fără cel mai mic zgomot în fața portalului. D. Cravel salută oaspeții și prezenta inspectorului Long părea inutilă. Cel puțin așa gândi d-șoara Revelstoke, căci trecu pe lângă dânsul, îl salută numai cu o scurtă dare din cap, și-și dedică întreaga atenție respectuosului girant.

„Aveți câte-va geamantane. Vă pot ajuta?"

Nora îl observă imediat ce intră în hol. Râzând îi refuză serviciile, cari de altfel nu erau necesare, căci o mică armată de valeți aștepta să ia în primire bagajele ce erau legate în spatele și pe acoperișul limuzinei.

„Bine ați venit în Heartsease", o salută Rămășag solemn. „Sunt delegat de Consiliul Comunal să vă prezint cetățenia de onoare a acestei comune".

„Nici nu cunoașteți măcar numele acestei comune", zise ea râzând.

„Pariez" zise Long, și se scuză jenat.

Ea plecase repede după d-șoara Revelstoke și n'o revăzu decât seara după masă și numai o clipă.

Se făcu și Marți, ziua începutului marelui concurs de golf. Heartsease era arhiplin, marea poiană dispărea sub umbrelele de colorii deschise și a meselor de ceai. Multimea care forfota în holul hotelului îi amintea de masele de oameni la un mare match de football.

Ca să urmărești pe fiecare nou sositor fi fost imposibil, chiar în împrejurări normale. Dar locul de golf din Heartsease era înconjurat de un gard, parcul avea două intrări. La fiecare intrare steteau doi detectivi cari căutau persoane suspecte. Cu excepția apariției unuia sau a doi hoți de buzunare, elegant îmbrăcați și a unui excroc din Londra, care credea că ar putea profita cu ocazia acestui match, nu era nici un incident neplăcut, cum de altfel își și închipuiseră Long Rămășag.

Miercuri sosi și d. Henry, avocatul.

Rămășag care-l văzu din odaia d-lui Monkford, coborând din autobomil, zise:

„Uite un animal, care vrea să joace golf, cu joben pe cap”.

„Cine e?” întrebă bancherul.

„Henry, avocatul. Îl cunoști?”.

„Ori că-l cunosc”, își bătu joc Monkford. „Desigur că da! E doar avocatul d-șoarei Revelstoke și una din viitoarele glorii ale baroului”.

Nu era surprinzător ca Monkford să aibă mulți prieteni. Era o persoană cunoscută în centrul comercial al Londrei și în calitate de cunoscător de artă, veni în contact și cu mulți artiști și literați. Aprcape toată ziua cunoscuții îl vizitară în apartamentul său și în afară de plimbarea de o oră, ce o făcea în tovărășia lui Rămășag, nu părea hotelul mai deloc.

Cu excepția primei zile, când sosisse și când cinase în apartamentul său, Monkford, luă mesele în marea sală de mâncare a hotelului. Orez de masă și după masă, când holul era plin de vizitatori, îi făceau cea mai mare plăcere. O zi se scurse după alta și când părea că nu mai există nici un pericol, uită de teama lui și deveni vechiul Monkford.

Marti fusese ales președintele comitetului de dans și se ocupă cu multă energie de organizarea balului costumat, care trebuia să încheie săptămâna sportivă.

Miercuri, Rămășag observă din odaia lui pe bancher, în tovărășia lui Henry și Crayley. Părea că convorbirea era foarte serioasă, căci plimbarea durase o jumătate de oră. Odată Monkford se uită sus la el însă nu-l salută cu mâna, așa cum îi era obiceiul.

Trebură să se fi întors apoi imediat în hotel, căci cinci minute mai târziu auzi pe acești trei domni vorbind în salonașul de lângă odaia sa. Au mai fost vre-un sfert de oră împreună, apoi detectivul auzi că ușa spre coridor se închise și intră la Monkford. Bancherul era singur. Parcă se întâmplase ceva, ce-l neliniști.

„S'a întâmplat ceva?” întrebă Long.

„Nimic — absolut nimic”. Parcă scoate vorbele cu sîla din gură. „Ași vrea să-ți vorbesc după masă”, adăogă el.

„De ce nu acum?”

„Nu e nici o grabă”.

„Te privește pe d-ta?”

„În parte, da” replică el scurt. „Dar

în fond privește pe — un tânăr prieten. N'ași vrea să vorbesc acum despre asta. Dacă vei veni sus imediat după masă, vom putea discuta chestiunea care mă îngrijorează. Da, mă îngrijorează foarte mult”.

Nu mai voia să zică nimic. Rămășag stetea în fața unei enigme.

În hol opri pe Crayley.

„Ce ai povestit lui Monkford, că e așa de abătut?” întrebă el.

Jackson Crayley îl privi mirat.

Vorbirăm într-o chestiune particulară. Dacă dânsul nu ți-a spus nimic, eu deabea nu pot să vorbesc, căci sunt obligat să tac”

Rămășag îl privi cu atenție. Avea ceva neobicit și greu de explicat. Vocea sună ceva mai aspru și făcea impresia că suferea din cauza unei încordări extraordinare. Ținuta lui în general molatecă, de data asta era neobicituit de dărză. Enigma în fața căreia se găsea Rămășag era din ce în ce mai neclară. Fe Henry nu-l cunoștea, adică nu-l cunoștea așa de bine încât să afle dela dânsul obiectul conversațiunei lor de pe poiană.

De obicei mănca împreună cu Monkford, dar când își schimbă hainele pentru a merge la masă, servitorul bancherului îi aduse un bilet:

„Ai vrea să mănânci astă seară la altă masă? Ași vrea să mai discut una sau două chestiuni cu Crayley și cu tânărul Henry”.

Nu-l supărase acest bilet, dar era îngrijorat. Care ar putea fi noua mahnire a lui Monkford? Își cerceta memoria, nu găsi însă nici un punct de reper și nu-și aducea aminte de nici o vorbă a bancherului care să-i fi putut explica aceste afaceri neașteptate.

Îl văzu în timpul mesei. Locul lui era lângă masa la care sedeau d-șoara Revelstoke și secretara ei. O clipă privirea fetei întâlmi pe a lui și atunci își aduse aminte de vina sa și că trebuia să-i explice minciuna cu inelul, dacă ar fi totuși în stare să-i găsească vre-o explicație.

D-șoara Revelstoke îi răspunse la salut cu multă bunăvoință, însă în ochii ei se putea ceti un triumf răutăcios, ce făcu pe Long să rădă în sinea lui. Masa se terminase și luă cafeaua în hol, când văzu pe Joshua Monkford făcându-și loc prin mulțime și venind spre el.

„Long, vino te rog, peste cinci minute în odaia mea!”.

Tonul lui era amenințător, ceea ce bulmăci pe Long. Așteptă să treacă cele cinci minute, apoi se ridică îndreptându-se spre ascensor.

Salonașul era gol, când intră în el, dar auzea vocea lui Monkford din odaia de dormit. Părea că telefonează. „Allo... Allo... Cine a...”.

Apoi Rămășag auzi o explozie și căderea unui corp. Incercă să deschidă ușa. Era încuiată pe dinăuntru și zăvorită. Alergă afară pe coridor. Și ușa de afară era încuiată.

Se trânti contra ușii, dar lemnul gros de stejar opunea rezistență. Când se întoarse, observă pe Cravel, care alergă pe

scară în sus. Fata lui era palidă și se arăta foarte consternat.

„A fost o împușcătură?” întrebă el speriat.

Rămășag dăte din cap.

„Deschide ușa!” ordonă el.

Girantul băgă mâna'n buzunar.

„Nu am cheia principală la mine. Așteptați un moment!” zise el și alergă din nou jos, pe scară.

Intr'un moment se reîntoarse. Cu mâna tremurândă, băgă cheia principală în gaura ușei, broasca cedă și ușa se deschise.

Joshua Monkford zăcea pe jos, cu fața întoarsă, mâna lui ținea receptorul telefonului. În odaie se simțea un miros puternic de praf de pușcă.

CAP. XVII

Dintr'o privire detectivul își dădea seama că Monkford era mort.

„Aduceți un doctor”, ordonă el.

„A fost omorât?” șopti girantul.

„Chiamă un doctor!” strigă Long. „Fă ce zic eu!”.

Când Long rămase singur, închise ușa. În broască nu era altă cheie de cât cea principală a girantului. Rămășag cercetă ușa spre baie, era încuiată și zăvorită, tot așa ca și ușa spre salon. Ferestrele erau deasemenea închise. Numai ferestrele de sus erau deschise. Deschise o fereastră și se uită afară. Acoperișul de sticlă al sălii de mâncare strălucea de luminile ce ardeau în restaurant; o scară nu se vedea nicăieri. Luă o perie de cap de pe toaletă și bătu peretele din fața salonului. După sunet își dădea seama că cercetările sale sunt zadarnice. Arma care omorâse pe Joshua Monkford, fusese numai la câțiva centimetri depărtare de capul său. După poziția în care se afla corpul, Long constată că dacă ar fi fost o deschizătură secretă în vre-o ușă, deschizătura nu putea fi decât în ușa care da în salonul în care se aflase dânsul în momentul împușcături.

Cu umbrela lui Monkford, care se afla în odaie, măsură distanțele și se convinge, că chiar dacă ar fi fost vre-o deschizătură secretă spre salon, ucigașul tot nu l-ar fi putut împușca dintr'o apropiere așa de mică.

Peretele opus, despărțea apartamentul lui Monkford de odaia ce ocupau în tim-

pul acestei săptămâni două fete tinere, fiicele unui membru al parlamentului.

Long Rămășag respira greu. Un om fusese omorât într'o odaie, în care nimeni nu putuse intra. Asta era cert, căci nimeni nu ar fi putut intra decât pe ușa, care fusese deschisă de girant.

Eși afară pe coridor și aproape se ciocni cu Cravel. Fața lui exprima groază, în timp ce vorbea iritat fetei de serviciu ce era lângă el.

„Domnule Long”, zise el repede, „s'a întâmplat ceva în odaia d-șoarei Sanders”.

Rămășag îl privi fix.

„S'a întâmplat ceva? Ce s'a întâmplat?” strigă el.

În dosul girantului stetea fata de serviciu tremurând.

„Nu știu domnule, am auzit o explozie”.

Înainte de a fi terminat fraza, Long se și repezi pe scară jos. El cunoștea odaia fetei Ușa era încuiată. Se uită pe gaura cheii și văzu un ușor nor de fum, plutind în aer.

„Ce doriți, domnule Long?”.

Se întoarse. Npra Sanders era în fața lui.

„Aveți cheia?” Vocea lui aproape că nu se auzea.

Îi rupse cheia din mână, descuiă ușa și intră în odaie. O explozie avusese loc, se simțea după miros. Pe cămin văzu însă o hârtie albă, încă arzând. O luă

și o muiă în vasul cu apă ce se afla pe masă.

„Ce s'a întâmplat?” întrebă fata uluită.

„Nu prea mult. Vreți să rămâneți aici?”

În gcană părăsi odaia și alergă în sus pe scară, sărind peste două trepte deodată. Lăsase pe girant în odaia lui Monkford și acum îl găsi afară pe coridor. Ușa era încuiată.

„Credeam că e mai bine să fie ușa încuiată în timpul lipsei dv”.

Rămășag mulțumi, dând din cap și intrară împreună în odale. În timpul înțepenirii cadavrului, receptorul telefonului căzuse pe jos și rămăsese plin de sânge lângă el. Monkford fusese împușcat în cap, din cea mai mare apropiere, tot așa ca și Harry Cavaleristu și nenorocitul de soldat din Bourne End.

Rămășag se uită de jur împrejur. În tre timp venise și un detectiv care făcea serviciu în hotel și care auzise de ceea ce se întâmplase. Girantul trebuia să părăsească odaia și ei încuiară ușa ca să poasă face împreună cercetări minuțioase.

Rămășag era singur în odaia goală, când deschisese ușa. Nimeni n'ar fi putut să se ascundă aci. Incepu din nou să examineze peretele, bătând fiecare bucată și cercetând fiecare tăblie. Aceiași operație o făcu și ajutorul său la celalt perete. Tavanul era din ipsos. Șemineu nu era în odale, ci numai o ventilație, care să tragă aerul cald, produs de soba electrică. Ridică receptorul, îl șterse cu un prosop și chemă biroul. D-șoara Cravel răspunse. În voce i se cunoscă că auzise deacum de groaznică întâmplare.

„Dv. sunteți, d-le Long?” întrebă ea. „E adevărat...”. Vorbea încet, probabil că era multă lume în apropierea ei.

„Cine chemase acum cinci minute pe d. Monkford la telefon?” întrebă Rămășag.

„Nimenea — el ne chemă pe noi la telefon. Auzisem telefonul sunând și am răspuns și deodată auzii o împușcătură”.

Long puse receptorul la loc, când se bătu la ușă. Era un medic care locuia în hotel, ca vizitator și care fusese chemat repede. Se uită la corpul neînsuflețit și dete din cap.

„Cred că nu mai e nevoie să zic că e

mort”, zise el, în timp ce se aplecă și examină superficial cadavrul. „Impușca la cap Moartea trebuia să fi fost instantanee. Impușcătura s'a tras din imediată apropiere — se vede după arsuri”.

Rămășag aprobă din cap. Rana era probabil cauzată de un proiectil, care semăna cu glonteale unui pistol automat. „Ați prins pe asasin?”.

Părea că medicul știa cine este Arnold Long.

„Nu n'am prins pe nimeni, căci nimeni nu era aici când intrară în odale”.

„Sinucidere?” întrebă mirat medicul.

Acest gând îl avusese și detectivul la început. Dar nu se vedea nici o armă. D. Monkford poseda ce e drept un Browning, pentru a se putea apăra la caz de nevoie. Detectivul găsi însă arma într'un sertar al mesei și era neîncărcată și foarte curată.

Cum s'a comis omorul, căci fără îndoială fusese omorât?

Termină cercetarea odăii și se duse să caute pe Crayley. Presupunea că vecinul lui Monkford aflase de acum de nenorocire.

„E îngrozitor, îngrozitor! Dece să se împuște? Când am vorbit azi după amiază cu dânsul era foarte bine dispus”.

„Ascultă-mă Crayley! Ași dori să-ți pun câte-va întrebări. Acest tânăr avocat și cu d-ta ați fost azi după amiază cu Monkford împreună. Trebuia să-i fi povestit ceva, ce-l neliniștise foarte mult...”.

„El îmi povestise ceva ce mă neliniștise pe mine foarte mult”, zise Crayley tare. „Nu încerca să mă intimidezi, Long, căci nu voi suporta așa ceva. Moartea acestui sărman om m'a consternat și iritat atâta, că nu mai pot suferi nici un fel de enervare. Mai repet încăodată că nu pot spune nimic despre subiectul convorbirei noastre”.

„Foarte vei vorbi despre asta mâine în fața judecătorului”, zise el cu ochii jumătate închiși.

„Vrei să mă ameninți! Să mă ameninți pe mine! Pe mine, care ți-am salvat viața la Chelmsford!”.

„Ascultă Crayley, să punem chestiunea la punct. Nu te ameninț, ci îți pun întrebări, pe cari orice polițist le-ar pune unui om cinstit. Și orice om cinstit

...ar răspunde. Despre ce a-ți discutat
după amiază cu Monkford?”.

Crayley dăte din umeri.

„Nu pot să spun. Întreabă mai bine
pe Henry, căci îl privea mai mult pe

dânsul, decât pe mine! Afară de asta,
Long, am impresia, că înainte de a zice
ceva despre această tragică întâmplare,
ar trebui să vorbesc cu avocații mei”.

CAP. XVIII

Rămășag merse să caute pe avocat,
dar i se comunicase că d. Henry plecase
imediat după masă și că ar trebui să
fie acum aproape de Londra.

D-soara Revelstoke aduse Norei știrea.
Fata rămase buimăcită de groază.

„Mort?” șopti ea. O nu, d-soară Re-
velstoke asta nu-i cu puțință! Fusese...”

„Nu știu. Medicul crede că s'ar fi si-
nucis”, replică ea „Nu-mi pot închipui
dece bietul Monkford să se fi sinucis”.

Se putea vedea enervarea ei. Cu toate
că era de natură flegmatică, totuși a-
cum umbla în odaie fără astâmpăr, in-
coa și încolo.

„Ci-că fusese mai de mult amenințat
cu moartea. Crayley mi-a povestit-o, dar
n-o pot crede. De aceea e și detectivul a-
ci— d.Long al d-tale. Frumos detectiv”.

„Dacă v'am înțeles bine, d-soară Re-
velstoke, e vorba de sinucidere”.

„Nu era sinucidere, doctorul Simp-
kins zicea că nu se găsisse nici o armă”.

„Dar cine l-ar fi putut omcri?”

„Nu pune întrebări prostesti, copilă”,
zise femeia enervată. „E mort, asta-i
suficient. Sper numai că banca e solva-
bilă. Ceeace privește pe d. Long, Henry
îmi spunea că nu prea se bucură de o
reputație bună la Scotland Yard. În-
tâmplarea asta va însemna desigur sfâr-
șitul carierei sale politiste”.

Din vocea ei se putea citi răutatea.
Fata ridică capul și o privi fix.

„Dv. — dv. nu prea simpatizați pe d.
Long?” gângăvi ea.

I se părea curios ca Long Rămășag să
poată fi nesimpatizat de cineva.

„Desigur că el va pune vina pe banda
groazei. Probabil că banda groazei e o
inventie a creierului său, ca să-i acopere
eșecurile. Să-l simpatizez? Dumnezeu!”.

Și adăugă câteva cuvinte germane,
dar se stăpâni repede.

„Nora”, zise ea „în trecutul fiecărei
femei se găsește ceva ce n'ar vrea să
iasă la iveală. Prin niște împrejurări ex-
traordinare, Long descoperise una din
vechile mele prostii, pe care o credeau
de mult uitată și îngropată. Nu vreau să

vorbesc cu d-ta despre asta. Probabil că
te va plictăsi și vei crede că sunt nebună.
Odinioară în Kopenhaga, când eram încă
o fată tânără...”

Respiră adânc.

„Asta e suficient. Nu, nu pot suferi pe
d. Long al d-tale!”.

Fata tăcu. În asemenea împrejurări ar
fi fost mai mult decât nebunie, să fi
încercat să apere un om, care desigur
nu-și făcea decât datoria. Îi părea im-
posibil ca Arnojd Long să poată săvârși
vre-un abuz de încredere.

„Ce poveste e aia cu explozia din
odaia d-tale, Nora?” întrebă deodată
d-soara Revelstoke.

Fata nu putu să-i spună decât ceeace
se întâmplase.

„Eu nu știam nimic despre asta, până
ce nu văzui pe d. Long, care încerca
să deschidă ușa odăii mele. Una din fe-
tele de serviciu mi-a povestit că ar fi
auzit trei sau patru detonături și când
întрасem în odaie cu d. Long, ardea
ceva în câmin, o fașie groasă de hârtie”.

„Și ce s'a întâmplat cu ea?” întrebă
d-soara Revelstoke curioasă. Și Nora îi
povesti.

Părea că bătrânei femei întâmplarea
nu-i producea vre-o grijă, căci nu mai
pomeni nimic despre ea. Se duse jos să
se distreze cu ceilalți vizitatori și lăsă
pe fată să împacheteze lucrurile, căci
imediat după moartea lui Monkford își
exprimase intenția să se reîntoarcă a-
doua zi dimineața la Londra. Nora era
foarte ocupată, când cineva bătu la
ușă. D. Cravel intră. Se vedea că în-
cerca să-și stăpânească enervarea.

„Toți pleacă”, suspină el. „Medicul a
împrăștiat știrea. Asta o să fie ruina
mea!”.

Și totuși vocea lui era liniștită și
purtarea lui semăna mai mult cu a unui
om care vorbește despre nenorocirea al-
tuia.

„Sper că se va uita de asta până la
anul. Voiam ori și cum să fac diverse
trasfomări pe aci. Voi reconstrui com-
plect partea în care se află nenorocita

odaie a sinucigșului. Acolo se poate foarte ușor permuta scara principală”.

Intreaga tragedie îl interesa numai atâta cât atingeau interesele lui personale. Poate că era natural să fie așa, se gândi fata. Totuși aproape o desgusta nepăsarea și disprețul cu care vorbea despre această faptă grozavă, care trimese pe Monkford pe lumea cealaltă.

Când d-șoara Revelstoke se reintoarse în odaie, Nora îi vorbi despre nepăsarea girantului.

„Draga mea, nu aștepti oare să plângă moartea bietului Monkford?” întrebă bătrâna femeie rău dispusă. „Cravel e probabil ruinat, cel puțin ceea ce privește sezonul actual. Numai jucătorii pasionați de golf rămân, toți ceilalți vizitatori părăsesc hotelul mâine dimineață. O parte a și plecat. Pe mine mă miră că omul nu-și pierde capul. Am întâlnit jos pe detectivul d-tale. Mă întrebase dacă poate să vie sus să vorbească cu d-ta. Nu ai probabil nimic contra?”.

Nora dete din cap.

„Nu pot să-mi închipui ce lămuriri se așteaptă să capete dela d-ta” continuă d-șoara Revelstoke. „Nu te deranjează să te las singură cu el? Prezența acestui om mă enervează”.

Indată după aceasta apărui Arnold Long. Fata găsi că arată foarte obosit. Părea că eforturile sale îl obosec. Simții pentru el multă simpatie.

Spre mirarea Norei, d-șoara Revelstoke nu arată nici o pornire contra detectivului, din contră, nici nu se pregătea să părăsească odaia.

„Ei bine, d-le Long, ai descoperit ceva?”.

„Nu”, zise el scurt, „numai faptul că Monkford fusese omorât”.

„Dar cum? Girantul îmi povestise că odaia era goală când ați intrat amândoi în ea și că D-ta erai singurul om care se afla în apropierea lui Monkford în momentul înpușcăturii!”

Rămășag o privi.

„Eu?, la asta nu m'am gândit încă”, replică el ironic.

„Pot presupune însă, că altora va bate la ochi această coincidență”, zise d-șoara Revelstoke. „D. Cravel îmi povestise că era în etajul al doilea când auzise înpușcătura și alergă sus. Te găsisse în fața ușii lui Monkford, încercând s'o deschizi. Dar de ce era încuiată?”.

„Și pe mine m'a mirat asta, dar era încuiată”.

Bătrâna femeie dete din umeri, colțurile buzelor trădară voiașia ei.

„Probabil că lipsea cheia. D. Cravel crede că ușa nu putea să fi fost încuiată pe dinăuntru, căci în acest caz n'ar fi putut-o deschide cu cheia lui principală. Poate ai găsit între timp cheia?”.

„Probabilitatea asta există”, răspunse liniștit detectivul. „Cheia a fost într'adevăr găsită în buzunarul lui Monkford”.

Privirea doamnei Revelstoke se ridică întrebătoare asupra lui.

„Cravel sustinea că cheia atârna în biroul hotelului și că și acum se mai găsește acolo. Deoarece ai descoperit-o în buzunarul lui Monkford, trebuie să fie o cheie despre a cărei existență hotelul nu știa nimic”.

Văzu cum Long Rămășag șovăi și cum se arătă apoi un zâmbet pe obrazul lui obosit.

„Așa e!”.

Deodată fața lui se schimbă, oboseala trecu, o nouă strălucire i se arătă în ochi.

„De sigur că așa e! Ce prost eram! Direct idiot!”.

Efectul ce subita lui vioiciune exercitase asupra d-șoarei Revelstoke nu rămase neobservat de dânsul. Nora văzu cum obrazul femeiei se lungi, cum buzele se deschiseră, ca și cum ar fi voit să spună ceva, însă nici un sunet nu eși din gura ei; înfine sprâncenele ei ridicate se lăsară în jos și fruntea i se încrêți.

„Așa e”, repetă ea. „Ce înțelegi prin asta?”.

„D-șoară Revelstoke”, zise el, pe un ton aproape vesel. „Mi-ați dat simpla soluție a acestei groaznice și curioase enigme. Vreau să-mi descarc conștiința. Când v'am spus că găsisem cheia în buzunarul lui Monkford, am mințit. Nu găsisem cheia, ba răscolisem chiar toată odaia s'o gălesc, însă fără nici un rezultat. Desigur că mințisem, căci minciuna este cea mai bună metodă pe care o cunosc, mai cu seamă pentru...”

Nu termină fraza, deși d-șoara Revelstoke aștepta continuarea. Dar aștepta în zadar. Long se adresă fetei:

„Voiam să vă pun o mulțime de întrebări relative la explozia din camera

er... însă nu mai e nevoie. Cunosce acum fiecare amănunt, numai unul nu: cum fusese omul care omorâse pe Joshua Monkford din odaie?"

ze) Buzele d-șoarei Revelstoke se strânseră, apoi zise, surâzând rece:

az „Asta e mult mai important, decât orice altă chestiune”.

D) „Este și nu este”, replică Long ca și cum ar vorbi cu sine însăși. „Cea mai importantă chestiune ce nu pot încă să mi-o explic e: de ce d. Henry, acel eminent avocat, se prezentase la nouă fără un sfert la poliția din Staines anunțând

inspectorului de serviciu că pierduse ceasul lui brățară, pe care în realitate îl lăsase în cameră?”

Ochii femeii erau mari deschiși, zămbetul îi dispăruse de pe obraz.

„D-le Long, și D-ta ești aproape tot atât de enigmatic, ca anumite persoane enigmatice”, zise dânsa.

„Și mai enigmatic”, observă Long, „căci în acelaș minut în care Henry se prezentase la poliție, Monkford fu împușcat. Nam auzit niciodată de un alibi mai bun”.

CAP. XIX

D-șoara Revelstoke nu exagerase când spusese că jumătate din clienți voiau să părăsească Heartsease. Arnold Long, care făcuse o scurtă vizită în oraș, nu găsi în sala de mâncare, la întoarcerea lui, mai mult de vre-o jumătate duzină de oameni. Fețele resemnate și melancolice ale chelnerilor erau o dovadă palpabilă că sezonul fusese stricat.

La cererea insistență a lui Cravel, trei tâmpiari, erau de disdedimineață ocupați să îndepărteze panourile de lemn din odaia unde se făptuise crima. Această lucrare se efectua sub controlul lui Rouch, din Departamentul de investigații criminale.

Rămășag se duse să vadă devastarea. Pereții fuseseră descoperiți până la cărămidă, o parte din podea fusese ridicată și nu era nevoie ca detectivul să fie arhitect, ca să nu-și de seama că era imposibil ca cineva să intre sau să iasă din odaie.

Rouch era un om blond, gras, de vârstă potrivită a cărui calitate esențială era optimismul și credința demnă de admirat, că fiecare problemă, oricât de încurcată ar fi, trebuie să-și găsească soluția. Intr-o convorbire cu Rămășag, îi declară plin de încredere:

„Oricât de îndemânateci ar fi acești oameni, la urma urmei tot ei singuri o să se spânzure. Părerea mea e că bietul Monkford fusese împușcat de un bun țintaș de la Grundley Hill, care nu e decât la o depărtare de vre-o treisute de metri...”

„Ferestrele erau închise și glontele care omorâse pe Monkford, fusese tras dintr-o depărtare mai mică decât șase toli”, răspunse Rămășag scurt.

Intre timp scoase din buzunar un pachetel și-l deschise. Eși la iveală rămășița murdară a fâșiei de hârtie, ce găsisse pe vatra din odaia Norei.

„Ce-i asta?” întrebă Rouch curios. „Sunt rămășițele unei „broaște”. Pentru un șiling poți avea un pachet întreg...”

„Foc de artificii?” întrebă Rouch mirat.

„Da, artificii” confirmă Long serios. „Plăcerea copilăriei d-tale, Rouch, dacă ai avut vre-odată copilărie”.

„Și încă cum!” zise Rouch indispus. „Când aveam patru ani...”

„Nu vrem să pătrundem mai departe în trecutul d-tale întunecat”, îl întrerupse Rămășag, „Asta fusese introdus în odaia d-șoarei Sanders, fie pe geam sau prin altă parte, cu scopul ca să mă îndepărteze din odaia d-lui Monkford, într'un moment important. Și eu, ca un măgar bătrân, m'am lăsat înșelat”.

„Asasinul fugi”, spuse Rouch liniștit. „Mi s'a întâmplat și mie așa ceva, mai înainte. Când urmăream chestiunea din Gorleston...”

„Asasinul nu putuse fugi pentru-că asasinul nu era aci”, continuă Long, trecând cu o răbdare demnă de admirat, peste intreruperile subalternului său.

„Dar atunci cum fusese omorât? întrebă Rouch triumfător.

Rămășag îi privi mai mult cu milă decât cu necaz.

„Rouch, ai totul ce și-ar putea dori cineva pe lume, numai creier n'ai!” zise el.

„Ei bine, cum fusese omorât?” întrebă Rouch, cu insistență. „E bine și frumos să suțineți, că n'am creier d-le Long. Dar

aici e un om, care fusese omorât într-o cameră încuiată. Singura ființă omenească în apropiere erai tu dv...."

„Și d-ta ai această teorie?” rânji Rămășag. „Șezi Rouch, te voi supune unui interogatoriu sever. De unde ai povestea tu „singura ființă omenească?”

„El bine”,... Rouch nu se simțea tocmai bine. Își uscă repede cu batista fruntea umedă și dete din umerii săi puternici. „Zisei numai!”... începu el.

„De unde ai ideile astea? Capul d-tale n'ar fi putut niciodată produce asemenea teorii convingătoare. Cu cine ai vorbit?”

„Asta e cel puțin părerea lui Cravel” zise detectivul scos din sărite. „El zise, că e foarte curios, că numai dv. erai singura ființă omenească în apropierea lui Monkford, când fusese tras glonte”. „Adu pe Cravel! Vreau să vorbesc cu el!”

Cravel veni. Părea că se consolase de-acum de marea pegubă financiară ce-i produsese trista întâmplare. Zâmbi chiar când văzu odaia devastată.

„Ei, bine d-le Long, ați găsit vre-o ușă secretă sau vre-un panou secret?”

Rămășag nu răspunde.

„Închide ușa”, zise el subalternului său. Apoi continuă: „Cravel, îți aduci aminte că d-ta când ai auzit împușcătura și ai venit sus, m'ai găsit încercând să deschid ușa?”

Un moment girantul era îngrijorat.

„Doar nu veți lua în serios ceea ce spusel lui Rouch? Spusesem numai, că după câte știm noi, atunci când a fost omorât Monkford, singura ființă care era în apropierea lui, erai tu Dv. Asta e atât de cert, încât nu veți gândi oare, că ași fi susținut...”

„Ceea ce ai fi putut susține, nu mă interesează...”, îl interrupse Rămășag. „Îți aduci aminte că mă adresasem D-tale și te-am întrebat dacă ai avea vre-o cheie care să se potrivească la ușa asta?”

Cravel era foarte atent și cu toate simțurile încordate.

„Îți mai aduci aminte că te-ai dus jos și te-ai întors cu o cheie principală?”

„Da”.

„Cine ți-a dat-o?” întrebă Rămășag.

„Chelnerul de etaj”.

„Adu-l încoace!” ordonă scurt Rămășag lui Rouch și nu mai vorbi nimic până nu veni chelnerul.

„Ai o cheie principală la acest etaj? Omul aruncă numai o scurtă privire asupra stăpânului său, apoi răspunde:

„Da”.

„Ia arată-mi-o!”

Cu silă chelnerul scoase cheia din buzunar și i-o dete lui Rămășag. Acesta băgă în broasca ușei și încercă s'o învârtăască.

„Nu se potrivește”, observă el. „Nu cred ca această cheie principală să aparțină etajului al treilea, nu-i așa?”

Chelnerul nu răspunde, ci se uită din nou pe furiș la stăpânul său, cu aceeași uitătură, pe care o observase și Rămășag mai înainte.

„Cine are cheia principală a etajului al treilea?”

Chelnerul se mișcă jenat.

„Nu știu, Domnule”, răspunde el. „Probabil chelnerul de etaj”.

„Adu-l încoace!” zise Rămășag.

„Ce s'a întâmplat, Domnule Long?” întrebă Cravel, când rămaseră singuri.

„Îți voi spune”, răspunde liniștit Arnold Long. „Când Monkford se duse în odaia lui și mă invită să-l urmez, orice cum cu mintea normală trebuie să presupună că el nu încuiea ușa. Dece s'o fi încuiat? Și celui mai naiv dintre oameni, trebuie să-i fie clar, că nici nu putea măcar să încuie ușa, căci n'avea cheie. De aici trebuie să se deducă în mod logic că ușa fusese încuiată de altcineva, fie pe dinăuntru, fie pe dinafară. Lu îl auzisem zicând: „Cine a...” și atunci se auzi împușcătura. Ceea ce încerca să spun la telefon, era „Cine a încuiat ușa mea?”

Fața lui Cravel, devenise albă ca varul.

„Presupun că D-ta erai omul care încuiea ușa și că aveai cheia principală în buzunar; ai alergat jos să iei cheia, numai ca să mă înșeli pe mine”.

În acest moment se întoarse Rouch și raportă că chelnerul, care era de serviciu în seara nenorocirii, plecase în concediu.

„Mă așteptam să aud ceva similar”, accentuă rar Rămășag.

„La naiba, dar ce crezi prin asta?”

Omul era mâniat, dar și foarte infrișorât.

„Vrei oare să zici că eu, în timp ce erai aici, descuiasem ușa, intrai în odaie și cmorâsem pe Monkford?”

Susțin că D-ta ai încuiat ușa, înainte

de a fi fost mort și că știai perfect de bine, ce avea să se întâmple. Hai vorbeste, Cravel!"

„E o minciună!" zbiră girantul. „Eu nu mă apropiasem de ușă. Dece s'o fi încuiat? Ai dat de bocluc Long, și inventezi acum tot felul de povești fantastice, numai ca să scapi cu pielea curată".

Rămășag apiecă capul înainte, așa încât aproape atinse obrazul omului, care se dase înapoi de frică. „Cravel, am destule teorii cum le numești D-ta, ca să-ți pun streangul de gât, D-tale, om al groazei; cel puțin destule teorii ca să te pot aresta pentru asasinarea lui Monkford. Ași putea s'o fac imediat, dar vreau să-ți mai las puțin timp. Mai de vreme sau mai târziu tot acolo vei ajunge unde vreau eu. Dacă nu l'ai omorât D-ta personal pe Joshua Monkford, ai plănuit totuși moartea lui. Dacă e adevărat totul ce-mi imaginez, atunci te voi duce la aceiași spânzurătoare, unde fusese și Clay Shelton".

Asta a prins! Buzele lui Cravel se deschiseră într'un rânjat de mânie diabolică, ochii lui scânteiară.

„Vrei să faci asta?" părea că vorbele îi zugrumau. „Dumnezeule, vrei să faci asta! Să mă duci acolo — unde ai dus pe Clay Shelton. Ne..."

Rămășag sări într-o parte. Lovitura puternică a omului nu-l nimerise. Repe-de ca fulgerul, brațul său vânjos înconjură gâtul lui Cravel și-i dăte capul înapoi. Girantul se zbatu sălătece, alunecă, pierdu echilibrul și căzu jos.

„Acum am pus mâna pe tine!" Rămășag râse vesel. „Ți-am atins rana deschisă, Cravel? Te-ai apropiat mult, foarte mult, de locul unde ași dori să te aduc".

Omul se sculă încet. Tremură pe tot corpul. Părea că ochii i se afundară adânc în cap, totuși se stăpâni.

„Imi pare rău", zise el. „M-ați cam enervat. Nici un om n'ar vrea să fie comparat cu un asasin, sau să fie chiar acuzat de a fi unul. Voi raporta această întâmplare la Scotland Yard, Long".

„Vino sus și vizitează pe șeful nos-

tru! Se va bucura să te vadă. Ce vârstă ai, Cravel?"

Girantul nu răspunse, se întoarse și părăsi odaia, clătînându-se.

„Dumnezeule", șopti Rouch în timp ce-și privea superiorul cu groază și admirație. „Dacă va raporta, frumos scandal se va naște".

„Pariez... nu va raporta nimic!", observă Long. „Pariez o mie de lire", continuă el, „că nu va băga nici măcar națul în poarta de intrare la Scotland Yard. Pariez un milion, că nu va scoate niciodată un cuvânt despre atitudinea mea insultătoare". Se uită de jur împrejur în odaie și zise. „Poți să comunicî onorabilei bresle a tâmplarilor, că pot să puie panourile la loc".

Merse în odaia lui, își împachetă geamantanele și le duse el singur jos în hol. Șeful garajului îi aduse mașina din garaj și Long aruncă geamantanele pe locurile dinapoi. Era de-acum cu un picior pe scara mașinei, când fu chemat pe nume. Se întoarse; era Alice Cravel. Obrazul ei era impasibil. Ținu o hârtie în mână.

„Ați uitat să achitați nota, D-le Long", zise ea.

Luă nota în mână, se uită la ea și răsese cu glas tare. Prefurile extraordinare ce-i fuseseră socotite îl amuzau. Dăte nota înapoi fetei.

„Trimiteți nota executorului testamentar al d-lui Monkford", zise el rece. „Și D-ră Cravel..."

Dânsa aștepta cu buzele strânse, ochii ei exprimau o ură adâncă.

„Vreți să spunți fratelui Dv., că îl voi întâlni la Chelmsford în una din zilele astea? Harry Cavaleristu nu era prieten de al meu, dar mi-am promis plăcerea de a duce la spânzurătoare pe acela care-l omorâse. Bună dimineața!"

Ochii ei liniștiți nu clipiră, dar când pronunțase numele de Chelmsford, Long avuse impresia că exprimau mirare. Chelmsford era închisoarea unde se spânzurau asasinii din districtul Berkshire. De Harry Cavaleristu ea uitase.

CAP XX

Biroul Domnului Frederik Henry se afla în Lincoln's Inn Fields și anume în parterul casei ce purta Nr. 742. Era frumos amenajat, așa cum te poți aștepta

la un tânăr simpatic și dibaciu.

D-l Henry stetea la fereastră și admira frumoasa grădină ce era lângă imobil, când unul din funcționarii lui îi a-

nunță vizita lui Long Rămășag. D. Henry se uită zâmbind la cartea de vizită, apoi zise:

„Să poftească“.

Mersă înaintea detectivului să-l salute.

„Presupun că veniți în chestia Monkford?“ zise el. „V'am scris eri, totuși am chemat la telefon Heartsease, și am aflat că ați plecat de acolo“.

Oferi vizitatorului un scaun, apoi se așeză la masa lui de lucru.

„Ei bine, D-le Long, ce doriți?“

Long Rămășag nu se aștepta să fie așa bine primit. Prietenoasa primire îi cam buimăci.

„Vreau să fiu absolut deschis față de Dv. D-le Henry“, începu el. „Puține ore înainte ca Monkford să fi fost omorât, îl văzusem discutând cu Dv și Jackson Crayley. Vă plimbarăți pe poiana din fața fîreștrei mele. Când văzui după aceea pe Monkford, purtarea lui față de mine, era absolut rece. Ași dori să știu ce ați discutat și de ce se comportase față de mine într'un mod atât de neexplicabil, față de mine — care îi eram un foarte bun prieten!“

„Asta vă pot explica foarte ușor“, răspunse avocatul. „D-l Monkford aflase dela mine că erați un admirator al D-șoarei Nora Sanders și că i-ați trimis un inel scump“.

O clipă, detectivul fu uluit. N'ar fi visat niciodată, că manevra lui de amăgire, să fi fost cauza-purtării curioase a lui Monkford față de dânsul.

„Și de ce să fi influențat asta pe Monkford?“ întrebă el. „chiar de ar fi adevărat că ași fi îndrăgostit de D-șcara Sanders și că i-ași fi făcut un dar. De ce să se fi necăjit?“

Henry îl privi cu un zâmbet ciudat. „Pentru că Monkford însuși era amoretzat de ea“, răspunse el și era mulțumit de efectul ce cauzase cuvintele lui.

„Amoretzat de ea?“ întrebă Rămășag cu îndolală.

„Așa de amoretzat“, zise avocatul, accentuând fiecare ruvânt, „încât în după amiaza dinaintea morții sale, făcuse un testament în favoarea Norei Sanders și-i lăsase ei întreaga avere“.

Long Rămășag se ridică reflectând.

„La naiba, făcuse el asta?“ observă el încet.

Avocatul dete din umeri. Purtarea lui arăta indiferență atât pentru excentri-

citatea mortului Monkford, cât și pentru toate urmările ei.

„Testamentul se află în posesia mea“, zise el. „Redactat conform dorințelor lui Monkford și înscălit de mine și Crayley, ca martori“.

„Cine sunt executorii testamentari?“ întrebă detectivul după un moment de gândire.

„D-șoara Sanders însăși este singura executoare, desigur că la'am desconsiliat, să facă un asemenea testament și-i propusesem să chem pe propriul lui avocat. Eram absolut contra că D-șoara Sanders să fie unica executoare. Voiam ca executorii testamentari oficiali să administreză averea. Dar nu se lăsa conșins de nimic. Imi spusese că după masă va vorbi cu Dv. și vă va da explicații. Am impresia că îi era teamă de o moarte apropiată și că din cauza asta dorea ca testamentul să fie imediat redactat. Il desconsiliasem...“

„Mi-ați mai spus asta“. Vocea lui Rămășag era rece. Intreaga lui ființă exprima indolală.

Long Rămășag nu judecase încă în viața lui atât de rapid și sigur, ca acum. Examină într-o clipă întreaga chestiune, din momentul în care arestase pe Clay Shelton, până în momentul prezent, când sta aci și observa jocul umbrelor pomilor din poiana din grăcină.

„Trebue să lucrez repede“, continuă el încet. „Mai repede ca cel mai repede... și o s'o fac, pot să și pariez!“

Fața avocatului căpătă o expresie întrebătoare.

„Nu pot să-mi explic, întru cât asta ar putea să vă privească, D-le Long“.

„Mă privește încă foarte mult“, ripostă Rămășag. „Ce e azi -- Miercuri?“

Avea un fel copălesc de a număra pe degete. „Miercuri, Joi, Vineri, Sâmbătă, Duminică“. La Duminică se opri. „Patru zile e timp lung — nouăzecișase de ore. Întrebarea e: zise el pe gânduri, „pot să rămân treaz nouăzecișase de ore? Dacă o să pot face asta, atunci o mulțime de oameni vor ajunge la spânzurațoare și se vor duce într-o lume mai bună și, sper, mai fericită“. Apoi întrebă scurt: „Unde pot găsi pe Crayley?“

„La clubul său“ opină D-l Henry.

„La clubul artistic și științific, nu e așa? Foarte nepotrivit, căci Jackson n'are talente artistice, nici științifice și

...nu e un trădător, apoi niciodată
„Am văzut vre-unul“.

„Trădător?“ Henry își frecă mica
mustăcioară neagră. „Niciodată n'am au-
t imPRESIA că JACKSON Crayley ar pu-
tea fi un trădător“.

„Pun rămășag că e unul!“ Long nișcă
în cap ca să dea mai multă vigoare
cuvintelor sale. „Pariez pe o mie de lire
că va vorbi înainte de a-l atinge fierul
roșu“.

Henry râse.

„Vreți să-l torturați?“ întrebă el sec.
„Și dacă o s'o faceți, ce așteptați să vă
destăinuiaască? Că testamentul e o frau-

dă și iscălitura lui Monkford falsifica-
tă? Intr'adevăr, Long, credeam că ase-
menea detectivi nu există decât în me-
lodrame“.

Long Rămășag rânji când luă pălăria
și se îndreptă spre ușă.

„Melodramă—ai numit copilul cu
numele lui adevărat. Asta se va întâm-
pla. O melodramă — în al cărui ultim
act toți ticăloșii vor fi arestați și virtu-
tea va triumfa. Ai auzit vre-odată de
Elmsford, omul din Hereford, care-și o-
trăvise nevasta? Era avocat și fusese
spânzurat.

CAP. XXI

O piatră mare aruncată într'un me-
canism fin n'ar împiedeca mai mult
mersul liniștit al acelui mecanism, de-
cât o faptă senzațională desfășurarea
normală a evenimentelor mondene. D-ra
Revelstoke se plânse amar că i s'a stri-
cat sezonul.

„Și acum trebuie să stau trei săptă-
mâni la Londra“, zise ea, „tocmai în
timpul când toată lumea e plecată din
Londra“.

Nora îi propusese să plece la o plajă
în Franța.

Orcarea ce-i produse moartea lui
Monkford nu voia s'o părăsească. Nu
putea să scape de impresia ce-i produ-
se groaznica faptă și convingerea că
moartea lui Monkford se datorește nu-
mai Bandei Groazei. Încercase zadar-
nic să afle și părerea stăpânei sale.

„Basmel!“ zise D-șoara Revelstoke.
„Asta e Banda Groazei! Nu pot înțelege
ce s'a întâmplat la Scotland Yard, că
dă crezare unei asemenea prostii. Din
fericire, peste o săptămână, Domnul In-
spector Long nu va mai fi în situația
de a mai putea istorisi această roman-
tică poveste“.

Fata ascultă neliniștită.

„Desigur că nu va fi dânsul făcut
răspunzător de moartea lui Monkford?“

„Și de ce nu?“ întrebă D-șoara Re-
velstoke. „Nu fusese el trimis la Heart-
sease să apere pe nenorocitul acela? Și
cum a fost apărut?“

„Banda Groazei...“ începu Nora.

„Prostii! Scrie la Hotel Cap-Martin la
Bournemouth și întrebă dacă e liber a-
partamentul ce am avut acum doi ani.

Te-ași ruga să-ți scoți banda groazei din
capul D-tale mic și prostu“.

Tocmai se uită pe fereastră afară,
când se opri un taxi, din care coborî
un domn cu jcken pe cap.

„Uite că sosește credinciosul Henry
Pare să fie grăbit“.

D-l Henry stătuse deacum douăzeci
de minute în ședea de lucru a D-șoarei
Revelstoke, când fusese chemată și No-
ra. Comunicarea ce i se făcu, o uimi
extraordinar.

„Două milioane de lire — pentru mi-
ne!“ articulă ea înfărșit, respirând
greu. „Nu poate să fie adevărat“, adăgă
ca uitându-se când la unul când la ce-
lalt.

D-l Henry, zâmbind și bine dispus îi
zise:

„Cred, Nora, că va trebui să accepți
moștenirea. Te-ași ruga să mă autorizi
pe mine să cer confirmarea tribunalu-
lui. Cea mai mare parte din moștenire
e lichidă, și conform stipulațiilor tes-
tamentare vei primi numaidecât un mi-
lion două sute de mii de lire sterline“.

„Vulpoiul bătrân! Tot era îndrăgostit
de D-ta!“ ochii negri ai D-șoarei Revel-
stoke parcă voiau s'o străpungă.

„Dar... Mar...“ găngăvi Nora nedu-
merită.

Bătrâna femeie puse mâna în jurul
umerilor Norei. Fata nu putu să pricea-
pă ce o făcu să se cutremure. Avea im-
presia că un drug de fier flexibil ar fi
îmbrățișat-o: forța de nebănuire a bra-
țului femeii o înfricoșă.

„Du-te sus și culcă-te! Voi vorbi cu
Henry despre moștenire“. Și îndreptân-
du-se spre avocat, continuă: „E ușor de

înțeles că nu poate încă să-și dea seama de norocul ei“.

Nora Sanders se lăsă condusă până la odaia ei și când D-șoara Revelstoke închise ușa, rămase singură, cu gândurile ei.

Două milioane de lire! Părea de necrezut. Credea că se deșteaptă dintr'un vis. Se uită în odaie de jur împrejur și examină atentă fiecare obiect. Aci era dulapul, mica măsuță de scris peste care atârna fotografia tatălui ei, fereastra deschisă — și nu stetea pe partea cealaltă a străzii un om? Inima ei bătuse mai repede, când acel om ridică mâna și salută.

Era Long Rămășag. Duse degetul arătător la buze, arată spre stradă și ridică trei degete. La ora trei! Nora se uită la ceasul depe măsuță: acum era unsprezece jumătate. Dânsa dete din cap. Dar unde? Long avea un ziar sub braț, îl desfăcu și arătă un anunț de o pagină întreagă, care fusese zilnic în toate ziarele. Era anunțul unei vânzări de solduri la marele magazin Cloche. Dânsa dete din cap.

Apoi duse Long din nou degetul arătător la gură. Să nu spuie nimic D-rei Revelstoke. Nora îi dete să înțeleagă că-l va asculta și Long se depărtă, salutând cu mâna.

Gongul sună, anunțând dejunul și se duse jos. Când intră în salon, sosi tocmai la timp ca să audă părerile drastice ale D-șoarei Revelstoke despre băile de mare franțuzești.

Nu se miră despre ceeace auzea, ci despre ceeace văzu. Din seara când o vizitase Long Rămășag, nu mai fusese în salon. Acum văzu că tabloul ce atârna deasupra căminului, înaintea plecării ei la Heartsease, reprezentând pe tânără și frumoasă D-șoară Revelstoke, fusese înlocuit cu un altul. Palida femeie zâmbi, când observă privirea ei.

„Încă de mult voiam să schimb tabloul. Slavă Domnului că l-am scos. Tabloul ăsta îmi aducea mereu aminte ce bătrână sunt“, continuă ea. „Dragă Nora, vorbirăm de marele D-tale noroc. Doresc să fii cuminte și să autorizi pe D-l Henry să te reprezinte“.

Fetii nici nu-i venea să creadă că devenise o personalitate importantă, care avea nevoie de un avocat. Trebuia să zâmbească, mândră.

„Sunt într-o astfel de stare sufletească

încât a-și prefera ca oricine să lucreze pentru mine, afară de mine“, recunoscu ea. „Încă nu pot înțelege de ce D-l Monkford mi-a lăsat mie averea lui. Nu pot să cred“.

„Ar fi putut s'o lase în mâini mele“, zise D-șoara Revelstoke, în timp ce se ducea spre odaia ei de lucru. Sărmanul Joshua era curios. Însă, în caz ăsta, era, după părerea mea, foarte de minte. Te iubea, Nora. Evident, că te iubea!“ adăogă ea, când văzu protestul ei mulț. „Și prin asta arăta că avea un gust admirabil!“

Pe masa de scris erau două acte scrise de mână.

„Îscălește pe linia punctată!“ zise D-l Henry vesel, repetând cuvintele dintr-o comedie americană, care fusese jucată de curând. „Primul e o declarație formală că primești moștenirea și al doilea o scrisoare prin care mă autorizezi să lucrez în numele D-tale. O să mai trebuiască să mai îscălești și o procură în regulă, în fața judecătorului. Deocamdată va fi suficientă scrisoarea asta. Prin îscălirea lor ai trecut asupra mea o jumătate din grijile și îndoielile D-tale“.

Se așeză pe scaunul dinaintea mesei și luă cu ezitare tocul în mână. Se cerea din partea ei să facă ceva hotărâtor. Avea impresia că îscălind această hârtie, cerea ceva la care nu avea nici un drept moral.

„Trebuie să îscăleesc numai decât acum? Sunt așa de uluită că nici nu pot să-mi dau seama, de ceeace se petrece. Nu e timp până diseară, până îmi va trece emoția?“

Spunând asta, se uită la Henry și nu observă privirea scurtă, prevenitoare ce D-șoara Revelstoke aruncă asupra avocatului.

„Dar desigur! Azi tot nu mai putem face nimic. D-șoara Revelstoke îți va da toate explicațiile în privința acestor hârtii. Prefer să fi complet edificată asupra lor înainte de le îscălești. Nu e nici o grabă. E suficient să le primesc mâine dimineată cu prima poștă“.

D-șoara Revelstoke luă documentele, deschise cassa de bani și le băgă înăuntru.

„Și acum să mergem la masă!“ zise ea aproape veselă.

Henry părăsi casa pe la două jumătate și fata se duse imediat în odaia de

lucru, unde știa că va găsi cu siguranță pe stăpâna sa.

„Imi dați voie să es pentru vre-o oră?“ întrebă ea. „Cred că o plimbare imi va limpezi capul“.

Femeia o privi seriosă.

„O foarte bună idee“, zise ea, mângându-și gânditoare buzele. „Nu cred să fie bine să vorbești despre chestiunea asta, până ce D-l Henry nu va fi întreprins demersurile necesare la tribunal. În primul rând, n'ar trebui să vorbești despre asta cu Long. Poate să fiu pornită contra lui, e adevărat, dar nu pot suferi pe tatăl său. Mă pusese odată într-o situație foarte neplăcută prin purtarea sa mojicească“.

Era o noutate pentru fată, că D-șoara Revelstoke cunoștea și pe Sir Godley Long. Nu întâlnise niciodată pe bancher

și când din curiozitate, căntase să afle ceva despre dânsul într'un almanah cunoscut, nu găsisese decât niște informațiuni neînsemnate. I se păru că D-rei Revelstoke nu-i prea convenea plimbarea ei de după amiază.

„Unde vrei să te duci?“ întrebă ea.

Norei Sanders îl displăcea până și cea mai mică înșelăciune. Totuși putea să spue adevărul.

„Voi merge prin parc și poate voi intra la Cloche. Acolo e o vânzare de solduri“, zise ea.

Bătrâna femeie zâmbi blând.

„Draga mea, ești acum într-o situație în care nu mai ai nevoie să alergi după chilipiruri!“ „Totuși va fi o distracție pentru D.ta. Întoarce-te însă până la cinci!“

CAP. XXII

Cloche era un magazin marc. Deoarece nu-l era posibil lui Long Rămășag să-i indice locul unde să o aștepte, Nora se opri un moment la intrarea principală. Parterul magazinului era plin de lume și se uită în dreapta și în stânga, cu speranța de a vedea pe detectiv. Dar nici aici nu-l văzu și începu să creadă, fie că n'a înțeles semnele lui, fie că ar fi primit vre'o vizită neașteptată, care-l reținea. În acest moment, un comisionar, cu o mustață stufoasă, se apropiă de dânsa și o salută, ducând mâna la cozorocul șpcii.

„Am găsit poșeta Dv. D-șoară, e în biroul lucrurilor găsite. Aveți vă rog bunătaea să mă urmați!“

Înainte ca să fi putut replica că nu pierduse nici o poșetă, comisionarul se întorsese și mergea înaintea ei. Eh, îl urmă și căuta zadarnic să-l ajungă și să-i explice greșeala. El intră într-o odaie, pe a cărei ușă era scris „biroul lucrurilor găsite“ și deabea aci îl ajunse.

„Cred că greșești n'am pierdut nici o poșetă“, începu ea.

Comisionarul deschise o a doua ușă, care duse într-o mică sală de așteptare.

„Intrați D-șoară“, observă el.

„Îți spun doar că n'am pierdut nimic!“ Stupiditatea lui o enervă.

El o împinse însă aproape cu forța în odaie și ușa se închise în urma ei.

„Scurțați-mă că apar ca un detectiv

pe scenă!“ zise Rămășag, luându-și jos mustața falsă. „Dar trebuia ca Dv. să fi pierdut o poșetă!“

Nora îl privi mirată.

„Nu pot să sufăr felul ăsta“, continuă Rămășag. „Par'căși atinge drepturile cuiva. Dar bătrânul Cloche e o bună cunoștință de-a noastră și nu cunoșteam alt mijloc, fără să dau o serie întreagă de informațiuni omului care s'a luat după dv. în magazin și care probabil v'a urmărit toată după amiaza“.

„M'a urmărit pe mine?“ răspunse ea cu îndoială. „Desigur că vă înșelați!“

„Mă înșel așa de mult, încât cunosc atât omul, cât și numele, adresa și condamnările ce le-a avut“, rânji Rămășag. „Haina comisionarului mi-o imprumtasem numai pentru ocazia asta și Cloche are atâtia funcționari în uniformă, încât nu bate la ochiu dacă e unul mai mult sau mai puțin. Ați auzit de norocul Dv.“

„E adevărat?“ întrebă ea. „Nici nu-mi vine să cred“.

„Testamentul e neatacabil, în cazul de față. Ci-că Monkford l'ar fi iscălit în după amiaza zilei în care murise, adică întâmplător la 1 August. Nu e semnificativ“.

Ea dete mirată din cap.

„Nu e foarte curios că murise tocmai la 1 August?“

Atunci Nora își aduse aminte de vechia barcă cu motor, care stetea legată

lângă poiana lui Monkford și de datele ce erau gravate sub panoul mișcător din cabină.

„O!” strigă ea și deveni palidă.

„Profeția s'a îndeplinit, asta-i totul. Dacă s'ar fi întâmplat la 2 August, ar fi fost cu o zi în întârziere și inscripția si-ar fi pierdut valoarea ei artistică”. Deodată schimbă subiectul convorbirii și întrebă: „Ce documente voia Henry să-i iscăliți?”

Nora se așeză.

„Dar de unde o mai știți și pe asta?” iipostă ea mirată.

„Ați iscălit ceva?” întrebă el repede.

„Încă nu”.

„Atunci ați fost rugată să iscăliți ceva — nu?”

„Nu știu despre ce este vorba, dar par'că totul este în perfectă regulă. D-l Henry imi arătase două hârtii: una îl autoriza pe el să mă reprezinte și cealaltă este o declarație formală...”

„Nu vei iscăli niciuna din ele!” zise el întrerupându-o. „M'ai înțeles?”

„Dar D-l Henry e avocat și trebuie să mă reprezinte”.

„Nu te va reprezenta și nici nu vei iscăli nimic, — e clar?” spuse Rămășag sever. În același timp scoase din buzunar o hârtie îndoită în patru, o desfăcu și o puse pe masă. „Vreau să pun la încercare încrederea D-tale în mine”, zise el foarte serios. „Această scrisoare e o împunernică dată avocaților tatălui meu, Wilkins, Harding și Bayne și doresc s'o iscălești. Voi purta grije ca s'o mai capete încă astă seară”.

„Ce este?” întrebă ea uitându-se la dânsul.

„Cred cam un duplicat al documentului ce D-l Henry voia să-l iscălești — o procură ca să te reprezinte pe D-ta. Cu alte cuvinte, încredințezi apărarea intereselor D-tale unei firme de avocați, care stă deasupra oricărei bănueli”.

Nora îl privi.

„O credeți serios?”

Dânsul dădu din cap.

„Atunci D-l Henry?”

„D-l Henry nu stă deasupra oricărei bănueli din motive ce nu le pot explica momentan. Vrei să faci asta, pentru mine, Nora?”

Luă în mână tocul ce era pe masă, muia penița în călimară și iscăli documentul fără a-l ceti.

„Voi avea o groaznică ceartă cu Dra Revelstoke, când îi voi povesti ce am făcut”, zise dânsa prevăzând necazuri.

„Nu trebuie să spui D-șoarei Revelstoke nimica, până mâine. Când trebuia să iscălești hârtiile lui Henry? Astă-seară, nu? Lucrează repede, fără doar și poate. Crezi că ai putea spune vre-o minciună, dacă ți-ai da toată silința?”

Dânsa zâmbi.

„N'asî vrea să mint, dar dacă vei dori să...”

„Spune D-șoarei Revelstoke, că te-ai fi decis să încredințezi interesele D-tale avocaților tatălui D-tale, și că aceștia se vor pune în legătură cu Henry. Pentru a motiva asta, poți adăuga ca credeai că ar fi mai bine ca o persoană străină să-ți apere interesele, căci Henry e unul din martorii cari au iscălit testamentul”.

Pe masă era o mică poșetă, pe care i-o băgă în mână zâmbind.

„Ai căpătat înapoi obiectul pierdut. Domnul, care te urmărește, devine nerăbdător”.

„Când te pot revedea, D-le Long? Toată chestia asta mă neliniștește”.

„Te voi vedea în cinci minute și probabil că în cursul săptămânii viitoare, voi fi tot timpul numai la o depărtare de câțiva metri de D-ta”, zise el, apucând-o de mână. „Te așteaptă zile grele. Ar fi greșeală din partea mea să ți-o ascund”, adăugă el cu vocea tristă, pe când i se uita drept în ochi. „Dar aparții acelei categorii de oameni, cari pot să învingă orice piedici li s'ar pune în cale. Deasemenea ar putea să te liniștească faptul că în Londra sunt optsprezece mii de polițiști, cari vor face pentru binele D-tale tot ce le va sta în putință și că un biet inspector va cărunți în cursul celor câteva zile viitoare numai din cauza D-tale. Aceste împrejurări îți vor permite să rezisti, fără ca înfățișarea D-tale să pară îmbătrânită măcar cu o zi”.

Un moment mai târziu era din nou în magazin, curioasă să descopere, cine o urmărea. În aparență, fiecare era ocupat cu treburile lui, dar deodată văzu cum un om se uita pe furiș la dânsa. Numai decât omul își îndreptă privirea în altă parte, dar ea simțea instinctiv că era observată.

Trecu prin câteva raioane și făcu

una sau două cumpărături. De câte ori privea înapoi, pe furiș, văzu pe onorabilul domn, la câțiva pași în urma ei.

De ce să fie urmărită? Ce pericole o amenințau? Dintr'un motiv remarcabil oarecare, avertismentul lui Long, care în alte împrejurări ar fi alarmat-o extraordinar de mult, acumă nici n'o îngrozise și nici n'o neliniștise. Din contra, avertismentul îi dase curajul să considere inevitabilele observațiuni ce avea să-i facă stăpâna sa, ca cel mai mic dintre toate relele.

Nu așteptă până ce D-soara Revelstoke avea să-i aducă aminte de documente, ci se urcă imediat în odaie, își schimbă toaleta și se duse apoi la stăpână-sa. Găsi pe D-soara Revelstoke în salon, ocupată cu un lucru de

mână fin. La intrarea ei în odaie, bătrâna D-soară o privi peste ochelarii ce îi purta în asemenea împrejurări.

„M'am decis să predau chestiunile acestora avocaților tatălui meu“, începu Nora, fără nici o altă introducere.

D-soara Revelstoke puse lucrul de-o parte își scoase ochelarii, îi strânse cu atenție, punându-i apoi pe masă din apropierea ei.

„Când ai luat decizia asta, Nora?“

„Azi după amiază“, zise fata cu curaj. „M'am gândit la toată chestiunea și mi-am zis că nu prea e bine să mă reprezinte tocmai D-l Henry, care avusese atât de mult deaface cu redactarea acestui extraordinar testament“.

CAP. XXIII

D-soara Revelstoke își strânse buzele, gânditoare, în timp ce ochii ei negrii priviră într'una fața fetii.

„E foarte frumos din partea D-tale“, observă ea. Vocea ei arăta oarecare ironie. „Sunt sigură că Henry va aprecia atenția D-tale. Din nefericire îl autorizasem eu de acum să se puie pe lucru și să aranjeze afacerile lui Monkford; mie teamă, draga mea, că va trebui să-ți schimbi intenția. Mi-ar fi foarte neplăcut și m'ai compromite“. }

Vocea Norei deveni seacă. Din cauza împotrivirii acestei femei, o apucă o teamă, pe neașteptate.

„Am scris de acum avocaților tatălui meu“, spuse ea cu greutate.

„Așa?“ D-soara Revelstoke își puse din nou ochelarii și începu să puie cu atenție firul de mătase în ac. „E foarte neplăcut, credeam că te vei lăsa sfătuită de mine în chestiunea asta. Acum nu se mai poate schimba nimic. Vrei să spui lui Jennings că o să am nevoie de mașină peste o jumătate ceas?“

Rămăsese liniștită, însă Nora, care-și cunoștea stăpâna, nu se lăsa înșelată. D-soara Revelstoke era furioasă de necaz, deși mâna care ținea acul nu tremura de loc și vocea suna liniștită și petulburată. De sigur nu era în puterea ei de a împiedeca ivirea celor două pete roșii pe obraji.

Din odaia ei, Nora văzu mașina plecând și coborî din nou, cuprinsă de un

sentiment de ușurare că scăpase pentru moment de prezența supărătoare a acelei femei.

Era imposibil să rămână mai departe în serviciu, de asta își dete seama când se întorcea dela magazin acasă. Și totuși nu putea găsi o scuză rezonabilă, pentruce ar trebui să părăsească Colville Gardens. Pentru multe treburi să fie chiar recunoscătoare D-rei Revelstoke. Femeia o tratase omeneste și cu bunăvoință, niciodată nu-i pretinsese prea mult și era prima stăpână, care nu o considera ca o servitoare mai bună.

Cam pe la șase, D-soara Revelstoke se întoarse acasă. Părea că plimbarea i-a gonit necazul; era într'o dispoziție foarte veselă.

Indată după ce sosi, trimise după fată.

„Am vizitat pe Henry“, zise ea. „E desigur puțin cam supărat, înțelege însă foarte bine punctul D-tale de vedere și crede că în fond ai dreptate. Comunică-i toate detaliile. Mă întrebase și cine sunt avocații tatălui D-tale?“

Nora era într'o situație extraordinar de penibilă, căci nu știa numele lor. Detectivul le numise, într'adevăr, dar Nora le uitase. Părea că D-soara Revelstoke nu luă în seamă încurcătura fetii, căci nu o mai întrebă nimic.

„Din fericire Henry nu întreprinsese

prea mult", continuă ea. „Ce e drept, se puse deacum în legătură cu avocatul lui Monkford, cari erau deasemenea necăjiți. Partea rea la acești avocați e, că vor cu toții să-și capete partea lor, mai cu seamă, la așa moștenire ca a lui Monkford. Te va bucura să afli că testamentul nu va fi atacat. Monkford nu avea rude și în testamentul lui anterior lăsase întreaga avere pentru scopuri de binefacere“.

Cu un răs scurt se ridică.

„În fața norocului D-tale, mă simt foarte neînsemnată“, zise ea veselă. „Eri n'ai fost nimic altceva decât secretara mea, ce e drept, o fată foarte drăguță, dar dacă vrei să-mi erți expresia, o nulă. Azi aproape că nu îndrăznesc să-ți mai dau vre-o dispoziție“.

Purtarea stăpânei o liniști într-atâta încât deveni chiar mai veselă.

„Mi-ai mai dat multe“, răspunse ea spre desfătarea femeii.

„Atunci îți voi mai da una. Telefonează funcționarilor lui Henry, că mi-am schimbat intenția și că voi cina cu el astă seară. Întâlnisem în oraș pe mize-rabila acea ființă de Jackson Crayley și mă rugase să-l permit să vină aici să ia cafeaua cu mine. Ar avea ceva interesant să-mi povestească. N'ai vrea să-l distrezi puțin și să scapi repede de dânsul? Poci să-i spui că am fost chemată pe neașteptate. N'ași putea să suport acum, o seară în tovărășia lui Jackson Crayley“.

D-șoara Revelstoke plecă deabia pe la șapte și un sfert. Masa trebuia să se servească Norei pe la șapte jumătate. Dânsa era obicinuită să mănânce fără stăpână-sa, însă azi era în mod special bucuroasă să fie singură. Ultimul ordin ce D-șoara Revelstoke dase fetei din casă, în prezența Norei, se referea la gospodăria casei.

„Servește cafeaua pe la opt în salon!“ zise ea. „Întrebuințează serviciul de Sèvres căci D-l Crayley e foarte pretențios în privința porțelanului“.

Când fata era singură, mănă în toată liniștea și se gândi din nou la evenimentele zilei. Se gândea dacă Long Rămășag o fi știut de plecarea D-șoarei Revelstoke și dacă o să profite de această ocazie. Spera că o să vie în ciuda vizitei lui Crayley.

Ceasul de argint de pe cămin sună opt, când intră fata din casă.

„Un domn dorește să vă vorbească, D-șoară!“ îi anunță ea.

„D-l Crayley?“ întrebă fata.

„Nu, D-șoară, un domn străin. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vre-odată“.

Nora se duse grăbită în salon și constată că vizitatorul era într-adevăr un necunoscut. După părerea ei ar fi putut să fie un meseriaș de condițiune mai bună. Credea că e unul dintre oamenii pe cari D-șoara Revelstoke îi chema de obicei la ora asta, ca să pule la punct diverse erori în conturile ei.

„D-șoara Sanders?“ întrebă el pe un ton impunător.

„Da“, răspunse ea mirată, „sunt d-ra Sanders“.

„Viu din partea d-lui inspector Long să vorbesc cu Dv. unele lucruri, dacă mi vei da voie. Sunt sergentul Smith din departamentul investigațiilor criminale“.

„Un detectiv?“ întrebă ea mirată.

„Asta e profesiunea mea, D-șoară“. Se uită la tava de argint și la cana de cafea. „Voi aștepta până ce veți fi băut cafeaua. Nu e nici o grabă“.

Ea ezită și se uită la ceas. D-l Crayley ar putea veni în ori-ce moment și ar putea să fie inoportună prezența trimisului lui Long Rămășag. Ca și cum omul ar fi ghicit gândurile ei, îi zise:

„Voi dispărea în odaia de alături, îndată ce veți primi vre-o vizită. De aci pot să văd dacă se apropie cineva“.

Era adevărat, căci din salon se puteau vedea treptele, cari duceau la ușa de intrare.

„Poate beți o ceașcă de cafea cu mine, D-le Smith?“ zise ea turnând cafea într-o ceașcă.

El dete din cap.

„Nu, D-șoară, mulțumesc“.

Își luă pentru sine o ceașcă și aștepta să audă ceeace-i va spune detectivul.

„D-l Inspector dorește să vă conduc la Scotland Yard. Ar dori să vă mai vorbesc încă astă-seară într-o chestiune foarte urgentă“.

Nora era incurcată.

„M-le imposibil să viu cu D-ta, aștept vizita unei cunoștiințe a D-șoarei Revelstoke!“ zise ea. Dar omul zâmbi.

„Nu trebuie să vă îngrijorați pentru

D-l Crayley, dansul nu va veni astă-seară", zise Smith spre uimirea ei.

„E la D-l Long?”

„La D-l Long?” Voia tocmai să-și pue zahăr în cafea, când îi dete aceeași veste uluitoare.

„Da, D-l Long voia să-l întrebe ceva. Asta-i totul, D-șoară. Și D-l inspector ar dori să confirmați unele din declarațiile D-lui Crayley. Aveți cele două hârtii pe cari D-l Henry vroia să le înșăliți?”

Dânsa dete din cap.

„Cred că sunt în odaia D-șoarei Revelstoke” și părăsi odaia să le aducă.

CAP. XXIV

„Sergentul Smith” întinse fata pe jos, se duse spre ușă, o deschise cu atenție și se uită afară. Nimeni nu era în hol. Se întoarse în salon și sună. Când auzi pașii servitoarei în hol îi eși înainte și-i spuse:

„Du-te te rog sus și împachetează cu-fărul D-șoarei Sanders! Dânsa și cu D-șoara Revelstoke vor pleca astă noapte la țară. Afară de D-ta, mai e cineva în casă?”

Nu Demnule”, răspunse fata, „numai bucătăreasa. D-șoara Revelstoke a permis celelalte fete, să iasă. Ce haine va necesita D-șoara Sanders?”

„Lucrurile ce le-a avut la Heartsease”, zise omul fără ezitare și așteptă până ce fata dispăru pe scară.

Apoi se întoarse la Nora rămasă în nesimțire, o ridică și o duse repede prin hol în odaia de lucru a D-șoarei Revelstoke. De aci, printr-o mică ușă, ajunsese la o scară în spirală, care ducea la o curticică și la un garaj zidit din cărămidă. De la plecarea stăpânei, era acolo o altă mașină, o limuzină veche, cu perdelele trase. Omul deschise ușa mașinei, băgă fata în mașină cu oarecare greutate și încuă ușa. Apoi deschise poarta, porni mașina și eși în stradă.

Părăsi din nou mașina, închise poarta și apoi o porni încet prin Colville Gardens și Elgin Crescent spre Ladbroke Grove. Aci o luă la stânga și ajunse peste vre-o sută de metri pe o stradă principală. Mărind viteza se îndreptă spre Great West Road.

Odată sau de două ori se uită în mașină prin fereastra despărțitoare

Pe masa de scris găsi hârtiile sub un prespapir. Intră cu ele în salon.

„Dorește D-l Long să le aibă?”

„Ar fi bucuros să le vadă, D-șoară”, zise omul privind pe ceasul său de buzunar. „Nu vă vom ține mai mult de o oră. După ce veți fi băut cafeaua, vom putea pleca”.

Nora luă ceașca cu cafea și o goli pe jumătate.

„Intr'un moment voi fi gata”, zise ea.

Făcu doi pași spre ușă, când i se făcu deodată negru înaintea ochilor și căzu în brațele omului.

din față, care nu avea perdele și observă că Nora nu se mișca. Noua șosea trecea prin câmpii, totuși un arhitect perspicace, recunoscu importanța acestei artere și într'un loc se înălță o clădire nouă, singuratecă, construită din cărămizi roșii. Omul părăsi șoseaua și o luă în desul casei oprind mașina în fața grajdurilor. Limuzina nu se putea vedea depe șosea și în partea cealaltă era un câmp pustiu. Deschise ușa bucătăriei, ridică fata din mașină, o duse în casă și o întinse pe podeaua murdară.

Încă înainte ca mașina să se fi oprit, Nora începu să-și recapete conștiința. O durea capul îngrozitor, par'că voia să-i pleznească capul de durere și se simțea foarte bolnavă. Când deschise ochii, lumina de afară o jena și se întoarse spre perete gemând. Acuma deabia își dete seama de starea ei nenorocită și sprijinindu-se cu mare greutate în coturile brațelor, privi cu ochi sălbateci la omul, care o observă impasibil.

Se uită în odaie de jur împrejur. Se simțea un miros de vopsea proaspătă și nu se afla în odaie nici o mobilă.

„Unde — unde sunt?” întrebă ea istovită, când se așeză și țină capul între mâini.

Omul luă o sticlă din buzunar, turnă într'un pahărel de aluminiu un lichid auriu și-i dete să bea.

„Bea asta!” zise el. „E numai răchiu curat. — Nu trebuie să-ți fie frică!”

Ea încercă să îndepărteze pahărelel, dar el îi forță gura și-i turnă pe

gât, băutura arzătoare. Își reveni încetul cu încetul. Se vită la ușă și de la ușă la omul, care băgă sticla în buzunar.

„Unde e D-l Long?“ întrebă ea.

„Dacă are noroc, în iad“, răspunse el. „Tot așa de mort ca și Harry Cavalieristul, cel mai bun băiat, ce se întoar-se vre-odată din Deptford“.

Harry Cavalieristul? Cine era Harry Cavalieristul? Încercă să-și reamintească. Numele i se păru cunoscut.

„Dece sunt aici?“ întrebă ea înfărșit.

„Ești aici, pentrucă te-am adus eu“, răspunse omul, „și ești la o depărtare de chilometrii de orice locuință ome-nească. Dacă ți-ar veni în gând să tipi ți-ai risipi energia degeaba“.

Numai confuz auzi un ruit de roți de căruță. Era undeva în apropierea unei șosele principale și totuși asta părea imposibil, căci vedea prin fereastră un nemărginit câmp verde. Probabil că era în mijlocul unei regiuni părăsite. Și apoi începu să presupună adevărul.

„E Great West Road“, observă ea și omul se miră.

„Great West Road sau Great East Road“, zise el reflectând. „De vei încerca vre-odată să mă trădezi, voi avea eu grijă s'o regreti. Stai liniștită și nimeni nu-ți va face vre-un rău. N'o să faci cum îți spun eu, apoi să te păzești!“

La asta nu răspunse nimic. Stetea mirată și înfricoșată. Începu să se întunece și noaptea cu posibilitățile ei groaznice aduse în închisoarea ei, întâi amurgul și apoi bezna întunecă-lui.

*

Long Rămășag se lăuda că ar fi învins orice sentiment și că singurul interes ce ar avea pentru vre-o femeie, ar fi numai de natură filosofică. Totuși, deabia părăsise pe Nora Sanders, când și căuta în spiritul său o scuză, să o revadă. Încerca să se convingă pe sine însuși că dorința lui pornea numai din interes de serviciu, dar natura lui cinstită se opunea unei asemenea minciuni.

Trebuia să lucreze la Scotland Yard, căci biroul său devenise acum centrala unui serviciu de informațiuni, unde toți oamenii detașați acestui serviciu, trebuiau să raporteze la fiecare jumătate

oră. Puțin timp, după ora opt, detectivul care supraveghia Colville Gardens, raportă că un străin fusese prins în casă. La opt și jumătate raportă că vizitatorul încă nu părăsise casa.

La nouă și jumătate această comunicare fu repetată.

Long Rămășag știuse că D-șoara Revelstoke cina cu Henry. Printr'o întrebare ar fi putut să afle, dacă sunt pe la începutul sau sfârșitul mesei, căci și de acolo rapoartele erau foarte exacte. La un moment dat, Long puse receptorul telefonic pe masă și chemă pe sergentul Rouch.

Nu era neobișnuit ca să vie seara vizitatori în casa D-șoarei Revelstoke. Nora Sanders avea desigur o serie de prieteni de cari el habar n'avea. Își aduse aminte, că dânsa îi povestise odată că lua lecții de limba spaniolă, așa că vizita unui om, cum îl descri-sese detectivul pus s'o supravegheze, nu era neliniștitoare. Totuși...

Sergentul detectiv Rouch intră.

„Să facem o mică plimbare până la Colville Gardens, Rouch“, zise Rămășag și-i povesti despre vizitator.

„Poate drăguțul ei“, opină Rouch.

„E un om de vârstă mijlocie și nu tocmai trăgător“, răspunse rece Rămășag. „E drăguțul ei, tot așa cum ești D-ta drăguțul ei“.

„Sau Dv. D-le Inspector“, adăugă Rouch. „E o fată foarte drăguță. Poate să se mărite foarte bine cu banii ăștia care-i are acum. Poate cu un duce, sau ceva asemănător. De altfel e și timpul ca unii din duci să se căsătorească cu englezoaice, cu atât mai mult cu cât moștenitoarele americane au descoperit manoperile lor“.

„Parcă ai fi citit suplimentul de Duminică ai ziarului D-tale“, zise serios Rămășag.

Scoborâră împreună larga scară ce dă în curtea poliției și se îndreptară spre Whitehall. Era deacum destul de întunec și când ajunseră la marginea trotuarului, văzură o mașină cu luminile mari aprinse, mergând repede pe Whitehall direct lângă trotoar.

„Șoferul ăsta merge prea repede“, zise Rouch, „și încă pe partea din...“

Mașina se afla la vreo duzină de metri de ei, când Long Rămășag apucă brusc pe subalternul său și-l trase deoparte. Era tocmai la timp, căci au-

tomobilul care zbura cu o viteză de optzeci de kilometri pe oră se smuci deodată spre stânga, se sui pe trotoar și cei doi oameni scăpară ca prin minune. Frânele fuseseră trase și mașina opri în urma lor. Era un moment foarte periculos căci marginea aripei rupsesese mâneca lui Rămășag.

Un sergent de stradă veni în fugă și Long îi zise:

„Arestează pe acest șofer și ține-l arestat până îți voi da noi dispozițiuni”.

Apoi apucă de orat pe miratul Rouch și se întoarse la Scotland Yard.

Clădirea poliției avea două intrări, una din Whitehall și alta pe la Thames Embankment. Rouch se mira că intrară pe o poartă și că se îndreptară spre cealaltă poartă, spre Thames Embankment.

„Mergi înainte!” vorbi Rămășag printre dinți. „Mergi liniștit înainte!”

„Dar ce...”

„Nu întreba, ci fă ce-ți spun. Fii însă gata să sări deoparte!”

Erau acum pe Embankment și steteau la marginea trotoarului ca și cum ar fi vrut să cheme un taxi. În timp ce așteptau, Rămășag văzu cum o mașină mare se îndreptă spre ei, din direcția Parlamentului. Mașina își mări viteza din secundă în secundă. Zgomotul motorului întrecu orice alt zgomot cauzat de circulație.

Automobilul se apropiă din ce în ce mai mult.

„Sări!” strigă Long și amândoi săriră deoparte.

Mașina sbură pe trotoar, cauciucurile explodară. Automobilul se învârti pe loc până ce botul mașinei se îndreptă spre direcția din care venise. În secunda următoare Rămășag și sărise se scara mașinei, apucă pe conducător de guler și-l scose afară din mașină. Nu cunosc pe acest om. Avea un obraz zbârcit și era mai mult mort decât viu. Cinci minute mai târziu era pe banca acuzaților și asculta acuzarea ce i se aducea, încă alurit și fără să priceapă ceva.

„La ambele intrări ale Scotland Yardului stetea câte un om, care trebuia să facă un anunț semn, îndată ce voi eși”, explică Rămășag uluitului subaltern. „După ce s’a dat semnalul s’au pus în mișcare aceste mașini, cari trebuiau să simuleze un accident nenorocit. Banda Groazei știa bine că n’am aici nici o mașină și că deobiceiul iau un taxi. Probabil că așteptau de mult ceasuri această ocazie. Dacă nu m’ar fi văzut pe trotoar, ar fi încercat să se ciocnească cu taxi-ul în care mă aflam, doar, doar, vor scăpa de mine”.

Acum erau într’un automobil polițienesc și plecară spre West. Rouch profită de ocazie ca să expue părerea lui proprie despre Banda Groazei.

„Sunt prea iscușiți pentru noi, D-le Long”, zise el. „Detectivii obicinuți nu pot pune mâna pe banda groazei. Acești nenorociți pe cari îi întrebuintează să săvârșească faptele lor murdare, nu cunosc pe șefii lor. Ași paria că Raffy Jones știe, tot așa ca și omul din lună, cine l’a tocnit pentru această faptă. Cine e profesorul, de care vorbea?”

„De sigur că a cetit povești detectiv”, zise scurt Rămășag. „Dar un lucru e cert: Cunoște pe fiecare membru din banda groazei!”

„Raffy crede...” începu Rouch.

„Raffy e un om, care pentru un pahar cu bere ar spune oricse”, îl întrerupse Rămășag. „Fusesse condamnat de zece ori și totuși nu s’a vindecat de a vorbi”.

Long descoperise că ocupația principală a lui Raffy era să servească de șofer conducătorilor de bande, cari călătorește prin țară. Aceștia se opreau în fața unui magazin cu bijuterii, spărgeau vitrina și furau toate lucrurile din apropierea lor, dispărând apoi cu mașina în neant.

Între timp ajunseră la Colville Gardens, Rămășag opri mașina și sări afară. Aruncă numai o scurtă privire asupra servitoarei care-i deschise ușa și inima îi tremură.

CAP. XXV

„Nu, Domnule, D-șoara Sanders a dispărut de o oră. N’am văzut-o plecând — acesta mai e geamantanul ei”.

Rămășag se îndreptă spre Rouch. Dânsul făcuse un semn agentului care stetea pe partea cealaltă a străzii. Și

acesta susținea sus și tare că nimeni nu părăsise casa.

„Sunt aici de o oră și jumătate și așa putea să jur că n-au părăsit casa, nici omul și nici D-șoara Sanders“, asigura el.

Rămășag se îndreptă din nou spre fata din casă și află ceea ce știa dânsa.

„Când coborăsem cu geamantanul, D-șoara Sanders era deja plecată“, explică ea. „Ce e drept, n'am auzit umblându-se la ușă“.

Rămășag intră în salon. Tava de argint mai era așa cum o lăsase fata. Ridică ceașca pe jumătate goală și o mirosl.

„Ia miroase, Rouch!“

Detectivul se execută.

„E un narcotic veritabil!“ zise el.

„Mai există o esire din casa asta?“ întrebă pe speriată fată.

„Din odaia D-șoarei Revelstoke duce o ușă la garaj“, răspuns ea, și le arată drumul. Ușa era deschisă. Coborâră la garaj, ale cărui porți erau deasemenea deschise. Rămășag luă o lampă electrică de buzunar și cercetă clădirea. Nu găsi nici o urmă. Închise porțile și eși în stradă.

Aici avușese mai mult noroc. Nevesta unui șofer, care ocupă două odăi deasupra garajului, văzuse cum mașina fusese scoasă afară, cum omul cobori și închise poarta. Dânsa zise că era un Daimler foarte vechiu, căci ea soție de șofer cunoștea toate tipurile de automobile.

Detectivul care observase casa și care era acum lângă Long, își aduse aminte că un Daimler vechiu trecuse prin fața casei, vre-un sfert de ceas după ce intrase acel om.

„Perdelele erau trase. Credeam că e automobilul unui voiajor“, zise el.

Apoi mai văzuse cum mașina se îndreptase spre Elgin Crescent, dispărând apoi. După cum află Rămășag mai târziu, un sergent de stradă, care făcea serviciul la Ladbroke Grove văzuse de asemenea mașina, care după spusele sergentului ar fi apucat spre West. Acesta voise să oprească mașina, și să atragă atenția conducătorului că numărul de la spate era deteriorat.

Nu mai rămăsese decât o singură speranță. Săptămâna trecută domnise o adevărată epidemie de furturi de automobile și toți funcționarii poliției

nești aveau instrucțiuni să observe bine șoselele principale, pentru a descoperi un Rolls-Royce, care fusese furat din însă-și curtea sfântă a Parlamentului. Rămășag știa că va găsi observatori la bariera spre Great West Road și din fericire ajunsese la acel punct al principalei artere de circulație, tocmai când era să se schimbe postul.

„Da, mi-aduc aminte de vechiul Daimler“, zise acesta. „Avea perdele albastre, lăsate în jos“.

Și el presupunea că ar fi fost automobilul unui voiajor.

Rămășag porni cu automobilul său pe larga șosea și opri la fiecare post de polție pentru a-și continua cercetările. Pe șoseaua către Bath, dete din nou de urma automobilului. Un polițist pe motocicletă observase mașina.

„Automobilul merse dealungul prelungirii Staines“ explică el. „Trebuie să-I recunoașteți, căci mașina avea numărul de la spate deteriorat. Funcționarul de serviciu mă întrebase dacă l văzusem“.

Cam pe la mijlocul drumului între Bath și Staines mai fusese văzut, dar când ajunseră la sfârșitul noii șosele, pe la Hounslow Road urma automobilului se pierdu din nou.

Motociclistul și polițistul, cari erau de serviciu în acel moment, susținură că n'ar fi trecut pe acolo un asemenea automobil. Aveau și motiv să fie așa de siguri. Agentul polițienesc care făcea de serviciu ceva mai sus, telefonase să se oprească mașina, din cauza numărului deteriorat dela spate.

Automobilul polițienesc se întoarse înapoi. Nu veneau în considerație decât două șosele laterale pe cari ar fi putut s'o ia automobilul. De asemenea mai erau și câteva construcțiuni noi de case, un grup de șase case și una singurată, în aparență nelocuită. Long se duse întâi la grupul de case nelocuite și făcu cercetări, cari nu daseră nici un rezultat multumitor. Apoi se duse peste drum la casa singurată.

Părea de prisos să facă aici cercetări, dar observă o șosea particulară și după cum bănuia el, un garaj. Deschise ușa.

Construcătorul nu terminase încă clădirea. O grămadă de pietriș mai era lângă poartă. Apoi văzu Long pe pământul moale, urme proaspete de automobil; le urmări până în dosul casei. Inima lui bătu puternic, când la lumi-

na lămpii lui electrice de buzunar văzu o mașină plină de praf: vechiul Daimler!

Se uită în mașina care era goală și al cărei motor era rece. Ușa casei era încuiată și ferestrele închise.

Cei doi detectivi luminară în odaia dezordonată, dar nu descoperise nici un semn de viață. Fără să ezite mult, Rămășag își scoase browniul din buzunar și sparse geamul. În momentul următor desfăcu încuietorea ferestrei și intră în odaie. Odaia era goală, dar cineva fusese în ea de curând. Pe podea era un pachet cu feli de pâine; pâinea era încă foarte proaspătă.

Pe când Rouch lumina pereții, strigă deodată: „Ce-i asta?”

Rămășag se aplecă și ceti pe peretele alb cuvântul: „Marlow”.

Cercetă repede casa. În întreaga clădire nu se afla nici o mobilă; acest loc fusese desigur întrebuințat numai ca stațiune intermediară. Totuși descoperise în această casuță, ceva de neaștep-

tat, un telefon proaspăt instalat. În dată chemă poșta și spuse cine este.

„Au fost oarecari convorbiri?”

Se născu o pauză în timpul căreia telefonista se interesă și apoi raportă: „Da, două, ambele din Londra. Una pe la opt și jumătate și cealaltă puțin înainte de zece. La chemarea de opt și treizeci nu răspunse nimeni”.

Rămășag chemă apoi la telefon poliția din localitate. Când se întoarse la Rouch îl mai găsi cercetând, dar nu mai descoperise nimic.

„Am cerut un om, care să supravegheze mașina toată noaptea și să aresteze pe oricine ar veni s'o ia, dar nu cred ca diavolii ăștia să fie atât de imprudenți”, zise el.

„Unde plecăm acum?” întrebă Rouch, când se urcă în automobilul poliției.

„La Marlow”, răspunse scurt Long Rămășag. „La casa lui Jackson Crayley -- și vai de el, dacă s'ar fi întâmplat fetii ceva!”

CAP. XXVI

O mai durea încă capul pe Nora Sanders, când telefonul începu să sune și omul care o observase tot timpul se ridică spre a se duce în odaia unde era instalat telefonul.

„Nu încerca să fugi prin acea fereastră, căci dacă o s'o faci o să-ți pară rău!” strigă el și judecând după zgomotul ce făceau pașii săi, trebuia să fie în holl.

Nora auzii cum luă receptorul și vorbea cu voce înecată. Probabil că trata ceva și-și dăde înfășărit consimțământul spunând cu ocazia asta, ceva mai tare, fără să se gândească la urmărire.

„Marlow? Foarte bine!”

Și apoi se reîntoarse.

„Poți să te pregătești să faci o plimbare?”

„Unde?” întrebă ea.

„Unde te duci e tot una; trebuie să mergi aproape doi kilometri și apoi ne va lua cineva în primire. Acel prieten al D-tale e ceva prea iscusit, ne-a urmărit deacum până la capătul șoselei”.

Inima ei bătu mai repede. „Acel prieten al D-tale” nu putea fi decât un singur om. Ce putea să facă? Era convinsă că va găsi curând casa. Ar putea să-l lase vre-o știre? Nu avea nici creion,

nici hârtie. Când deodată mâna ei atinse peretele vopsit alb și zgăria cu unghia cuvântul plin de înțeles.

„Ce faci acolo?” întrebă el bănuitor, îndreptând lampa lui electrică asupra ei.

„Nimic”, replică ea șovăind. „Mi-e imposibil să merg, sunt prea obosită și mă doare capul”.

El deschise ușa.

„Vei merge și vei fi mulțumită că ai ocazia să umblii”, continuă el semnificativ, în timp ce o apucă de braț și o duse afară.

Aerul rece de noapte o împropăta și merse ascultătoare lângă el, eșind printr-o mică poartă din gard în sălbăticia din dosul casei.

Probabil că însoțitorul ei nu prea cunoștea ținele locale. Cât pe ce erau să intre într-o balta, pe care apoi o ocoliră și înfășărit sosisă pe o potecă, care trecea prin ținuturi necunosute. Mai înainte și la dreapta lor, Nora zări o casă luminată și auzi un câine lătrând. Asta părea să nelinistească pe omul ce o conducea, căci părăsiră poteca și merseă cu greutate mai departe prin iarba înaltă de pe câmp și care era atât de

umedă, încât ghetele și ciorapii ei se udaseră complet.

După ce merseră vre-un sfert de oră, ajunseră la un gard, dealungul căruia omul păși căutând o portiță. După puțin timp dete de ea și trecură pe un drum de căruță, gloduros.

„Aicea e locul”, zise el vădit ușurat. Cotiră la dreapta și după un alt mers de douăzeci de minute pe acest drum, plin de gropi, se apropiară de o șosea. Încă înainte de a fi ajuns la poarta care ducea la această șosea, putu să vadă luminile automobilelor, cari traversau șoseaua în ambele direcțiuni.

La o oarecare depărtare de șosea omul se opri.

„Te poți așeza”, zise el. „Trebue să așteptăm puțin”.

Nora se bucură că putea să se odihnească. Picicorele îi erau roase și toate încheeturile o dureau. Obosită și găfâind, căzu la pământ.

Deabea acum începu să-și dea seama de marele pericol în care se afla. Nu încerca să se gândească de ce fusese răpită. Avea așa o presimțire vagă că era în legătură cu testamentul lui Monkford.

Se mira de propriul ei curaj. Luând în considerație toate împrejurările, ajunsă la convingerea că numai încrederea ei în Arnold Long putuse să-i dea acest curaj.

„Scoală-te”, zise vocea răpitorului ei. „A sosit!”

O mașină se opri în fața porții. Lămpile ardeau așa de întunecat, încât nu observă automobilul de cât când auzi zgomotul frânelor. Însoțitorul o apucă de braț și merse repede cu ea spre poartă. Aceasta era legată cu un lanț și încluiată cu un lacăt, așa că trebuia să-i ajute să sară gardul. Ușa automobilului era deschisă și o împinse înăuntru, urcându-se apoi după ea.

Plecară pe șosea spre Bath și ajunseră îndată într'un orașel Slough pe care ea îl recunoscuse. La o întretăiere cu calea ferată un polițist opri mașina ca să treacă un lung tren de marfă. Deodată simți impulsul să strige, pentru ca să atragă atenția polițistului asupra ei. Omul de lângă ea, care tot o mai ținea de braț, trebuia să fi simțit încordarea muschilor ei, căci îi șopti pe un ton teribil:

„Strigă numai și o să vezi ce o să îți

se întâmple!” și dânsa căzu înapoi pe pernele automobilului.

Trecură prin Maidenhead, o luară la dreapta și suiră spre pădurea Quarry și Marlow. Unde o duceau? Doar nu la casa lui Monkford? Dar unde? Atunci își aduse aminte de Jackson Crayley, de polana acoperită cu trandafiri și de mica căsuță albă, care era în dosul poienii. Probabil că asta era ținta, căci puțin înainte de podul de la Marlow o luară spre dreapta și putu vedea coșurile înalte ale casei lui Monkford. Cea următoare era a lui Crayley. Spre mirarea ei mașina nu-și încetini viteza, ci merse mai departe până ce opriă la marginea livezii. Însoțitorul ei o mai ținu încă de braț și alergă cu ea prin iarbă, astfel că nu putuse vedea nici strălucirea apei fluviului și nici o barcă întârziată, a cărei lanternă balansa încoace și în colo.

Lipit de țărnam era o barcă mare cu motor în care fu dusă.

„Numai D-ta și cu mine suntem pe bord”, zise omul în timp ce șoferul necunoscut, desfrăcu frânghia cu care barca era legată de mal. „Vom trece prin stăvilarul dela Temple și îți vei aminti de ceace ți-am spus înainte. Cred că știi ce pedeapsă mă așteaptă dacă voi fi prins — cincisprezece ani. Nici o viață pe pământ nu valoarează cincisprezece ani de pușcărie. Te voi zugruma aici pe loc și te voi arunca în apă, înainte ca paznicul dela stăvilar să-și poată da seama despre ce e vorba”.

În vocea lui era atâta răutate, încât fata se cutremură de groază. Ghemuită într'un colț al bărcii ascultă la zgomotul motorului, când meraseră în susul apei. Îndată auzi pe om strigând: „stăvilar ahoi.” Barca își micșoră viteza, opri și apoi porni mai departe cu precauțiune. Auzi zgomotul portilor stăvilarului, cari se închideau. Mai sus și tot mai sus se ridică barca, până ajunsă la același nivel cu marginea stăvilarului. Omul care stetea la cârmă făcu oare-cari observațiuni banale și apoi eșiră din bazinul stăvilarului, continuând drumul în susul apei.

La Vest de Temple, Tamisa făcu o cotitură bruscă, iar pomii cari creșteau pe marginea fluviului întunecau malurile prin crăcile lor, cari atârnavă până aproape de apă. Sub acești pomi condu-

se omul barca, uitându-se pe furis de-a lungul malului. Părea că mai degrabă ghicise, decât știuse unde se află o căsuță construită din lemn. Căsuța era lașa de aproape de marginea apei, încât treptele, cari duceau la ea, erau construite pe piloți în apă.

„Dă-te jos”, ordonă omul aspru și dansa ascultă.

În timp ce el se luă după ea, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa cu oarecare greutate. Se întoarse înapoi să lege barca și apoi intră și el în casă închizând ușa în urma lui. Aprinse un chibrit și uitându-se de jur împrejur văzu o lumanare.

Se găseau într-una din cele două încăperi ale căsuței. Era bine mobilată, însă în toate părțile praful era gros ca degetul. Pe pereți erau câteva stampe, la ferestre atârnavă perdele groase de mătase, ale cărui lucii însă, se perdeau sub pătura groasă de praf.

„Cred că cunoști acest loc? Aparținuse lui Shelton”, îi povesti omul, care deodată devenise vorbăreț.

Casa lui Shelton? O frică de nedescris o cuprinsese. Parcă spiritul omului care locuise și executase aci opera lui periculoasă și fatală, mai plutea deasupra acestui loc.

Răpitorul se uită pe ceasul său brățară, se învârti prin odaie încoace și încolo și examină fereastra. Când dete deo-

parte grelele perdele, Nora observă că ferestrele erau prevăzute cu obloane masive. Aci concepute pe vremuri Clay Shelton planurile sale. La această masă, unde se vedeau acum mici urme de șoareci, în stratul de praf ce-o acoperea, imitase el iscăliturile cu atâta măiestrie, încât însăși oamenii al căror nume fusese falsificat, nu putură să le deosebască de propria lor iscălitură.

„Mă duc afară să văd de barcă — rămâi aici!”

Răpitorul ei închise încet ușa în urma lui și Nora auzii cum se întoarse cheia în broască. Auzii zuruitul motorului și presupunea că rămase singură. În acest moment însă gândurile ei se ocupau cu odaia prăfuită și cu omul ce o locuise.

Asta era așa dar locașul mamei spânzuratului.

Se cutremură. Un joc înspăimântător de lumină și umbră, părea că umple spațiul cu figuri cari se mișcau în coa și încolo, uitându-se chiorăș la dansa. Atât de puternică era iluzia încât un moment închise ochii.

Stetea în fața usei, care probabil ducea în dormitor și când deschise din nou ochii, privirea ei căzu pe clanță și observă speriată cum aceasta se mișcă. Încet — încet — apoi ușa se deschise înspre dansa și pe la marginea uși se ivi o mână lungă, galbenă.

CAP. XXVII

La această apariție îngrozitoare se dete speriată înapoi. Ochii ei erau îngroziți. Apoi urmă o manșetă albă, scrobătită cu un buton mic în email și în sfârșit o mână neagră....

„Nu vă neliniștiți!”

Era Jackson Crayley.

Apoi apărură și el. Fața sa era brăzdată de zbărcituri adânci și mustața lui galbionă atârna tristă în jos. Purta smoking și nepotrivirea aspectului său în acest loc desolant și plin de praf ar fi făcut-o, în orice alt moment, să râdă cu poftă.

Cu teamă se uită Jackson prin odaie.

„Unde-i individul acela?” întrebă el.

„A plecat” zise ea liniștită. „Domnule Crayley, de ce sunt aici?”

El își frecă bărbia și Nora crezu că mâinile îi tremurau, totuși putea să fi fost numai o iluzie.

„Nu știu”, răspunse el jenat. „Nu vi se va întâmpla aici nimic, tânără D-șoară”.

Se născu o pauză în timpul căreia el o observă. Expresia întunecată a feții lui nu se schimbă... Atunci își dete în sfârșit fata seama că Jackson părea mult mai speriat decât dansa.

De câteva ori se uită nervos de jur împrejur și ea observă cum spatele lui se încovoia de frică, parcă îl speria umbra ciudată, ce lumina lumanării proiecta pe perete.

„A plecat?” întrebă el și crezu pe paznic. „E foarte neplăcut”.

Își dres glasul, tușind slab.

„Mi-e teamă D-șoară Nora, că sunteți într-o situație foarte penibilă”, continuă el, „într-o situație extrem de penibilă”.

Așteptă ca și cum ar fi voit să-și

concentreze gândurile apoi adăugă:

„Nu cred ca cineva să se mai fi găsit într-o situație, ca aceea în care vă găsiți Dv. acum“.

Repetarea acestor cuvinte fără spirit, aduse un zâmbet trecător pe fața Norei.

„Dar, domnule Crayley, poziția mea nu poate să fie atât de rea, deoarece sunteți Dv. aici“.

Dânsul nu se uită la ea.

„Sedeți, vă rog!“

Scoase o batistă mare de mătase și șterse de praf un scaun.

„Trebuie să vorbesc cu Dv. despre o chestiune și îndată ce am făcut-o, mă veți considera ca pe un om lipsit de orice educație și bun simț.“

Ascultătoare, se așază și așteaptă mirată urmarea.

„Singurul lucru ce v'ar putea scăpa din această situație dificilă e.... căsătoria“ — începu el incurcat, „și în fond, dacă veți reflecta, un individ e tot așa de bun ca și un altul — vreau să zic un bărbat e tot așa de bun ca și altul — adică vreau să zic, ca soț“.

„Nu vă înțeleg, Domnule Crayley. Nici nu mă gândesc la căsătorie și dacă...“

Crayley dete din cap semnificativ ca și cum ar fi prevăzut ce dânsa vocea să spue, deși în realitate n'avea nici o idee. „Dacă v'ași ruga să vă căsătoriți cu mine...“

„Să mă căsătorec cu Dv?“ zise Nora foarte mirată.

„Da!“ zise el cu încăpățănare. „Căsătorii-vă mâine cu mine și totul va fi așa de limpede ca apa de ploale. Veți avea pe cineva care să îngrijească de Dv. și așa mai departe“.

Dânsa dete din cap.

„N'ași putea să mă căsătoresc cu Dv. niciodată, Domnule Crayley“, răspunse ea și expresia consternată a feței lui aproape că făcea o impresie comică.

„Și totuși ar trebui s'o faceți! Pe Dumnezeu meu, că ar trebui totuși s'o faceți!“ replică el cu insistență. Vă voi spune adevărul, D-șoară Nora, și eu doresc tot atât de puțin să mă căsătoresc ca și Dv. Dar m'ași simți foarte ușurat, dacă m'ați lua de soț, dacă...“ Cu mâna lui neliniștită își atinse buzele, din nou se uită la dreapta și la stânga.

„Ar fi mai bine pentru Dv. dacă mi-ați urma sfatul accentuă el cu

vocea agitată. „Promiteți-mi pe cuvântul Dv. sfânt de onoare că vă veți căsători cu mine mâine dimineată și voi îngriji de Dv. — v'o jur. Dacă nu o s'o faceți“, își uscă fruntea umedă cu o batistă roșie, „D-zeule! Nu știu ce o să se întâmple!“

Era zăpăcită și cuvintele lui nu-i aduseră nici o lămurire.

„Sunt numai un copil, un nimic. Urâsc toată afacerea asta afurisită. O urâsc, o urâsc! Doamne! De ași putea numai să plec! De ași putea numai să părăsesc acest blestemat mal și această țară. Odată era cât pe ce s'o fac, când eram în Italia..., dar n'am avut curaj!“

Capul îi căzu pe piept.

„N'am avut curajul!“ mormăi el.

„Doamne! Nu sunt decât un câine!“

Nora așteaptă un moment și când el nu mai zise nimic, începu dânsa:

„Nu știu ce înseamnă toate astea, Domnule Crayley, dar simt că încercați să fiți prietenos față de mine. O căsătorie e totuși imposibilă — absolut imposibilă. Vreți să-mi ajutați să părăsesc acest loc? De ce am fost adusă aici?“

Deodată Crayley se îndreaptă și ridică degetul prevenitor.

„Rămâneți aici!“ șopti el și se îndreptă spre ușă; dar era inculată. Cu pași mari alergă spre cealaltă parte a încăperii, dispăru în odaia din care venise și incuia ușa în urma lui. Acum Nora auzi voci, dar așa de încet, încât nu putut înțelege nici un cuvânt, deși se apropiase de ușă.

Apoi auzi vocea ridicată a lui Crayley.

„Nu pot, nu pot! Pentru Dumnezeu, nu pot s'o fac!“

Mal auzi pe unul din oameni mormâind îngrozitor și apoi un tropăit de picioare. Pe vârfurile degetelor se întoarse la locul unde o lăsase Crayley. Dacă ar putea să iasă pe ușă sau pe una din ferestre — fluviul nu-i inspira nici o teamă. Știa să innoate ca un pește și dacă n'ar fi fost, ca și paralizată de frică, ar fi încercat să fugă când era în barcă.

Mănerul uși se mișcă încet și Crayley se strecură din nou în odaie. Dacă înainte arăta sleit și bolnav, acum arăta ca o stafie. Din nou ridică degetul prevenind-o să fie liniștită. Asculta în cordat și înfășărit părea convins, că cel

doi, cu cari vorbise în întuneric, se îndepărtaseră.

Acum mai observă Nora încă ceva în această față înspăimântată; o expresie ciudată de energie, de ceva notărat și asta la o ființă, care era aproape fără nici o voință.

„Sedeți și nu vă mai îngrijorați de această chestie“, zise el, apropiind de masă un scaun plin de praf. „Aveți timp două ore să luați o hotărâre, apoi cei doi se vor reîntoarce“.

„Cine sunt?“

Dânsul dete din cap.

„Nimenia pe care îi cunasteți. E cânda groazei“.

„Sunteți în puterea lor?“

Dânsul dete energic din cap.

„In puterea lor — mai mult decât atât!“

Părea că îi era greu să vorbească, chiar să respire. Odată sau de două ori duse mâna la gât. Purta la degetul mic al mâinei stângi un inel cu o piatră mare neagră și mâna îi tremura așa de tare, încât piatra părea o pată mare iar Nora nu putea să vadă că o figură era sculptată în piatră.

„Vați căsători cu mine, ca să vă salvați viața?“

Dânsa dete din cap.

„Cu nici un preț“, zise ea.

„Iubiți pe altcineva?“

„Nu, nu cred“, zise dânsa. „Sper totuși să mă mărit odată“.

O expresie gânditoare a feței lui, o făcu să amuțască. Deodată Crayley se ridică și se duse pe vârful degetelor în odaia alăturată. Când se reîntoarce peste cinci minute, avea în mână un revolver militar. Examină încercătorul.

„Vino cu mine!“ zise el.

Dânsa ascultă fără să întrebe și îl urmă în mica odăită care era dormitorul, după cum și presupuse. Printr-o sală îngustă ajunseră la ușa deschisă. Luna palidă lucea pe cer. Văzu o potecă, ce ducea probabil la o câmpie mare, dar în curând observă că ajunseră la o stradă îngustă, care trecea pe lângă vilă.

„Așteaptă-mă aici!“

„Aici“ înseamnă o mică porțiță sfărâmată. Nora îl urmări cu ochii, până ce-l văzu dispărând în întuneric. Apoi îl auzi chemând-o și merse cu greutate prin grădina plină de burueni, până ce ajunse la o altă potecă, acoperită cu

pietre, cari scărtiau sub pașii ei.

Crayley era la malul apei, aplecat peste ceva. Auzii zângănitul unui lant — și apoi:

„Poți vedea marginea bărcii? N'am lumină și e mai bine să nu fac lumină“.

Era întunerec beznă, căci crengile copacilor atârnav deasupra capetelor lor. Nora se aplecă și atinse marginea bărcii, apoi încearcă cu precauțiune să găsească cu piciorul funcul. Însfârșit intră în barcă.

„Du-te în fund de tot!“ îi șopti el și ea înaintă, pipăind, până ajunse la capătul celalt al bărcii.

Barca se legănă un moment și începu apoi să se miște.

„Știi să vâslești? Vei găsi o vâslă lângă d-ta“.

Mai vorbea încă șoptind.

Dânsa dete din cap, deși știa că nu o poate vedea. Pipăii de jur împrejur, găsi vâsla și începu să vâslească. În câteva secunde se aflau în mijlocul fluviului.

„In jocul apei!“ șopti el.

Pe partea ei dreaptă văzu nelămurit conturul viliei.

„Să nu faci nici un zgomot!“ îi șopti el, prevenind-o.

Nora mișcă vâsla încet de tot, fără să o scoată din apă. Tocmai trecură pe o parte a fluviului, pe care nu se vedea nici o căsuță, nici o barcă. Înaintea lor se vedea conturul întunecat al unui deal. Era dealul ce-și amintea să-l fi văzut când venise în susul apei.

O mică barcă motor, îi întrecură și ajunseră tocmai la timp ca să mai poată intra în stăvilar. Crayley nu mai spus nimic, până ce nu părăsiră stăvilarul dela Temple și ajunseră în curba fluviului la Marlow.

„Mai e încă un pericol“, zise el. „Dacă au descoperit fuga d-tale, vor putea să ne urmărească foarte ușor, cu caicul electric care e ancorat în apropierea stăvilarului din Temple“.

Ceva albicios, ca figura unei lebede lungite, se repezi depe malul drept.

„Vâslește!“ strigă el gemând. „La mal — vom putea fugi“.

Vasul cel îngust, neted și albicios înaintă repede. Când erau cam la vre-o șase metri de mal, se apropiă de barcă. Cineva se aplecă și apucă fata de braț. Ea strigă. În momentul următor fu trasă în caicul electric. Un picior îi atârna

în apă; svârcolindu-se se apăra cu desperare, dar nu putu să reziste omului care o ținea. Ca printr'o inspirație subită își aduse aminte de o figură de jiu-jitsu și puse mâna în bărbia agresorului împingându-l capul înapoi. Pentru un moment acesta îi dase drumul și dansa ca fulgerul, se scufundă în apă, trecu pe sub barcă și înotă spre mijlocul fluviului.

Văzu o lampă electrică, care se stinse imediat și mai văzu încă ceva — o lumină roșie și una verde se apropiară din direcția Marlow. O șalupă polițienească! Strigă cât o ținea gura și eând văzu caicul electric îndreptându-se spre

dânsa se scufundă din nou și eși în alt loc la suprafață. Caicul se întoarse, dar deacum luminile roșii și verzi erau mai aproape. Auzii pe un om strigând și văzu o dâră albă de lumină venind de pe șalupă. O împuscătură căzu — încă una — auzea gloanțele șuerând deasupra capului ei. Ceva căzu în apă lângă dânsa și apa o lovi în obraz.

O rază de lumină căzu asupra ei și o mână o apucă de braț.

Strigând încercă să se elibereze. Mai bine moartă în apă, decât grozăviile nopții! Dar când se uită la agresor — văzu fața lui Long Rămășag.

CAP. XXVIII

Cei doi detectivi ajunseră pela zece jumătate la casa lui Jackson Crayley. Servitorul îi pofti în casă, unde restul de whisky din pahar și țigara fumată pe jumătate de pe cenușiera de argint îi făceau să creadă că proprietarul ar fi undeva în casă.

„Voi anunța pe d. Crayley, că sunteți aici”, zise servitorul.

Se întoarse totuși peste cinci minute cu știrea că stăpânul său nu e acasă.

„Nu-l văzusem în ultima oră, dar de-seori se plimbă noaptea prin grădină și câte odată cu barca cu motor în josul apei”.

„Unde ține barca?” întrebă Rămășag scurt.

Servitorul îi arătă drumul spre locul unde ținea barca.

„Barca e aici, poate e plecat cu mașina”.

Când se uită în garaj, se confirmă această propunere, căci garajul era gol.

„A fost cine va astă seară aici?”.

„Nimenia domnule. Primim foarte puține vizite. Noi n'am fi fost acum aici, dar teribila tragedie din Heartsease, a stricat toate planurile domnului Crayley”.

„Ești sigur că n'a fost nimeni aici?”.

Rămășag privi pe servitor drept în ochi.

„Foarte sigur, domnule”.

Detectivul se gândi un moment.

„De câte ori ați fost chemați la telefon astă seară?”

Întâl servitorul vroia să refuze să dea orice alte informațiuni dar Arnold își declină calitatea lui oficială.

„Cred că de două ori”.

„Unde e telefonul?”.

Servitorul îl duse în camera în care era instalat telefonul și Rămășag chemă centrala. Din momentul în care începuse să bănuiască pe Jackson Crayley, pusese un detectiv la centrala telefonică. Din cauza greutății însă de a găsi un om care cunoștea limba daneză, renunță apoi la acest plan. Funcționarul de noapte dela poștă îi dete toate informațiunile.

„Două convorbiri, domnule Long, ambele din Londra. M'am intercalat și eu, dar convorbirile erau duse ca toldeana în daneză”.

„Ai putea să-mi dai orele exacte, când au avut loc convorbirile?”.

„Una din convorbiri era acum vreo jumătate oră, cealaltă ceva mai devreme”.

Rămășag era satisfăcut că prin ultima convorbire, Jackson Crayley fusese trimis undeva pe fluviu.

Așa dar fata nu fusese adusă aici — dar unde? Știa că Shelton avea diferite ascunzătorii pe malul fluviului; una fusese găsită, dar de sigur că mai erau și altele. Trimise pe Rouch la Meakes să împrumute o șalupă, el însuși așteptă în grădină, plimbându-se încoace și încolo pe poiană, până ce vasul acostă la mal. Orogliul bisericii din Marlow bătu unsprezece când începură călătoria în susul apei...

Când ajunseră pela mijlocul drumului între Marlow și stăvilarul din Temple, Rămășag auzi un strigăt și se îndreptă îndată spre locul de unde auzise zgometul.

„Poate e cineva pe mal și face o glumă”, observă Rouch.

Încăciată se mai auzi strigătul și înaltea lor apăru caicul electric. Cineva țipa „Ajutor!” dela o depărtare cam de vre-o douăzeci de metri. Cu o lampă electrică de buzunar, Rămășag lumină suprafața apei și văzu un cap. O femeie.

În timp ce privea, primul glonte șueră pe lângă șalupă. Cineva trase în el și totuși nu stinse lumina. Se apropie din ce în ce mai mult de înnoțitoare și deodată o recunoscu și o strigă pe nume.

Era în nesimțire când o întinse în șalupă pe niște perne. În timp ce el o salvase, caicul electric dispăruse. Dacă n'ar fi fost atât de ocupat ar fi văzut cum se îndreptă repede spre moară, dispărând în umbra pomilor.

„Întoarce la casa lui Crayley!” ordonă el. Barcagiul întoarse șalupa și se îndreptă în susul apei.

Până ce ajunseră la malul înconjurat de trandafiri, tânăra fată își reveni și cu ajutorul lui Long putu să meargă până acasă. Dar, trecu mult timp până ce era în stare să povestească grozăviile nopții.

O întârziere supărăcioasă se ivi. Ajutorul telefonic cerut, aduse și pe inspectorul de poliție din Marlow. Marlow se găsește însă în Buckinghamshire, pe când malul sudic se află în Berkshire, astfel că explorarea acestui mal, trebuia făcută numai de către poliția din Berkshire. Dură o oră până să sosească într-o șalupă prima echipă din Maidenhead și după ce se mai obținuse două bărci cu motor, o parte plecă pe malul de Nord și alta pe malul de Sud al fluviului. Caicul electric fu găsit gol în mijlocul apei; iar barca, tot goală, fusese găsită mai devreme, în fața grădinei lui Crayley. Nu se găsea nici o urmă a lui Crayley, deși se cercetase cu mare îngrijire stufișul depe malurile apei.

Păzitorul stăvilărilor raportă că nu mai trecuse nici un vas prin stăvilă și că nu văzuse nimic.

După stăvilărilor ajunseră la fosta casă a lui Clay Shelton; coborâră și Rămășag deschise ușa cu un drug de fier, pe care-l luase pentru acest scop. Nici aici nu se găsea urma cuiva. Rămășag intrase în dormitor, care era gol. Ușa dela marginea micului coridor era încuiată. „Aici nu e nimeni. Probabil că

nici nu se vor întoarce pe aci”, remarcă Long. „Aprindeți lumânarea sau aia de color!” continuă el, arătând spre o lampă de petrol, plină de praf, ce atârna deasupra mesei.

Apoi cercetă amănunțit fiecare obiect din ambele odăi; nu găsisse însă nici un document.

„Într-o oră se va lumina, domnule Long”, zise funcționarul poliției din Berkshire. „Cred că ar fi bine să amânăm cercetările până atunci”.

Era suficientă lumină ca să se poată vedea vre-o urmă de automobil pe șosea, totuși durase destul de mult până să dea de urmele micului auto-turism ce adusese pe Jackson Crayley la această casă părăsită. Mașina era ascunsă într-o mică pădure cam la vre-o sută de metri depărtare de casuță. Mantaua de praf ce purtase Crayley mai era în mașină.

„Mă miră că a venit aici”, zise Rămășag. „Și mai mult mă miră cum a putut să scape”.

„Desigur că veți propune un mandat de arestare contra lui?”, întrebă poliștutul din Berkshire.

„Da — a!”, răspunse Rămășag. „Contra lui puteam să am or și când un mandat de arestare, dar nu eram convins că arestarea lui ar fi putut să ne fie de vre-un folos oarecare”.

Cunoștea prea bine obiceiurile lui Crayley, pentru ca să-și dea seama cât de neplăcută trebuia să-i fi fost această plimbare nocturnă. Dealtfel, avea o oarecare admirație pentru acest individ, care înfruntase pericole necunoscute, numai ca să ajute fetii să scape.

Dar unde era Jackson Crayley? El era cheia întregii chestiuni. Era inelul slab din puternicul lanț al acestei Bande a Groazei.

Rămășag se duse la debarcaderul din fața casei și se uită tăcut la cerul, care din ce în ce se lumina mai tare, apa se scurgea misterios; pomii se deseneau negrii spre orizontul luminat. Deodată văzu printre crăci, una care balansa în coace și încolo. Probabil că era o cracă ruptă și atrase atenția poliștutului din Berkshire asupra ei.

„Să ru laș pe vre-un om al d-tale să treacă sub acel pom, căci ar putea să se rănească!”, zise el „Ar trebui tăiată craca”.

Atenția lui era apoi atrasă de altce-

va. Când se uită din nou la pom era deacum mai lumină și putea să vadă, bine craca cu ochii lui buni. Scoase un strigăt și chemă barca cu motor. Incet se duse în susul apei spre obiectul care balansa. Era corpul unui om în smokink. Măinile lui erau legate la spate și pe

cămașa albă, murdărită, era scris cu litere roșii: „Sorroeder”.

„Ce dracu, înseamnă asta?” întrebă polițistul din Berkshire.

Long Rămășag nu răspunse. Cunoștea prea puțin daneza, totuși știa că „Sorroeder” înseamnă „Trădător!”.

CAP XXIX

„Efect de teatru”, raportă Rămășag colonelului Macfarlane. „Ei! etul om era mort înainte de-l spânzurașeră. Medicul zise că fusese împușcat direct în inimă”.

„Sunt danezi oamerji ăștia?”.

Rămășag dete din cap.

„Nu, domnule. N'am putut încă stabili exact naționalitatea lor. Din anumite motive presupun că unii dintrâșii fuseseră crescuți în Danemarca. V'am arătat vre'odată asta?”

Long Rămășag scoase o mică notiță din buzunar, pe care erau notate unele date:

1 Iunie 1854 J. X. T. L.

6 Sept. 1862.

9 Febr. 1886.

11 Mart. 1892.

4 Sept. 1896.

12 Sept 1898.

30 Aug. 1901.

18 Iulie 1923.

1 Avg. 1924.

16 August.

„Da, am văzut”.

Șeful poliției care era foarte minuțios, numără datele.

„Dar acum e o dată mai mult ca înainte”, zise el și zâmbetul lui Rămășag arătă o mare bucurie.

„A și fost adăugată acum de curând, adică acum două zile”.

„1 August era desigur pentru Monkford”, zise Colonelul gânditor. „Trebuie să înțeleg că 16 August...?”.

„Se referă la umila mea persoană”, îl întrerupse vesel Rămășag. „Da, au hotărât să mă trimeată și pe mine pe lumea bealaltă și și-au ales ca zi 16 August. Mai am așa dar de trăit vre-o săptămână. Pe deoparte mă bucură asta”.

Colonelul îl privi mirat.

„Ești sătul de viață?”.

„Da, de așa o viață sunt sătul”, admise Rămășag. „Vă aduceți aminte domnule Colonel, de observația ce ați făcut că e de neînțeles că Clay Shelton nu ex-

crocasse niciodată banca tatălui meu?”.

„Da, îmi aduc aminte. Ai vorbit cu tatăl d-tale despre asta?”.

Rămășag dete din cap.

„Și voi mai vorbi și azi cu dânsul despre asta”, zise el și vocea lui avea un timbru curios, care făcu pe colonelul Macfarlane să șovăie un moment.

„Ești doar în termeni buni cu tatăl d-tale?”.

„Nu se poate mai bine, dar dânsul mă necăjise în ultimul timp, și e timpul să mă socotesc cu el”.

Nu explicase însă că necazul care era mai mult sau mai puțin imaginar, fusese produs de Sir Godley numai prin încercările sale de a-l scoate din cariera polițienească. Când se întoarse acasă găsi o scrisoare dela tatăl său și acea-stă scrisoare îl hotări la acțiunile lui viitoare.

După cum de altfel fusese mai des, se duse dela Scotland Yord direct la Berkeley Square și Sir Godley care tocmai se îmbrăca pentru o serbare câmpenească de binefacere, îl chemă în odaia lui.

„Ai digerat scrisoarea mea?”, întrebă el.

„Scrisorile d-tale” zise Rămășag, așezându-se în cel mai comod fotoliu din odaie, „sunt așa de indigeste, încât mă îmbolnăvesc”.

„O — ho!”, exclamă Sir Godley. în timp ce-și strânse cravata.

„Îți amintești că ți-am spus odată că e curios că Shelton nu te înșelase niciodată?”.

„Îmi aduc aminte de așa ceva”.

„Și totuși ridicase dela banca d-tale șazeci de mii de lire. Asta descoperisem deabea acum”.

Sir Godlew nu se întoarse.

„In tine e stofă de mare detectiv”, răspundea el.

„Ironia nu prinde la mine”, răspunse Rămășag liniștit. „Am descoperit secretul d-tale, boerule! De fapt îl descoperisem de vre-o câteva zile, dar n'am avut

„Împ să-ți fac plăcută surpriză. Cine s'a născut la 1 Iunie 1854?”

„D-zeu știe“, zise tatăl său, în timp ce se uita cu atenție în oglindă.

„Cine era J. X. T. L. — John Xavier Towler Long?” întrebă liniștit Rămășag. „Și ca să te ferească de a spune vre-o minciună copilului d-tale, o să-ți spun eu: John Xavier Towler Long era Clay Shelton“.

„Adevărat?” Sir Godlew își înfipse cu îngrijire un ac în cravată și nu arătă nici un interes.

„Și Clay Shelton, pe care-l dusesem la spânzurătoare, era fratele d-tale!“

Prin nici o mișcare, Sir Godley nu-ș trăda emoția.

„De unde știi?” întrebă el.

Rămășag se așează din nou

„În yahtul lui Shelton găsisem gravat o multime de date și am presupus că fiecare are o anumită însemnătate. Prima dată era desigur ziua nașterii unui om — 1 Iunie 1854. Altăuri era inițialele J. X. T. L.' X e însă o inițială curioasă și poate aparține numai la vre-o cinci nume. Cercetasem actele de la Somerset House, căutând numele copilului născut la 1 Iunie și care avea un nume început cu litera X. Nu trebuia să caut mult până să găsesc că John Xavier Towler Long, venise pe lume în ziua aceea. Towler era un nume, care a mai existat la noi în familie, dacă nu mă înșel era numele străbunicii mele“.

Sir Godley dete din cap.

„Mi-ar fi sărit în ochi și așa numele lui, care corespundea cu al familiei noastre, dar găsisem totodată și numele tatălui lui J. X. T. L. care era identic cu numele bunicului meu. Acesta se căsătorise de două ori — și d-ta erai un fiu din a doua căsătorie“.

Sir Godley dete din cap.

„De ce mi-ai spus toate astea?”

Tatăl său zâmbi blând.

„De obicei nu se mândrește cineva cu asemenea cunoștiințe sau neamuri. Și în fond așea cunoscusem pe John. Era cu zece ani mai în vârstă ca mine și-mi aduc aminte de el, ca de un tânăr, care totdeauna era strămtorat, care fura mereu pe tatăl meu și care dispăruse complet după o faptă extrem de scandaloașă. Asta fusese poate cea mai rușinoasă faptă ce săvârșise în timpul vieții sale lungi și necorecte“.

„Știi mai multe despre ei?”

„Nimic! N'aveam idee că e rudă cu mine, până ce nu-i văzusem fotografia în ziare. Și atunci deabea că l'am cunoscut“.

„Și ai știut tot timpul că era Clay Shelton?”

Sir Godley se întoarse. Fața lui era tristă.

„Da, aproape tot timpul știusem că era cel mai mare păcătos de pe suprafața pământului, că el zdrobise inima tatălui meu și că aproape distrusese și familia mea. De aceea și voiam să renunți la această chestie. E natural că nu voiam să văd cum urmăreai la moarte pe un om, în ale cărui vine curgea sângele tatălui meu. Cu atât mai mult voiam să renunți la această activitate, cu cât știam că lăsase în urma lui o bandă, care trebuia să continue opera lui“.

„Falș de acte? Cred că s'a terminat cu asta“.

„S'a terminat, și nu s'a terminat“, zise Sir Godley. „Clay — îl voi numi și mai departe tot așa — dealtfel asta era porecla lui ca copil — trebuia să fi muncit încontinuu. Desigur că va fi lăsat o serie întreagă de documente falsificate din care unele au și fost puse în circulație. Banda nu mai are bani. Clay nu era omul care să facă economii, nici pentru el, nici pentru bandă. Poți să mă crezi că banda groazei e într-o situație materială foarte proastă și din cauza asta vei mai avea multe griji“.

„Ce griji?”

Sir Godley dete din umeri.

„Monkford fusese omorât și sunt convins că în legătură cu o chestie de bani. Arnold tu ești plin de noutăți. Povestește-mi și mie ce s'a întâmplat“.

Și tatăl asculta cu tăcere până la urmă ce povestea fiul său, apoi dete semnificativ din cap.

„Urmăresc banii lui Monkford și fata nu e decât o uneltă carbă în această chestie. Sărmanul Crayley!“.

„L'ai cunoscut?”

„Să-l fi cunoscut?” răspunse Sir Godley. „Dar desigur, toată lumea cunoaște pe Crayley. Ai spus că l'ai bănuț. De când?”

„Din ziua în care arestasem pe Clay Shelton la Clochester. Crayley era de față“, răspunse Rămășag. „Și sunt convins că el era acolo să apere pe falsificator. Clay Shelton nu purta niciodată

revolver. Cercetasem hainele lui imediat după ce-l arestasem și n'am putut descoperi nimic care să-mi probeze că avusese un revolver în buzunar. Crayley purta întotdeauna revolver — și dacă se amestecase în luptă o făcuse numai cu intenția de a da lui Shelton, un revolver. Găsisem origina browningului. Fusesse cumpărat în Belgia cu șase luni înainte — și șase luni înainte Crayley își petrecea iarna la Spa. Era într'adevăr la Spa în timpul când fusese cumpărat revolverul, deși n'am putut să dovedim că el însuși era cumpărătorul. Probabil că însărcinase pe un servitor belgian să-l cumpere. Nu e asta o coincidență prea bătătoare la ochi, ca să nu fie luată în considerație? De atunci observam pe Crayley. Cunoști pe d-șeara Revelstoke, tată?"

Sir Godley dete din cap.

„Am văzut-o — i-am și fost prezentat, dar nu o cunosc. Nici n'am auzit să fi fost în legătură cu Clay Shelton, până ce nu mi-ai spus-o tu adineauri că face parte din bandă. Imi parte însă foarte verosimilă presupunerea ta, căci după câte am auzit se bucură de un renume foarte bun”.

„Nobilă dela cap până 'n picioare", zise Arnold ironic. „Să-ți spun cine e sau mai bine cine era? Era casierul și administratorul bandei lui Shelton. Monkford însuși imi povestise că avea la el în bancă aproape un milion de lire sterline, care după spusele ei, era moștenirea unui frate legendar. După câte am putut afla, n'a avut însă niciodată un frate. Se poate să fi fost și vre-o uneltă, fără să fi bănuț că ajută mânia spânzuratului”.

„Femeile la vârsta ei sunt cam proaste. După toate probabilitățile Clay Shelton organizase această bandă, pentru

că era un bun strategian și un conducător excelent. Dar de ce să continue după moartea lui...”.

„Motivul l'ai indicat d-ta însuși, tată”, îl întrerupse Rămășag. „Banda a dat faliment. Au anumite documente ce ar putea să le plaseze. Trebuie să facă însă rost de parale, răzbuarea e lucru secundar. Omorâseră pe Monkford, ca să poată trece averea lui asupra Norei Sanders...”.

„Care te interesează pe tine extraordinar de mult”, zise tatăl său cu o privire semnificativă. „Și eu m'aș declarat de acord și așa fi mulțumit că capăt o noră, numai să văd că ți-ai alege o activitate cumsecade și creatoare”.

Rămășag respiră zgomotos.

„Bancher”, zise el disprețuitor. „Asta e cămătărie în stil mare. Mai bine imi place să fiu un detectiv bun, activ...”.

„De asta tocmai mi-e teamă. Nu vei fi niciodată un detectiv bun, dar așa vrea totuși să te știu în viață”.

Pe Arnold Long îl cuprinsese un sentiment bizar, când după ce examinase cu atenție actele din Somerset House, aflase că omul, pe care-l aduse la spânzurătoare făcea parte din familia sa. Ori cât de rece l'ar lăsa soarta răufăcătorilor, totuși fu impresionat de acest fapt. Clay Shelton era unchiul său. Spera că banda groazei să nu știe asta.

Apoi îl veni o idee. Cea mai plăcută armă a lui era să surprindă pe cineva. Metoda lui cea mai bună era să spuie ceva pe neașteptate și să observe apoi efectul produs asupra victimei. Sunt împrejurări în cari și cel mai inteligent om se poate trăda. D-ra Revelstoke era inteligentă și știa să-și ție nervii în frâu. Se decisese să facă să explodeze o bombă asupra ei, care s'o facă să-i cadă masca.

CAP XXX

Dacă există vre-un loc în care Nora Sanders nu era îndreptățită să fie, apoi era clinica în care zăcea. Cel puțin căuta să-i documenteze asta lui Arnold Long; dar el persistă în punctul său de vedere.

„Nu sunt nici bolnavă și nici n'am avut vre-un acces de nervi”, zise ea. „Sunt într'adevăr de părere, că măsura asta e absolut inutilă”.

„Medicul spune...” începu el.

„Medicul” îl întrerupse ea cu dispreț. „Cu toată baia involuntară ce am făcut, cu tot medicamentul cela îngrozitor... Dar ce fusese în fond?”

„Butylchlorid”, răspunse Rămășag, „unul dintre cele mai cunoscute și puternice narcotice. Totuși trebuie să insist să rămâi în clinică și să nu vezi pe nimeni — ascultă bine: să nu vezi pe nimeni — cel puțin o săptămână”.

„Trebuie să văd pe d-ra Revelstoke”.

Long își frecă gânditor bărbia.

„Dorești să fii în afară de orice pericol; crezi că dacă o să mă ții legată într'un loc și o să pui un detectiv la ușă și un polițist să patruleze în fața ferestrei mele, nu o să fii expusă nici unui pericol”, îi reproșă ea și se miră că Rămășag îl confirmă această interpretare.

„Da, e adevărat”, zise el.

„Ce s'a întâmplat lui Crayley?” întrebă ea.

„Nu știm încă; cred însă că a scăpat”, minți Rămășag.

„Nu vei lua măsuri contra lui?”

Long dete din cap.

„Nu, din contră, ne gândim numai bine despre el”.

Când părăsi odaia cea mare, ale cărei geamuri dedeau spre Dorset Square. Nora era ca și prizonieră, căci Rămășag luă deoparte pe supericara clinicei și-i dădu instrucțiuni precise.

„Absolut nici un ziar. Magazine și romane câte o vrea, dar nici un ziar și nici o vizită”.

După ce superioara îl asigură că va îndeplini dispozițiile sale, Rămășag plecă, simțindu-se așa de mulțumit cum nu fusese de mult.

Ceva mai târziu i se telefonă că d-șoara Revelstoke va vizita pe secretara ei pe la 6. Cinci minute înainte de această cră, el și aștepta în camera de vizită a clinicei. D-șoara Revelstoke nu păru de loc surprinsă, să-l găsească acolo; purtarea ei fu foarte prietenoasă, ba chiar jovială.

„D-ta erai tocmai omul, pe care voiam să-l văd, d-le Long” începu ea. „Ce s'a întâmplat cu nenorocita asta de fată? D. Rouch al d-tale, care nu prea este vorbăreț, îmi povestise că fusese răpită și era cât pe ci să se înnece. Dar asta nu poate să fie adevărat!”

El o observă foarte atent în lumina puternică din cameră și constată că în curgul ultimei săptămâni devenise o femeie bătrână.

„Mi se spune că Crayley e mort?”

Long confirmă din cap.

„Nu spunei însă nimic d-șoarei Sanders”, o preveni el. „Da, e mort”.

Ea clătină din cap.

„E ceva îngrozitor — întâi Monkford și apoi Crayley. Lucrul acesta mă neliniștește mult”.

„Uiti pe Clay Shelton” spuse el ne-

vinovat, observând-o cu toată atenția. „nenorocitul meu unchiu...”

O nimerise bine. Fața ei împietrise... ochii săi negri se închiseră întâi neîncredători, apoi se uită fix la el.

„Mi se pare că nu te-am înțeles. Unchiul.”

„Da. Unchiul meu. Fratele vitreg al tatii. Credeam că știti asta. Numele său adevărat era John Xavier Towler Long. Dar se poate să nu vă fi fost cunoscut nici acest lucru. Știu multe despre unchiul John”, zise el râzând nepăsător.

„Se însurase în anul 1883 cu o fată numită Raynter. Tată, îmi spunea că ea ar fi murit abea acum câțiva ani”.

Bătrâna femeie își recăstigase prezența de spirit.

„N'ași fi crezut niciodată, d-le Long, să ai asemenea rude nedemne”, răspunse ea și privi pe ccas. „Crezi că pot merge sus să vorbesc cu Nora?”

„Să mergem împreună”, spuse Rămășag. Hotărârea asta o surprinse.

„Voiam să-i vorbesc ceva între patru ochi”.

„Îmi voi astupa urechile și voi închide ochii”, răspunse el politicos și ea îl urmă cu inoială în odaia Norei.

Nora era întinsă pe pat și când intră stăpână-sa în odale, puse la o parte cartea în care citea.

„Biată copilă”, vocea femeii sună compătimitor. „Nora, ești aproape tot atât de rea ca și d. Long. Trăești continuu într'o atmosferă misterioasă. Te simți rău?”

Fata clătină din cap și se uită cu reproș la Rămășag.

„Nu m'am simțit nicodată mai bine ca acum”, spuse ea. „El insistă însă să rămân aici”.

„El, e de sigur d. Long. Ce bine e să poți conta pe un asemenea devotament frătesc”.

„Matern”, corectă Rămășag.

Femeia se uită un moment la el.

Rămășag se îndreptă spre partea opusă a camerei și privi spre Dorset Square.

Se poate ca d-șoara Revelstoke să fi știut că avea auzul foarte ascuțit, căci vorbea în șoapte.

„Poate să te viziteze Henry?”

Fata se codea să răspundă și se uită înspre partea unde se afla Long.

„Nu-l întreba pe el, căci îl urăște pe

Henry", zise d-șoara Revelstoke. „Aș dori să vorbești cu Henry, singură. Se poate?”

Iarăși se uită Nora spre detectiv. I se citea pe față îndoiala și neșiguranța ei.

„Nu știu, mi se pare că s'au luat măsuri a să nu vorbesc cu nimeni. Nu poți să-mi pui ce vrea?”

„Vrea să-ți comunice ceva — ceva ce ar fi zis Monkford înainte de a fi iscălit testamentul”.

Văzând că ochii fetei se îndreaptă iar spre detectiv, începu să surâdă.

„Ei, nu vreau să te mai chinușc. Nu-i spune despre ce am vorbit”.

„D-ră Revelstoke, s'a aflat ceva despre d. Crayley?”

Detectivul auzind întrebarea se întoarse repede.

„Nimic”, răspunse femeia, după un moment de gândire, „absolut nimic”.

Fata oftă.

„A fost bun cu mine”, spuse ea încet. „Mi-e teamă...” și clătină din cap.

Long Rămășag știa foarte bine ce-i era teamă. Nu va fi prea greu să i se comunice moartea lui Jackson Crayley.

CAP. XXXI

A doua zi dimineata doi bărbați luașeră loc pe banca acuzaților din judecătoria polițienească Westminster. Amândurora li se aducea această acuza-re: viteză periculoasă a automobilului fără a poseda carnet de conducător. Ambii au acceptat liniștiți — ba am putea chiar zice ușurați, — cele 6 luni la care au fost condamnați.

„Pe voi doi ar trebui să vă spânzure”, le spuse Long Rămășag, vorbind cu ei pe coridor după pronunțarea verdictului. „Ați fost trimiși să mă omorâți. Băgați bine de seamă ce faceți. Totuși dacă mi-ați spune tot ce știți despre această chestie...”

„D-le Long” i se adresă unul din ei. „V'am spus tot ce am știut. Afacerea asta ni s'a dat de un bătrân tovarăș, care voia să te sperie și...”

„Tacă-ți gura!” zise celalt. „Vorbești prea mult.”

Multe lucruri privitoare la Banda Groazei nu și le putea explica Rămășag. Dar nimic nu-l agasa atâta, cât faptul că nu știe cari erau legăturile misterioase a unui din Bandă cu pleava lumiei interlope. El nu credea în bătrânul tovarăș, numit și „profesor”; considera povestea asta ca o pură invenție.

Banda Groazei forma o clasă aparte. Cine era oare omul lor de legătură? Long nu găsea răspunsul la această întrebare. Ori cine ar fi fost acela, trebuia să aibă posibilitatea să se întâlnească cu criminalii de rând în mediul lor fără să atragă asupra lui bănuiala lor sau atenția poliției. Presupunând că Henry ar fi acel om; el se afla, ca avocat, într-o situație favorabilă. Dar Henry nu se ocupa de procese penale, ci de cele

mai multe ori numai de procese civile.

Rouch, cu toate defectele sale, era o capacitate într-o direcție: în descoperirea micilor hoții. Cunoștea pe fiecare exroc din Londra și cunoștea istoria familiilor lor pe de rost. La întrebarea lui Long, referitoare la această chestie, clătină din cap și-i zise că nici el nu-l poate lămurii.

Cu toate că era cam descurajat, Rămășag își continuă cercetările. Trimise doi oameni, pe unul la Deptford, pe cellalt la Nottingdale, dându-le ca ajutorare o mică armată de spioni polițienești. fără de cari, poliția aproape că n'ar putea face nimic.

Vehind seara acasă, găsi o scrisoare. Recunoscuse scrisul d-lui Crayley. Deschise picul și găsi o foaie de hârtie bătută la mașină:

„Stimate domnule Long!”

„După cu știți bine sezonul s'a terminat dezastruos pentru noi. D-l Monkford era totuși ca și un prieten personal de-al nostru și moartea sa lasă în umbră toate pagubele noastre proprii. Ați avea oarecare interes pentru una din ipotezele mele, oricât de fantastice ar părea. Dacă veți veni pe la 16 crt. la Heartsease când mă voi reîntoarce și eu — voi discuta cu plăcere chestiunea cu Dvs.”

Rămășag surăse. 16 August! Suna ca invitația proverbială a păianjenului și totuși se decisese să meargă în cursa ce i se întinse. Poate că va fi și „profesorul” acolo, ca să-i zică bun venit.

Inchise scrisoarea în sertarul biroului. Cu tot surșul, totuși nu se simțea vesel. Data pe panou — data din scrisoare! coincidență bizară. Nu putea să

aibă decât o singură tălmăcire. Data fusese sculptată și scrisoarea fusese trimisă ca să sugereze spiritului său o dată și să-i procure până la 16 un sentiment de siguranță. Perioada periculoasă se afla între azi și 16. Fiecare răsarit de soare putea să fie începutul unei zile fatale — perspectivă nu tocmai plăcută. Mâna spânzuratului care se mai îndreptase odinioară spre dânsul, care trăsesse pe călău pe lumea cea laltă, care doborâse pe judecător, care ucisese pe procuror și omorâse pe bancherul, care prin perspicacitatea sa ajutase la prinderea lui Clay Shelton,

căuta din nou să-l apuce și pe el pentru a-l nimici imediat.

Rămășag atât de adâncit în aceste gânduri încât sări în sus când servitorul său bătu la ușă.

„Ce naiba!“ zise Rămășag speriat de propria-i nervozitate. „Îmi pare că înnebunesc! Intră!“ Și prin acest ordin, parcă îl invita la el pericolul ascuns sau pe față. Se sculă depe scaun gata să preîntâmpine ori-ce soartă.

Servitorul intră în odaie, închise ușa și-l întrebă în șoaptă.

„Vreți să primiți pe D-șoara Alice Cravel?“

CAP. XXXII

Rămășag dete din cap. „Pofteste pe D-șoara“, spuse el și un minut mai târziu, D-șoara Alice Cravel intră în odaie.

Era îmbrăcată ca deobicei, foarte elegant. Fața sa era aspră și palidă. Arăta ca și când nu dormise o săptămână întreagă. Se uită la el în tăcere până ce servitorul părăsi camera.

„Nu, mulțumesc, stau mai bine în picioare“.

„Ți-e dragă viața? îl întrebă ea.

„Așa și așa“.

Privirile sale erau ațintite spre mâinile ei împreunate, îmbrăcate cu mânuși și de care atârna o pungă de aur.

Jackson Crasley iubea viața... îl considerai nebun. Credeai că grădina sa era numai un capriciu și că nu se interesa de ea. Însă splendoarea culorilor și mirezmele încântătoare făceau ca viața să-i fie dragă. Lui Jackson îi plăceau lucruri frumoase“.

Long asculta atent și observa mereu mâinile ei.

„Cred că în viață mai ai și alte idealuri, decât de a băga cameni în închisoare sau a-i duce la spânzurație? Poate că îți plac și D-tale lucruri frumoase? Doar vezi cu plăcere răsăritul și apusul soarelui — și florile — și primăvara...“

Vocea îi tremura și numai cu mare greutate își putu recăpăta cumpătul.

„Da, imi sunt dragi lucrurile frumoase și nu pot suferi pe cele urâte“, îi răspunse Long indiferent.

Stetea în fața ei cu mâinile în buzunarul hainei și cu capul puțin plecat, căci ea era ceva mai scundă.

„Iubesc lucrurile bune și urăsc pe cele rele. E asta nenatural?“

Alice clătină din cap.

„Nu. Dar și Jackie era așa“, spuse ea încetitor. „Și acum e mort... mort“. Își acoperi ochii cu mâna și se clătină. Long cezu că o să cadă și-i aduse un scaun.

„Nu, nu, asta nu vreau“, strigă ea nerăbdătoare. „Și-ți voi mai spune ceva ce nu vreau, Long Rămășag. Te urăsc“. Vocea ei era abia perceptibilă, dar el nu se îndoia de ura ei. Ochii îi aruncau fulgere și gura ei cu buzele drepte, confirmau vorbele spuse. „Te urăsc! Nici nu bănuiești cât te urăsc! Dar nu vreau să te știu — mă crezi? Nu... doresc... moartea D-tale!“

La fiecare vorbă lovea cu pumnul în masă.

„Vreau să te știu în viață, auzi? Mi-e destul, mi-e scârbă! Tot timpul, mirosul ăsta de sânge în nas“. Cu o mișcare sălbatecă întinse brațele, așa că Long crezu că o apucase un atac de isterie. Dar își reveni.

„Nu e nici un alt motiv pentru care vreau să trăiești, decât că sunt sătulă de morți, de spiritele lor, de îmbrăcăminte lor și de tot ce făceau și vorbeau“. Ochii i se închiseră aproape complet, exprimând un chin grozav.

„Nu vrei să te lași de această afacere, să pleci și să-i lași pe toți în plata Domnului?“

„Dece vrei să plec? Știu, mi-ai spus-o! Dar cum ași putea scăpa, presupunând că m-aș decide să nu mă mai ocup de chestia asta, așa cum spui D-ta?“

„Poți pleca în străinătate pentru patru luni, pentru două luni, numai o lună și va fi suficient“.

Respira greu. Fața-i deveni palidă.

„Vreau să-ți spun ceva“, începu ea din nou. „Într-o seară era cât p'aci să pună mâna pe D-tale. Eu fusesem trimisă să te împiedec să tragi cu revolverul. Ți-aduci aminte de noaptea când s'a tras asupra D-tale? Și eu înven-tasem povestea că voiau să mă ră-pească. Dar D-ta ai întrevăzut adevărul — am băgat asta de seamă, când m'ai întrebat la ce teatru am fost. Mi-este indiferent, ce vrei să faci cu mine. Ți-o jur că aș dori să mă bagi la pușcărie și să mă lași acolo până ce va trece totul. Acum ți-am povestit totul. Ai auzit, ce-am spus. Am fost împreună cu cei ce voiau să te omoare!“

„Cine era bărbatul?“

Alice aruncă capul înapoi nerăb-cătoare.

„Asta nu ți-o pot spune. Știi foarte bine că nu pot. Dar făceam și eu parte din bandă. Eu! Eu!“

Și se bătu cu pumnul în piept. „Nu e destul? Nu poți să mă duci la închisoare? De aceea am venit. De aceea și pentru a te preveni!“

„Cine era bărbatul?“ întrebă el din nou.

„Prostule. Ce are asta a face. Crezi oare o secundă, că o voi spune?“

„Era fratele D-tale?“

„Fratele meu era în noaptea aceea în Little Heartsease. O știi tot așa de bine ca ori și care altul, căci te-ai inter-esat... Ai fost chiar a doua zi acolo, iar unul din oamenii D-tale a interogat pe servitorii și chelnerii. Dar asta nu ți-era destul. Au fost întrebați și mo-safirii“.

„Henry?“ întrebă el.

„Henry!“ Strămbă gura. Apoi deveni imediat foarte serioasă. „Am riscat foarte mult vizitându-te. De când sunt aici te-ai tot uitat la mâinile mele. Nu-i așa? Puteam să te omor de trei ori până acum. Crezi că mă laud? Îți spun numai adevărul. Poate că într-o bună zi îți voi dovedi că am spus adevărul“. Pro-babil că obrazul lui arăta oare-care in-doială, căci ea continuă:

„Nu ți-e frică de mine, pentru că sunt femei și te-ai codi să îndrepti re-volverul asupra mea. Dar chiar de ași fi bărbat tot n'ai putea să pui mâna pe

mine sau să tragi asupra mea“.

Ridică mâna înmănușată deasupra capului și părea că se joacă cu degetele. O lumină strălucitoare îl orbi și-l făcu să se dea înapoi. Când deschise ochii nu o putea zări din cauza stelelor lumi-noase ce-i jucau înaintea ochilor. Apoi zării un nor alb, gros, înălțându-se spre tavan. „Magneziu“, spuse ea liniștită. „Ochii mei erau închiși când l'am a-prins ai D-tale rămaseră deschiși. Dacă ași fi voit, puteam să te împuşc ca pe un câine. Mă crezi acum?“

Arnold răsuflă adânc.

„Poți face ori-ce pariu, căci te cred“, o asigură el. „Trucul ăsta e nou pentru mine, D-ră Cravel“.

„Nou? Ei au sute de trucuri noi“, spuse ea disprețuitor. „Au dat greș de trei ori, dar la urma urmei, Domnule Long, tot îți vor da de hac“.

Îl privi cu multă seriozitate.

„Am astăzi un acces de cinste și vreau să-ți spun ceva. Mi-e teamă de două lucruri: Mi-e teamă că te vor uide și mi-e teamă de vre-o nereușită a planurilor lor. Pentru că dacă nu vor reuși data viitoare ai să-i prinzi și atunci va fi sfârșitul tuturor! Nu vrei să mă închizi? In genunchi te rog să mă închizi! Nu sunt nebună Long. N'am fost niciodată cu spiritul mai clar ca azi, nu mai pot suporta... sunt la capătul forțelor mele“.

Long scoase scrisoarea din sertar și i-o arătă. Ea ceti numai unul sau două rânduri și-i înapoiă scrisoarea.

„Știu“ — zise ea, „te vei duce?“

El clătină din cap în semn afirmativ.

„La 16?“

Dete din nou din cap.

„Și la ce te aștepti?“

„La neplăceri“ răspunse el scurt.

„De astea o să ai destule“ spuse ea printre dinții înleștați. „Nici nu știi ce te așteaptă în Heartsease!“

La auzul acestor cuvinte, îl trecură florii, dar nu răspunse nimic, ci se uită numai cum își schimbă mânușile înegrite cu altele noi din poșetă.

„Nu pot să fac nimic cu D-ta. De asta mi-era teamă. Unde se află acum Sanders?“

„Într-o clinică particulară“. îi răspunse el, deși știa că nu-i spune nimic nou.

„E în siguranță acolo?“ îl întrebă ea surâzând.

„Destul de sigur. Un detectiv patru-lează tot timpul în jurul casei și unul stă toată noaptea în holi“.

„Totuși vor pune mâna pe ea, dacă vor avea nevoie de dânsa“.

„Pariez“, spuse Long.

„Ai pierde rămășagul“.

Parcă voia să-l mai spună ceva, dar se răzgândi. Se îndreptă spre ușă, o deschise și rămânând în pragul ușii îi aruncă ultima bombă :

„Banda Groazei a D-tale are mare nevoie de Nora Sanders“, zise ea cu buzele tremurânde. „Au neapărată nevoie de ea. Nu vei ghici niciodată din ce cauză“.

„Pentru că sunt faliți“, răspunse el în grabă și observă o schimbare a expresiunii feței ei.

„Faliți? Cine ți-a spus asta?“ tipă ea. Era într'adevăr foarte mirată.

„Sunt faliți. Cineva a atacat rezervele și altcineva caută să le refacă“.

Alice se uită gânditoare la el mușcându-și buzele.

„Așa stau lucrurile?“ zise ea cu voce slabă. „Dar păzește-o bine, pe Nora Sanders a D-tale“.

El știa că spune adevărul. Mult timp după plecarea ei, Long străbătu camera în lung și'n lat, oprindu-se numai din când în când, să observe străduința servitorului, care se căznea să alunge din odaie norii de fum de magneziu.

După aceia se așeză la birou și începu să schițeze planul clinicii în care se afla Nora Sanders. Era adevărat ce-i spusese ea. Luase toate măsurile ca să previe vre-un nou atac asupra ei. Studia schița din toate punctele de vedere și-și imagina ori-ce posibilitate. Sfârșitul bandei groazei se apropia. Asta se vedea cu ochii. Dar ultimele ei energii nu erau încă complet consumate.

Long o luă spre clinică ca să afle noutăți dela sora supaveghetoare. Aceasta, o persoană micuță și fără importanță, nu credea într'o răpire.

„De sigur că e în siguranță... mai cu seamă că peste tot mișună detectivii“.

Intrând în holi auzișă un geamăt. Supraveghetoarea surâse.

„Nu-i nimic serios. O bolnavă de nervi O femeie tânără, care a fost adulteră azi la prânz. Un atac isteric, n'ar fi nimic, dacă ar fi liniștită“.

„Nu deranjează pe ceilalți bolnavi?“

„Pleacă încă astă seară. Am și spus medicului ei că nu o putem păstra aici. Sărmana poate umbla ca și D-ta sau ca mine. Sustine însă că trebuie să fie tratată ca o bolnavă“.

Lang se înapoia acasă și se simțea liniștit relativ la față, deși nu uitase vorbele Aicei Cravel.

Servitorul plecase de acasă, lăsându-i însă un bilet pe masă:

„Chemați la telefon pe sergentul Rouch“.

Long obținu imediat legătura.

„Cred că am dat de acela care face legătura între bandă și băeți“ „Rouch numea „pleava“ cu titlul de „băeți“. Pot veni la Dv.“

„Da, vino“ răspunse Long. Peste o jumătate de ceas sosi Rouch și cu el un bărbat palid pe care-l știa că este cel mai bun spion polițienesc. Acest tip, pe care „pleava“ îl numea „șef“ — fusese înaintea bucatar într'un restaurant cunoscut — avea o situație deosebită prin tre spioni, căci răușise să-și menție o oarecare prestigiu tocmai în mediul acelorora pe care îl trăda.

„Spune Domnului Inspector tot ce știi, șefule!“ Șeful se uită cu nemulțumire, când la unul când la altul își umezii buzele uscate și începu cu o voce stinsă și răgușită:

„Căutați pe profesor? Eu l'am văzut deseori în Bermondsey și Deptford. Îi cunoaște pe toți cei mari: Kallin, Jakobs și pe Paul-Grecul“.

„Cum arată?“

„Cum arată?“

„Nu așa înalt ca Dv., dar mai înalt ca mine“ continuă șeful „și slab. Totdeauna îmbrăcat în negru, poartă o cravată ca artiștii pe tablouri“.

„Ce vârstă are?“

„Nu știu zău“, spuse șeful gânditor. „Cam bătrâior. Părul îl are alb. Deaceia i se zice profesorul. Totdeauna se întâlnește cu oamenii lui în afară, niciodată într'unul din localurile cunoscute. În Deptford se povestește că ar fi un mare tăinuitor din West, dar eu n'am auzit niciodată că ar fi cumpărat ceva dela băeți și după câte știu, întrebuițează băeții numai la atacuri“.

„Cunoști pe Raffy, șoferul?“

„Desigur“ răspunse spionul „asta vine din Deptford. Fusese chiar acum condamnat la 6 luni închisoare pentru

viteză periculoasă. Se povestește că profesorul i-ar fi dat o sută de lire pentru o „afacere“ în Westend“.

„Nu se poate vedea unde-va pe profesor?“

Spionul clătină din cap în semn negativ.

„Nu. Când vrea să vină, atunci comunică locul de întâlnire vre-unuia din cei mari și aștepta tac. Vreau să vă spun pe cine angajase el odată, — mai de mult — pe Harry Cavalieristiu“.

Rămășag ordonă șefului să înștiințeze Scotland Yard îndată ce profesorul se va manifesta într'un fel oarecare sau îndată ce șeful va auzi ceva despre dânsul. E prima dată când Long se simțea neliniștit și îngrijorat, decând umbra lui Clay Shelton încrucisase călele sa. Asta era și foarte natural, căci acum toată iscusința și toată nemernicia bandei misterioase se îndrepta contra Norei Sanders.

Long era extrem de obosit. Lepădân-

du-și haina și gulerul își aduse aminte că voise să rămâie trează patru nopți. O noapte de odihnă și-ar putea permite, se gândi el surâzând, când intră în sala de baie și dădu drumul apei să curgă.

Din cauza sgomotului produs de apa ce curgea în baie, nu auzii sunând telefonul, decât când se înapoia în odaie, să-și caute pantofii.

„Telefon public“, îi anunță funcționara dela Centrală.

„Trebuie să fie Rouch“, se gândi el, dar era o voce de femeie, pe care o recunoscu ca aceea a Aicei Cravel, deși dânsa încercă să și-o prefacă.

„D-ta ești, Long? Scoate-o imediat pe Nora Sanders din clinică“.

„Dece?“ întrebă el.

„Fără de ce! fă ce-ți spun! ai timp o jumătate oră. Dacă nu ești prost, vei face ce-ți spun eu!“

„Dar...“, începu el și auzii cum de parte cealaltă se și închise aparatul.

CAP. XXXIII

Să fie oare un șiretlic la mijloc? Să scoată fata din spital, ca ei să poată mai ușor pune mâna pe dânsa? și totuși era convins de sinceritatea Aicei și de urgența avertismentului ei.

Telefonă la clinică. Sora superioară se culcase, însă sora de serviciu îi dădu un răspuns liniștitor.

„Da. Funcționarul Dv. e aici. Nu s'a întâmplat nimic. D-șoara Sanders doarme“. Long vorbi și cu detectivul de pază și căpătă și dela el acelaș răspuns liniștitor.

Se înapoia încet în sala de baie, lăsă să se scurgă apa din baie, se îmbracă din nou și, fără să-și dea seama de ce, se simțea complet treaz. Când fu gata îmbrăcat își dete seama de îngrijorarea lui prostească. Nici el nu putea să facă la clinică mai mult decât funcționarul, ce era acolo de serviciu. Totuși se decise s'o ia spre Dorset Square. Noaptea era splendidă. Westend mișuna de oameni, căci tocmai se isprăviseră reprezentările teatrale și automobilele se țineau lanț unul după altul, în ambele direcții.

Drumul îl ducea pe la Berkeley Street și Berkeley Square și se duse să viziteze pe tatăl său, care cu toată ora târzie se mai afla desigur în cabinetul său de

lucru. Apăsă butonul soneriei și valetul lui Sir Godley îi deschise ușa.

Când Long Rămășag observă fața îngrijorată a servitorului, îl trecu un fior de neliniște.

„Unde-i tata?“ întrebă el.

„Nu știm, Domnule Arnold. A plecat acum un ceas ca să arunce o scrisoare la cutie. Sir Godley se duce de altfel seara totdeauna cu scrisorile la cutie, ca să mai facă puțină mișcare; dar deobiceiul se înapoiază după cinci minute“.

Arnold trecu în bibliotecă. Toate lămpile erau aprinse — semn că tatăl său voia să se întoarcă imediat. Unul din sertarele biroului era deschis. Rămășag se uită în el — gol. Long fluieră încet. În acest sertar păstra Sir Godley un browring mic. Rămășag chemă pe bătrânul valet, față de care stăpânul său nu prea avea multe secrete.

„La Sir Godley revolverul cu el, când se duce să arunce scrisori a cutie?“ întrebă el.

„Da, Domnule, în ultimul timp“, răspunse servitorul.

Apoi privirea detectivului fu atrasă de șemineul din odaie. Grătarul era plin cu hârtie arsă și se aplecă să o examineze. Tatăl său băgase în foc un pachet

întreg de scrisori. Câte-va hârtii din mijlocul pachetului n'au fuseseră distruse complet de flăcări, dar numai pe una se putea distinge ceva. Era o bucată de hârtie triunghiulară care odinioară purta de sigur o adresă și data. Nu se mai putea ceti întreaga adresă, ci numai cuvântul „...hagen“ și data, de 12 Ianuarie 1881. Întorcând foaia observă câteva vorbe scrise într'o caligrafie foarte frumoasă: „... puținul... ce poți face... ajută... frate... criză“.

La această scrisoare fusese atașată o hârtie lunguiată. Rămășag duse resturile carbonizate la lumină. Cerneala se mai vedea încă. Era o trată asupra tatălui său. Nu putu descifra numele emittentului. Aruncă cenușa înapoi în sobă în timp ce bătrânul servitor îl observa.

„Nu trebuie să spui tatălui meu că am cotrobăit prin lucrurile sale, John“ spuse el.

Bătrânul, care de multe ori, ajutase pe tânărul său stăpân, dădu din cap în semn de aprobare.

Eșind pe stradă se duse spre prima cutie de scrisori, unde găsi pe inevitabilul polițist, una din acele mine de informațiuni, fără de cari descoperirea crimelor ar fi și mai îngreunate decât este.

Polițistul care văzuse pe Sir Godley, și vorbise chiar cu el, îi dădu o informație foarte neliștitoare.

„Trebuie să spun că tatăl Dv. s'a purtat foarte ciudat. În timp ce vorbeam cu el, trecu un taxi și cred, că Sir Godley recunoscuse pe d. care ședea în mașină. Și eu l'am putut vedea: un domn bătrân, cu părul alb, cu o cravată mare neagră și ochelari...“

„Și ce-a făcut tatăl meu?“

„Ceva, după mine, foarte ciudat. Trecu în fugă strada, sări în altă mașină și dădu instrucțiuni șoferului prin fereastră. Cred că voia să ajungă pe domnul cel bătrân.“

Arnold Long se înapoia cu totul zăpăcit acasă la tatăl său. Spusese servitorului câteva vorbe liniștitoare și își continuă drumul spre Dorset Square.

Piața era părăsită. Singura animație era la capătul străzii, unde era gara

Great Central și unde se coborau din automobile vizitatorii teatrelor, pentru a se înapoia acasă. La intrarea în clinică Long fu salutat de un bărbat.

„Nu s'a întâmplat nimic, Domnule!“ raportă el. „Am transportat numai pe fata isterică. Mare gălăgie făcea!“

„Da, da, isterica!“ își amintise de descrierea ce i-o făcuse superioara clinicei. Sora, care era de serviciu în noaptea aceia și care cobora în acel moment scările îi spuse că Nora doarme liniștită. „Chiar acum când veneam jos, am aruncat o privire în camera ei,“ spuse ea.

„Pot s'o văd?“

Nici el nu-și dedit seama de ce puse o întrebare așa de stranie. Sora șovăi puțin.

„Nu știu dacă o să permită superioara se opri și-i atrase din nou atenția să uiți înăuntru și să nu vorbești nimic“. Long o urmă pe seară și se simțea cam caraghios. Ajungând la etajul întâi, sora se opri și-i atrase din nou atenția să fie liniștit. Deschise ușa Norei, și-i făcu semn să intre.

O lampă acoperită, lumina tocmai atâta ca să poți recunoaște că în pat se afla o persoană. Fata era cu spatele la ușă și numai o șuviță de păr se arăta pe la marginea plapomei. O șuviță de păr...? Arnold încreți fruntea. Șuvița era neagră.

Cu toată opunerea sorei, ajunsese cu pași repezi la pat.

„Hei — ascultă!“

Puse mâna pe umărul fetei și o zgâlțâi. Fata nu dormea. Se uita speriată la detectiv. Ochiul ei erau căprii și fața avea o expresie amărâtă.

„Ce faceți, Domnule Long...“ începu sora și zări fața fetei.

„Dar asta nu e D-șoara Sanders!“ strigă ea mirată... Așa și era. În acest timp Nora Sanders era într'un automobil sanitar care o ducea spre Berkshire unde o aștepta directorul din Heartsease, s'o ia în primire, și de data aceasta nu o să mai aibă deaface cu Jackson Crayley, ci cu un om care nu cunoaște nici milă, nici frică.

CAP. XXXIV

Long Rămășag bănuia ce se întâmpla, se mai înaintea chiar ca fata să fi spus ceva.

„Scoală-te și îmbracă-te! Te arestez pentru complicitate la crimă“, spuse el. „Trimete te rog după o îngrijitoare, ca-

re să stea aici până ce femeia asta va fi gata de transportat" spuse el sorei de noapte și coboră cu dânsa. În timp ce coborau îi povestii cele întâmplate.

Fata fusese adusă după masă în urma recomandăției unui medic. Părea să fie isterică și se bocea și țipa până seara. Când „doctorul” veni pe seară, superioara îl rugă să o scoată din clinică, pentru că deranjează pe ceilalți bolnavi. Doctorul promisese să trimeată mai târziu un automobil sanitar, care și venise împreună cu doi sanitari în uniformă. Fata fu așezată pe o brancardă, sub supravegherea medicului.

„Eram de față”, raportă sora de serviciu „până când doctorul mă rugă să aduc o cuvertură. Am lipsit doar trei minute...”

„Și între timp, brancardierii amei-seră sau aduseră pe altă cale la tăcere pe D-soara Sanders și o puseră în locul celeilalte fete pe brancardă. N'ai auzit nici un strigăt?”

Sora afirmă. „Da, tocmai când ajunsei la capătul scării. Credeam că era Doamna Denusey”

Long îngălbeni.

„Înțeleg” zise el, „nu pot să te învinovățesc cu nimic. Trebuia să mă aștept la așa ceva, când auzisem de bolnava care a fost adusă după amiază. Odaia ei era desigur iângă aceia a D-soarei Sanders?”

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să facă raportul obicinuit către Scotland Yard și să înștiințeze toate posturile de poliție, ca să cerceteze unde se află ambulanta, al cărei număr și-l notase funcționarul staționat în fața clinicei.

Long uitase cu totul de tatăl său, când bătrânul valet îi telefonă pe la trei noaptea la Scotland Yard unde studia rapoartele.

„Sir Godley nu s'a înapoiat încă”, îi spuse el și fiori cuprinse pe Long.

Avea acum nevoie de tot curajul și de tot sângele său rece. Se rezemă bine pe scaun și cu o voință supraomenească înlătură din el orice sentiment. Nu mai era decât un agent polițienesc, care trebuia să clarifice secretul dispariției unui oarecare Godley Long și a secretarei D-rei Revelstoke. De s'ar gândi la dânsii în ori-ce alt mod, ar trebui să înnebunească.

Nu erau singurele persoane ce dispă-

ruseră în noaptea aceea. D-ra Revelstoke fusese la o serată și până la trei noaptea nu venise încă acasă. Henry, avocatul, lipsea deasemenea, probabil că însoțise pe D-ra Revelstoke. Un om însă era la postul său. Când detectivul chemă la telefon Hartsease pe la 4 dimineață.

„D-ta ești, Long?. S'a întâmplat ceva?”

„Caut să-ți vorbesc dela 12”, spuse Long. „Unde ai fost?”

„Ai încercat să-mi vorbești dela 12? Nu e adevărat. Dorm dela 11 și telefonul e alături de pat. Ce dorești?”

Nu era vocea unui om trezit din somn căci prea suna clară, puternică și limpede.

„Viu la D-ta să-ți vorbesc” îi zise detectivul „Sora D-tale e acolo?”

Pauză.

„Nu, sora mea nu-i aici. E în oraș. Nu știi unde șade?” Și-i dădu adresa.

„Intr'un ceas sunt la D-ta”, zise Long.

Telefonă apoi Alicei Cravel, dar nu putu afla nimic dela ea. Agentul trimis s'o aducă la Scotland Yard, constată că plecase cu câte-va minute înainte de sosirea lui.

Ziua începea posomorâtă și picura o ploaie măruntă, în timp ce automobilul polițienesc îl ducea pe Great West Road spre Berkshire.

Ata era deci marea lovitură pe care o plănuseră ei în grabă. Iși asiguraseră banii lui Monkford prin față și căutau acum un mijloc sigur ca să-i transfere asupra lor. Nora urma să se căsătorească cu unul din membrii bandei, în asemenea condițiuni ca ea să nu mai poată depune nici o plângere contra lor. În modul acesta sperau să-l pună și pe el în fața unui fapt îndeplinit și în situația de a nu mai putea face nimic, fără să fie expus la un scandal public, cu urmări neplăcute.

Trecuse de Engham și coboră panta spre șoseaua către Ascot. Lângă el dormita Rouch. Deodată văzu pe șosea o femeie care-i făcea semn să oprească. Trase frânela și cu toate că automobilul derapă pe șoseaua înmuiață de ploaie, se opri totuși la câțiva metri înaintea femeii. Era Alice Cravel. O mașină mică, ce zăcea în șanț îi explica prezența ei acolo.

„Bănuiam că ești D-ta”, zise ea gândind, „Unde mergi?”

„La Heartsease să văd pe fratele D-tale“.

Alice clătină din cap și întinse mâinile împreunate, implorându-l.

„Pentru D-zeu! Nu te du. Te implor. Domnule Long. Voiam să ajung eu înaintea D-tale acolo, însă frânele nu au acționat pe pantă. Nu te du acolo — promite-mi“.

Făcea o impresie deplorabilă. Era udată până la piele, căci ploaia se întetise și ea nu-și mai luase măcar timpul să ridice capota automobilului.

„De ce te temi? Ce poate să-mi facă? Știi că Nora a fost răpită aseară?“

Dănsa afirmă.

„O știam — și te-am avertizat. Dar nu înrăutăți lucrurile. Înseamnă să te duci la moarte, D-le Long! N'am visat niciodată că voi încerca să-ți salvez viața, dar o fac!“

„Unde au dus-o?“

Ea clătină din cap.

„Nu știu — zău nu știu — și chiar dacă așa știe, probabil că tot nu ți-ai fi spus-o. Dar nu știu“.

Long se uită la mașina sfărâmată, apoi la fată.

„Suie-te în mașina mea. Te iau cu mine“. Alice clătină din cap.

CAP. XXXV

După alte zece minute de drum ajunseră la poarta parcului Heartsease și pe când urca alene spre intrarea principală, îl obseda presimțirea unui pericol iminent. Nu-și putea închipui un om mai periculos ca d. Cravel. Acesta îl aștepta la portal și cu toate că era încă foarte de vreme, era îmbrăcat cu grijă și proaspăt ras.

„Ai văzut poate pe sora mea, d-le Long?“ întrebă el.

„Nu“, răspuse Rămășag și Cravel încipui să râdă.

„Mia telefonat acum cinci minute din Sunningdale că ai dus-o până la garaj“.

„In cazul acesta“ răspuse Long rece, „trebuie s'o fi văzut“.

În hall se afla pe o măsuță o cană cu cafea fierbinte.

„Gândeam că după viața asta, vei voi să bei ceva cald“, observă Cravel. „Pot să te asigur că nu conține nici o-travă și nici vre-un narcotic“.

Când văzu că detectivul tot mai ste-

„Ia-mă numai până la Sunningdale. Acolo pot închiria o mașină“.

„Nu te duci la Heartsease?“

„Nu“

Rouche se instală în fundul mașinei și ea îi luă locul lângă Long.

Long simțea cum Alice tremura de frig. Luă o pătură și o acoperi fără ca ea să opue vre-o rezistență.

„Știi că și tatăl meu a dispărut?“

„Tatăl D-tale? Sir Godley Long? Unde s'a dus?“

Se părea că nu considera dispariția lui Sir Godley ca o faptă a bandei, căci nu o prea interesa.

În Sunningdale opri, la cererea ei, în fața unui garaj.

„Rămâi cu bine Domnule Long! N'ar trebui să-ți doresc să scapi teafăr din această afacere, dar o fac totuși și dacă există o altă viață, cum cred unii oameni îți vei aduce aminte de ceea ce am făcut pentru D-ta!“

Și se duse spre o ușă mică a garajului, care probabil ducea la odaia păzitorului de noapte.

Long își continuă drumul cu oarecare frică în suflet. Alice era așa de sigură că-l aștepta moartea la Heartsease, încât îi infiltrase și lui această credință.

Într-o încălțăminte, continuă: „Poate vrei să lași pe d. Rouch să încerce întâi?“

Cafeaua îi făcu bine lui Long.

„Mă bucur că l'ai adus și pe Rouch cu D-ta“, spuse Cravel.

„Dece?“

Cravel ridică din umeri.

„Dacă cineva este acuzat de tot felul de crime teribile, e bine să aibă un martor, chiar dacă martorul îi este ostil“, zise el. „Am pus să facă foc la Nr. 7. Astai apartamentul pe care-l ocupase Monkford. Dear nu ești nervos?“

„Dece tocmai acolo?“ întrebă Long liniștit.

Cravel ridică iarăși din umeri.

„Nu cred să vii la 5 dimineată ca să-ți rezervi o cameră pentru la anul“, observă el rece. „Mă aștept din contra la o convorbire destul de neplăcută și deoarece am în mine o oarecare mândrie, doresc că această convorbire să fie de natură mai mult sau mai puțin particulară“.

Ascensorul nefuncționând, suiră scara

spre etajul II. Cravel se dădu la o parte ca să permită celor doi detectivi să intre întâi în odale.

În sobă ardea un foc bun. Long își scoase pardesiul și se uită gânditor la Rouch.

„Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne jos“, îi zise Long.

Rouch ascultător părăsi camera.

Se părea că se începuse să se înfăptuiască intenția lui Cravel de a muta scara principală în acest corp al casei, căci Long observase un zidar, pe când trecuse cu mașina spre hotel. Se construise și un zid nou, iar după dezordinea din salon, se putea vedea că zidarul își începuseră deacum lucrul și în clădirea principală.

„Ei bine, Cravel, aș dori oare-cari lămuriri dela D-ta și te avertizez că ai ajuns la limita îngăduinței mele. Unde e D-soara Sanders?“

Cravel zâmbi.

„De ce-ți inchipui că eu aș putea ști unde este?“

„Fusese răpită eri dintr-o clinică particulară“, spuse Long, „Prietenul D-tale, Profesorul, fiind responsabil...“

„Prietenul meu, Profesorul? Cine mai e și ăsta, prietenul meu Profesorul?“

„Nu doresc să intru în discuțiuni cu D-ta. Vreau să găsesc pe Nora Sanders și D-ta îmi vei spune unde se află.“

Steteau față în față și în ochii lui Long se vedea o strălucire pe care Cravel o mai văzuse odată. Toișii nu se speria, ci surăse.

„Poate că ești nițel iritat, d-le Long“, spuse el calm. „și atâta timp cât nu te vei li liniștit cred că e inutil să-ți spun ceva, cu atât mai mult cu cât singura lămurire ce ți-aș putea da o să te enerveze peste măsură.“

„Așa stă chestia?“ întrebă Long liniștit. „Despre ce fel de enervare e vorba?“

Cravel merse pre șemineu, se întoarse cu spatele spre foc și-și încrucișă brațele.

S'a întâmplat ceva foarte neplăcut“, spuse el încet, „recunosc că știu ceva despre chestia asta, însă foarte puțin. D-ra Sanders etc, ca să zic așa, o prietenă de-a mea — probabil că nu știai asta — dar promisem mai multe scrisori dela ea și mă onorase cu încrederea ei. Pare că o importuna atențiile ce i le acordai.“

Rămășag dădu din cap.

„D-ra Sanders nu voia să jignească sentimentele D-tale. Atențiile D-tale de veniseră însă așa de asidue încât se alarmase și rugase pe un prieten de-al meu s'o scoată de sub jenanța D-tale supraveghere. Nu cunosc exact amănuntele, dar după câte știu, prietenul meu reușise aseară s'o salveze. Din nenorocire...“

Se opri și Long așteptă, privindu-l.

„Din nenorocire, întâmplările de acum câteva zile auură o influență atât de mare asupra sărmanei Nora, încât în drum spre Heartsease...“

„Este aici?“ întrerupse iute Long.

D. Cravel dete din cap.

„În drum spre Heartsease își pierdu cunoștința și cu tot ajutorul dat de un medic din oraș, muri!“

„Moartă?“ ochii lui Long erau pe jumătate închși. „Ești un mincinos, Cravel! Cauți să mă enervezi. Mai încearcă odată! Și dacă e moartă“ — revolverul din mână nu tremura de loc — „Dacă-i moartă, mă voiu ține de angajament și nimic nu te poate salva!“

Cravel ridică din nou din umeri.

„E un fapt regretabil“ zise el. „Credeam că știți. Sora mea nu este de obicei atât de discretă.“

„Știa?“ întrebă Long.

Cravel clătină din cap afirmativ.

„Unde este Nora Sanders?“

Spre mirarea sa Cravel arătă cu mână pe urșă ce dedea în camera în care murise Monkford.

„Am adus-o aici“, spuse el. „Prietenul D-tale Profesorul stă cu ea. Ești într'adevăr un om inteligent“, continuă Cravel glumeț. „Să vii direct aici! Trebuie să ai instinctul unui îndrăgostit!“

„Marș!“ porunci Long scurt, ținând într-o mână revolverul îndreptat asupra lui și arătând cu cealaltă spre ușă. Să vedem cât de departe mergi cu gluma“, spuse el „și mi-e teamă că n'o să se sfârșească bine pentru D-ta.“

Cravel se îndreptă încet spre camera de culcare, apăsă clanța și deschise larg ușa.

„Intră!“ îi zise Long, și-l urmă cu toate simțurile încordate.

Perdelele în dormitor erau trase pe jumătate. Lumina palidă care străbatea printr-o crăpătură dedea odăii un aspect lugubru. Long rămase ca înlemnit de mirare în pragul ușii.

În fața sa, lipit de peretele opus era un pat în care zăcea Nora Sanders cu ochii închiși, fața albă ca varul și buzele albe.

Se uită la ea cu gura deschisă, căci creierul său încetase ori-ce activitate.

Așa dar era adevărat! E moartă. De ce fusese adusă aici?

Atunci se mișcă ceva la capătul patului și în semi-întunericul ce domnea, zări o figură ciudată, pe care nu o mai văzuse — un bărbat bătrân, căruia îi cădea pe obraz un păr alb, lung și neordonat. Prin marii lui ochelari se uită cu ură profundă la Long.

„Să nu se miște nimeni! Rămâi acolo

pe loc, Cravel, și dacă unul din voi scoate revolverul, voi trage!”

Ochii săi se întoarseră spre figura liniștită din pat. Moartă! Cum era oare posibil? Deodată îl apucă o furie oarbă.

„Porcilor”, strigă el.

Făcu un pas înainte, al doilea îl aduse la mijlocul covorului. Simțea că covorul se lasă în jos și încercă să se arunce înapoi. Era însă prea târziu, căci își pierdu echilibrul. Intinse brațele în jurul său ca să se sprijine de marginile gaurii mari, ce era acoperită de covor, dar nu reuși și căzu. Se lovi cu capul de un stâlp și-și pierdu cunoștința.

CAP XXXVI

Câteva minute mai târziu, Cravel cobora încet scara, eși la poartă și văzu pe Rouch, care aștepta fumând și privind cu tristețe la ploaia ce cădea într'una.

„Inspectorul Long rămâne la dejun aici”, observă el.

„Așa-a?” întrebă sergentul Rouch mormâind. „Vrea să vii la el?”

„Încă nu. Mi-a cerut câteva documente pe cari le cercetează acum și în cari se așteaptă, după cum presupun, să găsească dovada naturei mele de criminal”.

„Da! Așa!” spuse Rouch rece.

Cravel deschise ușa biroului său și intră... Apoi Rouch îl auzi eșind și încuind ușa.

Nu-și luă osteneala să întoarcă capul și asta fusese nenorocirea lui. Lovitura pe care i-o aplică Cravel ar fi ucis pe ori-ce alt om. Rouch purta însă o pălărie groasă, tare. Sub puterea loviturii sergentul se prăbuși în genunchi. Ciomagul mai căzu odată pe capul lui. Cravel se aplecă, îl apucă sub braț și-l trase spre locul unde se afla mașina lui Long; îl aruncă înăuntru și-l acoperi cu o cuvertură. Aduse apoi o motocicletă ușoară, pe care o legă în liniște de scara mașinei. După aceasta se așeză la volan și o porni spre poarta de esire.

Un sfert de ceas mai târziu trecu prin Engham. Intoarse brusc spre câmpia Runnymede și continuă pe șoseaua spre Windsor, șosea care merge paralel cu apa.

Intr'un loc, unde malul cobora drept

în jos oprii mașina, fără însă a opri și motorul. Se dete jos — deslegă motocicletă, îndreptă mașina cu botul spre apă, desfăcu frâna și mașina pornii, răsturnându-se în fluviu.

Se uită pe ceas, era 5¼. Se urcă pe motocicletă și se înapoiă la Heartsease.

Când intră din nou în cameră, fata și bătrânul dispăruseră, și uitându-se prin cameră, zări revolverul care-l scăpase din mână detectivul. Băgă revolverul în buzunar, făcu covorul sul și-l duse în salon. Cerceafurile și cuverturile dispăruseră. După ce mai aruncă o privire în camera neorânduită încuiă ușa și coborî din nou.

Mai avea multe de făcut. Din biroul său ducea o scară îngustă într'o pivniță, din care abea acum câteva zile fusese scos vinul. Ținând o lampă într-o mână și ciomagul în cealaltă, coborî scările și merse până acolo unde zidarii făcuseră o gaură pătrată în tavan. Prin această gaură trebuia să fi căzut Long. Spera să-l găsească mort sau cel puțin grav rănit, dar i se tăia respirația, când, căutându-l pretutindeni nu-l găsi.

Long Rămășag plecase! Nici un semn că ar fi fost odată acolo; nici o urmă de sânge. Cravel injură printre dinți. Nu era posibil ca detectivul să fi scăpat fără să se fi rănit mai serios. Poate ceilalți să-l fi îndepărtat. Mai cercetă odată pivnița, se uită și într'o încăpere alăturată; nimic.

Ce se va întâmpla, dacă Long rămăsese în viață, după ce văzuse ce se petrecuse în camera lui Monkford...?

Niciodată acest bărbat aspru nu știuse ce înseamnă frica. Dar acum era îngrozit. După ce se înapoiasse în birou, încuiă ușa, umplu un pahar de apă cu rachiu și-l turnă pe gât. Cineva bătu la ușă. Bucătăreasa cerea cheia dela bucătărie, căci nu găsisse pe Cravel în odaia lui.

Bătrâna femeie era surdă și ea singură, din tot personalul, dormise astă noapte în Heartsease, căci era în mijlocul săptămânei și nu era nici un vizitator în hotel.

După ce îi dote cheia se urcă la etajul al doilea și merse până la capătul coridorului unde băgă o cheie într-o ușă secretă. Era o ușă de oțel care dădea acces la un apartament ce nu era menționat pe lista camerilor accesibile vizitatorilor. Erau două odăi, o odaie de baie și o bucătărie mică. Acest apartament servea lui Cravel de locuință în timpul iernei, când hotelul era închis. După ce închise ușa, intră în odăița mai mică din cele două încăperi. Pe pat zăcea o fată completamente nemîșcată și după toate aparențele fără viață, căci ușoara respirație nu o putea vedea decât un observator atent. Îi ridică brațul și observă cele trei împunsături, dintre cari una era proaspătă de tot. Pe masă lângă pat se afla o sticlă verde și o seringă. Ridică cu degetul una din ploape, și când văzu că nu clipea și că ochiul nu e sensibil la lumină, trecu mulțumit, în altă cameră.

Această cameră era goală. Pe masă era un bilețel scris cu creionul, îl cetti și-l aruncă apoi în foc.

Unde să fie Long? Presupunând că Long era mort și că fusese îndepărtat după ce s'a scris bilețul, autoritățile nu vor începe să-l caute decât mai târziu. Atunci se va găsi și automobilul căzut în fluviu, iar descoperirea corpului lui Rouch va face să se exploreze fluviul pe o întindere mare pentru a găsi corpul lui Rămășag. Toate aceste lucruri însă cer timp.

Se întrebă ce se întâmplase cu Alice. De ce se înapoiasse în locuința ei din oraș și nu venise la Heartsease să ia și ea parte la necazurile lor? Alice îi era o enigmă. Și ea fusese rea și fără scrupule ca și toți ceilalți și ea întâmpinase toate pericolele și nu se temuse de nimic. Acuma însă, într'un moment,

când putea fi de așa mare folos, îi era teamă și plecase.

Cineva îl chemă jos. Deschise ușa în grabă și alergă la balustradă, de unde putea să vadă hollul. Era sora sa. Purta încă haine ude de ploaie și se uită în sus.

„Vino jos!“ El ascultă.

„Unde ai fost?“

Ea îl interpușe nerăbdătoare.

„Unde e Long?“

Cravel clătină din cap.

„Nu știu; a plecat!“

Ea nu-l crezu.

„Am fost pe șoseaua spre Sunningdale și am găsit acolo ceva — pe șoferul unui taxi“.

Cravel increțî fruntea.

„Nu fi mai misterioasă decât e nevoie“ murmură el. „Ce are de-aface un șofer de automobil cu mine?“

„Cred, foarte mult“, răspunse ea. „Stetea la capătul străzii, care merge paralel cu parcul și-mi făcea impresia unui om mulțumit cu sine. Mașina era sub ploii și îmi spuse că se află acolo încă înainte de miezul nopții. Venise cu cineva“.

„Cu cine?“

Ea clătină din cap.

„Totmai asta voiam să știu. Am încercat să aflu dela el, dar n'am reușit. Un bărbat cu părul alb, care-l angajase în Berkeley Square, asta-i totul ce mi-a spus, deși cred că ar putea ști mai mult. Sonny, în casă este cineva — cineva de care habar n'ai“.

Ochii lui clipiră de enervare.

„Vorbă de clacă!“ izbucni el. „Nu e nimeni aici afară de...“

Ea pricepu bine cauza șovăelii lui.

„Așa dar ea e aici? Te joci cu focul — și cu un foc foarte periculos“, zise ea energic. „Caută să ești din încercătură, căci într'un ceas poate să fie prea târziu. Nu va fi ușor, dar există o posibilitate. Nu vrei s'o încerci?“

Pe fața sa aspră apărură surâs.

„Acum când avem tot ce ne trebuie“ întrebă el cu dispreț. Crezi că sunt prost? Nu, am mers prea departe. Nu ne rămâne decât un lucru de făcut — să persistăm și să învingem!“

Alice se uită gânditoare la Cravel, care avea impresia că nu se mai interesa de soarta lui și că va discuta acum ceva, care o privea mai mult pe ea. Ceeace urmă îi dădu dreptate.

„Sunt udă până la piele“, spuse ea. „Vreau să mă schimb“.

Locuința ei se afla tocmai dedesubtul apartamentului fratelui său și era la fel cu a sa, numai că ușa de intrare nu avea nici un mister.

El o așteptă, plimbându-se pe podeaua acoperită cu platră. În fine ea coborî și spre mirarea lui, Alice își îmbrăcase peste hainele proaspete și o manta de ploaie.

„Doar nu vrei să pleci iar?“

„Ba da. Am spus omului din garaj că mă înapoiez. Îmi vor aduce acolo mașina; iar garajul ne va fi de folos, căci se află pe șoseaua principală și are telefon. Voi fi acolo probabil toată dimineața“.

Cravel surâse din nou.

„La ce te mai aștepți?“

„La necazuri“, spuse ea în șoaptă. „La foarte multe necazuri. Ceilalți au plecat?“

Cravel dete din cap.

„Fetițo, ți-ai pierdut nervii. E oare din cauza lui Jackie? Fusesse un accident. Prostul se împușcase singur în învâlmășeală“, văzându-i fața palidă continuă: „Ți-o jur, Alice. Era mort când l-au scos a doua oară din apă. Spânzuratărea a fost groaznică, dar știi că Profesorul nu-i uitase lui Jackie afacerea din Colcheste. Ura pe nefericitul de Jackie“.

„Fusesse ucis cu un pistol automat“, observă ea scurt. „Jackie n'avea decât un revolver vechiu. Ziarele erau foarte precise; dar să lăsăm discuția asta“.

Se îndreptă spre ușa dela intrare și se uită afară. Ploua cu găleata, dar nu asta o interesa.

„Dacă nu se găsește în casă, atunci este ascuns pe undeva afară. În locul tău l'aș căuta. Nu, mai bine aș fugi“.

„Eu nu sunt ca tine“, îi răspunse el.

Alice venise cu o bicicletă pe care o împrumutase la garaj. O observă până ce dispăru. Trecu apoi în camera sa, îmbracă o manta de ploaie și băgă revolverul lui Rămășag în buzunar. După ce mai aruncă o privire asupra fetei amețite, incuie ușa și eși afară, pentru a cerceta grădina.

Întai se uită în imediata apropiere a hotelului, dar nu găsi nimic.

În fața intrării principale se făcuse un canal pentru punerea cablului elec-

tric. Aci, pe pământul moale găsi urme de pași. Un picior mare care poartă o gheață cu vârful pătrat și toc de cauciuc.

Văzând aceasta începu să-l intereseze cele spuse de sora sa. Curând după aceea mai găsi pe livadă alte două urme cari arătau că persoana venea dinspre șosea.

Cu oarecare greutatea își aprinse o țigaretă și medită asupra problemei.

Cine era acela care venise cu taxiul și ce intenția avea? O potecă mică ducea spre șoseaua paralelă cu parcul. Cravel traversă curtea și merse pe potecă spre o poarte mică, ce dădea în șosea.

Dădu zăvorul înapoi, eși în șoseaua îngustă și se uită pe ambele părți. Iată taxiul. Șoferul stetea pe scară și fuma liniștit o țigaretă.

Auzindu-l pe Cravel venind se întoarse și voi să se scoale, dar se așeză imediat.

„Credeam că sunteți pasagerul meu“, spuse el. Sper că o să se înapoieze curând, căci trebuie să predau mașina la 8“.

El arătă că este proprietarul mașinei și că-și angajase pe cineva, care umbla cu ea ziua.

„Mi-e teamă că o să aștepți cam mult“, spuse Cravel. „Nu vrei să duci mașina în fața hotelului?“

Șoferul refuză.

„Mi-a dat ordin să-l aștept aici“, răspunse el. „Și-l voi aștepta aici. Căci dacă nu mă găsește pierd un miar“.

Pentru că se uită curios la el, Cravel îi spuse cine e.

„Nu pot înțelege cine este clientul D-tale“, spuse el căutând din nou să afle ceva dela șofer. Dar nu reuși, căci din descrierea pe care l-o dete șoferul nu putea recunoaște pe nimeni.

Șoferul vorbăreț, scăpă apoi o vorbă, care-l făcu pe Cravel să devină atent.

„Sper că nu m'a păcălit, căci mie nu-mi plac asemenea lucruri: să urmăresc o altă mașină; cu toate că nu pierdusem o secundă din vedere Fiatul pe care-l urmăream.“

Fiat!

Asta era doar mașina care adusese pe Profesor și pe însoțitorul acestuia.

„Când ți-ai căpătat clientul?“

Șoferul îi spuse. Și Cravel cunoștea ora când au sosit la Heartsease. Respiră greu. Fuseseră urmăriți! La posi-

bilitatea asta nu se gândise de loc.

Pericolul era iminent. Și pe când luă drumul prin parc, îi sunau în urechi avertismentele surorii sale.

Se apropiă de canalul făcut pentru cablu și observă ceva lucios. Se aplecă să ridice obiectul. Erau niște ochelari cu ramă de os. Deși erau umezi de ploaie totuși nu trebuiau să fie de mult timp acolo.

Îi examină cu atenție și păreau că se aseamănă cu aceia descriși de sofer.

CAP. XXXVII

Cu capul plecat și cu dinții încleștați se întoarse încet. Nu se vedea, nu se auzea nimic despre intrusul acela. Se aplecă și pipăi urmele. Erau încă amede. Cuprins de panică alergă sus și nu se opri până ce nu ajunse la apartamentul său, în fața căruia era o tavă — dejunul pe care-l adusese bucătăreasa în lipsa lui.

Primul său gând se îndreptă spre față. Zăcea așa cum o părăsise. Ochiul îi erau închiși și nu se mișca, însă începea să-i revină culoarea feții.

„Phai!“

Își șterse sudoarea de pe frunte și trecu cu batista și pe ceafă. Eși din nou, luă tava cu dejunul în camera de locuit și bău cu plăcere o ceașcă cu ceai fierbinte.

Ceeace văzuse în sală, era desigur urma picioarelor bucătăresei. Cine ar fi putut să fie altcineva? Dorea ca Alice să nu-i fi spus nimic de taxi și ar mai fi dorit ca el însuși să nu fi interogată pe sofer. În starea în care se afla, ar fi dorit să poată să se'nșele și pe sine însuși.

Se necăjea de propria lui slăbiciune. El, cel mai crud membru al bandei, avea frică. Deschise fereastra. Aerul curat și proaspăt îi făcea bine.

Își scoase mantaua de ploaie, puse revolverul la îndemână pe masă și medită adânc: gânduri neplăcute îi copleseau.

Presupunând că Long mai trăia, presupunând că următorul Profesorului era încă în hotel, presupunând...

Apoi auzi un zgomot. Ce-l făcu să sară în sus — zgomotul unei chei, care se învârtea în broască. Se întoarse iute ca fulgerul.

„Nu te mișca, sau trag!“ Se uită la

Între imediat în birou și după ce închise ușa, coborî din nou în pivniță. Dacă necunoscutul acesta eliberase pe detectiv, atunci trebuia să găsească urme de noroi pe podea. Aceste urme le căuta în zadar. Stetea ca în fața unei enigme. Urcă din nou spre camera sa. Ajungând la etajul întâi se opri speriat: pe covorul roșu văzu urme de noroi, cari nu fuseseră acolo când eșise din casă.

aparitia stranie ce-i stătea în față și rămase un moment inlemnit.

Era în pericol, un pericol pe care nu l'ar fi crezut posibil niciodată.

Nora Sanders era în fața lui.

În spatele ei rămăsese ușa deschisă și se putea vedea întregul coridor. Zgomotul cheii îl speriasă.

„Nu te mișca!“

El privea în gura unui Browning, iar mâna care ținea revolverul nu tremura.

Cravel nu putea decât să privească cu gura căscată la Nora.

Fața ei era albă. Era îmbrăcată numai în cămașe de noapte. Ținea în mână revolverul lui Long, pe care-l luase probabil de pe masă.

„Te rog, nu te mișca!“

Nora deschise larg ușa. Acolo era coridorul, scara și libertatea. Cravel auzi vocea chelnerului în parter. Ea trebuia numai să ajungă până în josul scării — ca să-și salveze propria lui viață, îi trebuia să câștige timp.

„D-ră Sanders“ bâlbâi el. „D-ta — D-ta nu știi ce faci! Ai fost foarte greu bolnavă.“

„Știu bine ce fac!“ răspunse ea liniștită. Vocea ei sună însă slab de tot.

Își dete poate mai bine seama decât el de aceasta. Părea că altcineva ar fi vorbit și ascultă la sunetul acelei voci stranii.

„Vei răci și te vei îmbolnăvi greu dacă nu ești prevăzătoare. Să-ți aduc o manta?“

Lău mantaua din cuer și i-o întinse, dar ea se dete un pas înapoi, eșind în coridor și ținând revolverul întins.

„Du-te sus la camera 6“, îi spuse el șoptind, „acolo e cald. Uite cheia.“

Îi aruncă cheia la picioare.

„Nu mă voi atinge de D-ta. Îți jur

că nu mă voi atinge de D-ta". Văzând că ezită aruncă mantaua peste mână cu care ținea revolverul, în momentul următor o strânse de gât, împiedecând-o să țipe. Ea se opunea siab, căci mai era încă sub influența narcoticului. O aduse înapoi, închise ușa cu piciorul și o aruncă pe pat.

„Dacă stai liniștită, nu-ți fac nimic, dar dacă țipi, te omor!“ îi șopti el în ureche amenințător.

Nora se uită la el desnădăjduită. Cu o mână îi ținea gura astupată, cu cealaltă apucase seringă, care mai era pe jumătate plină cu un lichid verde deschis și împunse acul în carnea albă a brațului, împingând pistonul. Încercă să se elibereze, dar nu avea putere și în momentul următor zăcea liniștită. Când închise ochii nu mai putea să-i deschidă.

Cravel arăta vânăt de frică. Fata trebuia imediat îndepărtată. Se uită pe ceas. Era prea devreme ca să cheme camenii de care avea nevoie. Dar trebuia să o scoată din Heartsease cât mai curând. Își aranjă îmbrăcămintea ca să înlăture ori-ce dovadă de luptă, schimbă gulerul care se rupsesse, părăsi odaia și o incuie.

Efectul narcoticului dura vre-un ceas și în acest timp trebuia să încerce să îndepărteze personalul hotelului. La bărbatul acela straniu ale cărui urme le văzuse, nu trebuia să se gândească de loc altfel ar fi înnebunit de spaimă.

Bucătăreasa nu-l jena. Era surdă și nu mai părasea bucătăria, după ce-l adusese dejunul. Pe chelner îl trimisese cu un ordin oare-care la Londra, supraveghetorul garajului, care iarna ajută la curățitul hotelului, chelnerul din restaurant și ajutoarea bucătăresei erau singurul personal al hotelului. Chiar cu riscul de a se face suspect, trimise pe supraveghetorul garajului la poarta principală a parcului, ca să spună chelnerilor că azi nu are nevoie de ei.

Toate aceste pregătiri cereau timp. După ce îngrijise totul, trecu în birou și ceru un număr de telefon. Spre liniștea sa îi răspunse o voce cunoscută și cinci minute vorbi în limba daneză.

„Trebuie să o îndepărtezi“ spuse el la sfârșit, „nu mă interesează cum — nu, nu știu ce s'a întâmplat cu el. Am explorat pivnițele dar nu l'am găsit. Tri-

mete pe Billy cât mai degrabă! Dacă scăpăm azi suntem salvați!“

După convorbire se întoarse în apartamentul său. Nu spusese nimic de urmele găsite afară, căci ar fi pierdut prea mult timp la telefon.

Ușa spre odaia în care zăcea fata era încuiată, așa cum o lăsase. Se așează și căută o nouă explicație a dispariției lui Long Rămășag.

Se gândi la convorbirea cu Long și încercă să-și reamintească fiecare vorbă. Sir Godley dispăruse, de asta își amintea, dar despre el nu știa nimic altceva decât că este tatăl lui Arnold. Își mai amintea că profesorul făcuse odată un plan cum ar putea jumuli pe bancher. Nu era deci de mirare că nu puse pe Sir Godley în legătură cu urmele de picioare găsite.

Sus nu putea rămâne, căci cine-va trebuia să stea jos când poștașul aducea corespondența. Trebuia să se comporte în tot cazul cât se poate de normal.

Se uită în odaie la fată. Stetea liniștită. Dar și adineauri zăcuse liniștită, și totuși era s'o pătească. Pentru a fi mai sigur îi mai făcu o injecție și coborî mulțumit să aștepte desvoltarea evenimentelor. Acestea nu întârziară.

Ajungând afară văzu sosind un autotomobil mare, din care coborâră trei oameni.

„Sunt Inspectorul Graves dela poliția din Berkshire“, spuse cel mai în vârstă. „In urma unei reclamații și în baza cererii Scotland Yardului am ordin să perchezizionez hotelul“.

Arătă ordinul iscălit de judecătorul de pace al localității. Cravel stetea impietrit și nu putea înțelege nimic.

„Să perchezitionați hotelul?“ gâfâi el. „Ce înseamnă asta?“

„Nu știu de ce, D-le Cravel“, răspunse inspectorul. „Trebuie să-mi îndeplinesc datoria și sper că nu mă vei împiedeca“.

Cravel nu putu decât să clatine din cap, când văzu că ceilalți doi bărbați îl luară în mijlocul lor.

„Sunt vizitatori în hotel?“

„Nu“, vocea lui Cravel sună spartă. El nu se mai recunoștea singur. Vor perchezitiona hotelul și sus zăcea fata...

Ei merseră din odaie în odaie și se suiră apoi în etajul I. Apartamentul pe care-l locuise D-ra Revelstoke nu conținea nimic suspect. Ușa spre coridor era însă închisă.

„Aveți cheia?”

„Am cheia principală în birou”.

„Aduceți-o încoace”, ordonă scurt inspectorul și Cravel se duse însoțit de un funcționar să caute cheia în masa sa de lucru. Cheia însă nu se găsea. Ba din contră găsi cheia dela camera 3 și o luă cu el.

Cravel se zăpăcise complet. Ii era imposibil să gândească cum se cade. Tot ce știa, era că planurile bandei groazei așa de fin concepute, se spulberau și că nenorocirea asupra lor venea încet, dar sigur.

De ce oare percheziționa poliția hotelul? Cine reclamase? Astea erau gândurile sale când inspectorul deschise ușa camerei Nr. 3. Aici era un haos de lemnărie și material de construcție, iar o gaură mare pătrată se afla în podea. Cravel aruncă numai o privire înăuntru. Inspectorul care intrase, eși după cât-va timp și încluiă din nou ușa.

„Ce se clădește aici?”

„...noul ascensor” bâlbâi Cravel. „Țineam ușa închisă pentru ca să nu intre cineva din oameni și să cadă prin gaură...”

Mai făcu câte-va observații incoherente asupra transformărilor de clădiri și costului lor, apoi trecură în odaia alăturată pentru a trece apoi în etajul al doilea. Cravel îi urmă ca un som-

nambul. Poate că nu vor observa ușa din perete. Era o zi întunecoasă, iar ușa abea era vizibilă.

Curajul său căzu însă, când Inspectorul se îndreptă direct spre ușa secretă a apartamentului său. Infine Cravel își regăsi glasul:

„Aici nu puteți intra”, se opuse el, abia putea scoate o vorbă și simțea că toți cei de față trebuiau să-i vadă enervarea.

„Unul — unul din prietenii mei e bolnav!”.

„Dați-mi cheia!”

„Dar să vă spun, un prieten al meu...”

O mână se puse pe brațul său.

„Haide, haide D-le Cravel nu-mi faceți neplăceri. Doar nu aveți nimic de ascuns?”

Putu numai să clatine din cap și ca în stare de somnambulism, înmână cheia inspectorului, care deschise ușa și intră în odaie.

„Aici mai este o cameră, nu-i așa?”

Cravel nu răspunse, iar inspectorul deschise încet ușa spre dormitor și intră. Cravel își strânse dinții și așteptă. După cât-va timp inspectorul eși spunând:

„Nu e nimeni aici!”

Ușa rămăsese deschisă și Cravel uitându-se, văzu că patul în care lăsase pe Nora era... gol.

CAP. XXX VIII

Lui Cravel părea că restul percheziției durează o eternitate. Foarte abătut din cauza noiei lovituri primite, urma ca hipnotizat pe funcționari, din odaie în odaie. În fine ajunseră în holul dela intrare. Aici Inspectorul îi înapoia cheile.

„O asemenea percheziție e neplăcută pentru toți participanții”, zise el foarte politicos. „Veți înțelege însă că n'aveam ce face, trebuia să-mi îndeplinesc datoria”. Cravel nu-i răspunse, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la patul gol din dormitorul lui.

Funcționarii veniți cu inspectorul se așezară deacum în mașină, numai inspectorul mai rămăsese.

„Asta-i totul, D-le Cravel”, îi spuse el. „Imi pare rău că te-am deranjat. Aș dori totuși să vă mai întreb ceva. Nu vreți să mergeți puțin în apartamentul Dv.?”

Cravel speriat o luă înainte și după ce ajunseră în odaie, inspectorul îi întrebă:

„Casa asta e foarte veche, nu-i așa, D-le Cravel?”

„Da. E clădită pe timpul Tudorilor. Unele părți sunt și mai vechi”, explică Cravel, așteptând mirat urmarea acestei convorbiri.

Dece rămăseseră ceilalți polițiști jos? Pentruce era supus unui interogatoriu?

„Nu vrei să-mi spui dece ai venit aici?” întrebă el.

„Mă gândesc la moartea lui Joshua Monkford”. Inspectorul vorbea liniștit și se uita în ochii lui... „Poliția din Berkshire, precum și Scotland Yard sunt încă nedumerite și ași dori să știu dacă Dv. nu ați putea să ne dați oarecari indicii”

„Sunt în stare de arest?” întrebă Cravel în grabă.

Inspectorul clătină din cap, negativ. „Nu. Nu sunteți arestat. Vă întreb numai prietenește“.

Cravel își recăpătase sângele rece.

„Am fost deacum interogată și dăsem toate explicațiile atâta cât știam și eu“.

Părea că inspectorul nu știa cum să continue. De un sfert de ceas îl plictisea cu întrebări prostesti, cari n'aveau nici o legătură cu afacerea, ce-l preocupă cel mai mult. Abea la sfârșit, interogatoriul luă o întorsătură mai critică.

„Sunt informat că Inspectorul Long a venit azi dimineată aici cu sergentul Rouch. Ce li s'a întâmplat?“

„Au plecat din nou“, răspunse Cravel rece. D-l Long nu prea îmi e prieten și mă acuză că aș fi comis o serie de escrocherii, la cari nu m'ași preta nici odată. Se pare că secretara D-șoarei Revelstoke care mi-e prietenă bună, ar fi dispărut ultima noapte dintr'o clinică și pentru că el știa“ — aici tuși Cravel semnificativ — „că mă interesează tânăra D-șoară a venit azi dimineată la 5 și rămase aici vre-un sfert de oră. De atunci nu l'am mai văzut“, adăugă el conform adevărului.

„Așa dar plecase?“

„Avea mașină, așa că n'a mers pe jos“, spuse cellalt sarcastic

Cineva bătu la ușă. Inspectorul o deschise și șopti ceva cu subalternul său.

„Bine, D-le Cravel. Asta-i tot ce voiam să știu“, spuse el. „Eu plec acum“.

Se înapoiară în holl și spre marea mulțumire a lui Cravel, mașina poliției nească o porni, ducând cu ea pe cei trei pasageri flegmatici.

Acum avea timp să se gândească în liniște. Întâi dispăruse Long și apoi fata. El însuși era în mare primejdie, foarte mare primejdie. Ajunsese la punctul în care „să scape care poate“ era singura soluție.

Jos în biroul de mahon se afla un sertar căptușit cu oțel. În acest sertar era o casetă. O scoase afară și o deschise. Casetă era plină cu bancnote americane. Le scoase afară și le puse pe masă. Din altă casetă scoase un pachet cu bancnote englezești. Trecu după acela în odaia unde zăcuse fata și-și schimbă în grabă îmbrăcămintea. Automobilul său puternic se afla în garaj și își avea toate planurile făcute. De

ani de zile avea notate toate vapoarele cari plecau din Genova la New-York. Avea un pașaport american perfect în ordine.

Plăcerea lui Clay Shelton era să falsifice pașapoarte. Fiecare din membrii bandei erau prevăzuți cu diverse documente ca să poată fugi în caz de pericol. Și acum era mare pericol!

Deodată auzi pași repezi pe coridor și alergă iute înapoi în camera de locuit și-și băgă banii în buzunar. Când se deschise ușa intră Alice Cravel; nimic nu mai indică intenția lui de a fugi.

„Poliția a fost aici“.

„I-am întâlnit pe șosea“, spuse ea. „M'au oprit și mi-au pus o droaie de întrebări curioase. N'au suflat vorbă nici de Long și nici de fată. Unde sunt?“

Cravel ridică din umeri.

„Dumnezeu știe!“

Alice se uită mirată la el.

„Nu sunt aici?“

„După câte știu eu, nu“.

„Unde sunt ceilalți? Au luat fata cu ei?“

„Asta trebuia să-i fi întrebat pe ei“, răspunse el zâmbind. Ea îl privi bănuitoare.

Apoi încetul cu încetul începu să înțeleagă.

„Au luat-o cu ei. Acum vre-o zece minute, am văzut automobilul sanitar în drum spre Sunningdale“, explică ea.

„L'aș fi oprit. Dar nu eram sigură“.

Acum era rândul lui să fie mirat.

„Ambulanța? În ce direcție mergea?“

„Spre Londra“.

Își trecu mâinile prin păr. În ochi i se citea frica.

„După câte știu, Nora nu se găsea în ambulanță, numai dacă nu s'o fi înapoiat, în timp ce era poliția aici și s'o fi luat cu ei. M'am gândit și la posibilitatea asta“.

În câte-va cuvinte el îi explică ce se întâmplase.

„Și Long?“

El oftă.

„Nu mă întreba de Long! Îți povestisem că l'am făcut să cadă în gaură și că ar fi trebuit să fie mort. Dar nu e“.

„Vreau să văd odaia de unde a căzut“ spuse ea și trecu, urmată de el, în camera lui Monkford.

„Asta-i gaura și aici a căzut. Dacă asta n'ajunge să omoare pe cine-va, atunci numai știu ce să zic. N'am visat

niciodată că o să cadă în cursă, dar vederea fetei îl scosese din sărite". Alice privi în jos. Pe marginile cavității erau grinzii de scânduri.

„Poate că s'a izbit de o grindă și a căzut într-o odăie de jos", continuă ea.

„In camera dela parter n'a putut cădea, căci e complet desfăcută, dacă s'a întâmplat așa cum zici, atunci numai la numărul 3 s'ar fi putut opri. Dar acolo fusese poliția. Toată chestia e un mister și nu vreau să încerc măcar să-l rezolv".

„Unde vrei să te duci?" îl întreabă ea, uitându-se la îmbrăcămintea lui neobișnuită.

„In oraș", răspunse el evasiv. „Trebuie să aranjez câte-ceva".

„Vrei să fugi!" îi reproșă ea.

„Nu fi proastă", zise el grosolan. „De ce să fug?"

„Cine altul să fugă, dacă nu tu. Cine are mai mult de pierdut? Cine zace mai mult în noroi și sânge decât tine? Ce ai făcut lui Rouch?"

Cravel nu răspunse.

„L'ai lovit cu ciomagul și crezi că zace în apă sub mașina lui Long? Te înșeli".

Individul se uită la ea.

„Nu zace în apă?" întreabă el cu vocea răgușită. „Cine ți-a spus asta?"

„Rouch trăește și nici nu era în mașină, când i-ai dat drumul în apă. Rouch sârise afară din mașină lângă încrucirea șoselei la Sunningdale. Iși va fi revenit în fire".

Se făcu tăcere, apoi Cravel întrebă:

„De unde știi?"

„Omul din garaj mi-a povestit, când mă inapoiaseam de aici — din cauza asta am și venit acum. Rouch fusese în garaj și telefonase poliției din Berkshire. De aceia și veniseră aici. Dar ce ai crezut oare?"

Cravel trecu cu mâna peste buzele lui uscate.

Numai două bucăți de plastru cari țineau o bucată de vată pătrată pe frunte și pielea puțin jupuită, erau urmele căzăturii lui Long. Purtarea și felul de a vorbi erau ale vechiului Long!

„In ceea ce privește cadavrele" spuse el, „ești cel mai prost supraveghetor care ar putea să fie la vre-o morgă."

Cravel își regăsi în fine vocea.

„Ce dobitoc sunt", mormăi el. Incet își ridică privirea spre ea.

„Tu ai bani?"

„Da, am bani destui".

„Atunci părăsește Anglia, cât mai iute și pe drumul cel mai sigur".

„Știi tu care-i drumul cel mai sigur?" îl întreabă fata, uitându-se grav la el.

„Ce vrei să spui?"

„Care-i drumul cel mai bun pentru un șoricel, care vrea să scape, când se joacă pisica cu el? Căci acolo am ajuns"

El se uită neliniștit la ea.

„Chiamă-i mai bine la telefon și avertizează-i".

„Am telefonat de jos și cu cine crezi că am vorbit? Cu un polițist. Părăsește Anglia", spuse ea ironic. „Nu-ți rămâne deschis decât un singur drum, drumul pe care-l merse Jackie".

El plecă ochii. Nu mai avea nici un sens să se ascundă înăine ei.

„Am fost obligat s'o fac", spuse el în șoptă. „O știi doar..."

„O știi; dar e singurul drum pentru tine. Unde te duci?"

„Să-mi scot mașina".

„Să-ți spun până unde o să călătorești cu ea?" îl întreabă Alice punând mâinile în solduri și întorcându-se cu spatele spre ușă.

„Spune, ce știi?" strigă el.

„Știi că la fiecare poartă sunt postați câte doi polițiști și că unul din ei are motocicletă. Poți ieși din Heartsease tot așa de greu, ca și din iad" zise ea. Apoi plecă, lăsând în urma ei un om prăpădit și îngrozit. Cravel rămase șezând la masă, mușcându-și unghiile și gândindu-se la toate posibilitățile. Chibzui fel de fel de planuri noi, pe cari le părăsi însă imediat, ce le combinase, când auzi o voce care-l striga din coridor. Sări în sus, deschise ușa și se afla în fața lui Long Rămășag.

CAP. XXXIX

„De unde vii?"

„De unde?" îi căzu Long în vorbă.

„De undeva. Și dacă vrei să știi unde este acest „unde-va" ți-l voi spune. In camera Nr. 3. Poate că aș fi murit acolo, dacă din întâmplare nu ar fi fost de față cel mai bun dintre infirmieri".

„Unde e Nora?"

„Crezi pe D-soara Sanders? In drum

spre Londra. Cravel, totuși ești un mare prost. Dece crezi că inspectorul te-a adus în odaia D-tale și te-a ținut de vorbă acolo aproape un sfert de ceas? Între timp scosesem pe D-soara Sanders din casă. Prietenul meu își împrumutase încă disdedimineață cheia d-tale principală, iar eu, pe când D-ta erai jos, am profitat de ocazie și am explorat camera D-tale. Îmi pare bine că n'ai venit în timpul acela, căci așa fi fost nevoit să urmez o cale, care ar fi scutit justiția de o parte din muncă. Cu alte cuvinte ți-ași fi răsucit gâtul. Știi pentru ce sunt acum aici?"

„Pot să-mi închipui” spuse Cravel.

Era complet liniștit. În fața unei primejdii adevărate, îi dispăruse frica...

„Am venit să-ți dau o mică șansă. Nu pot să-ți promit nimic” zise Long. „Ași dori însă să știu cum fusese ucis Monkford și dacă D-ta n'ai fost criminalul atunci ai șansa de a scăpa”.

„Dacă m'ași face martor al parchetului!” răspunse cellalt ironic, „D-ta care știi atâtea, crezi oare o secundă că ași putea să-mi denunț prietenii?”

El se gândi o clipă.

„Va să zică, D-ta aveai cheia principală. Nu-i simțisem lipsa, până ce afurisitul cela de inspector nu mă trimisese jos să iau cheia odăii Nr. 3”.

„Și'n timpul când D-ta căutai cheia, deschiseseam pe dinăuntru ușa dela Nr. 3 și mă prezentasem uluitului polițist” explică Long. „Îți amintești că inspectorul intrase singur în odaie, ca s'o cerceteze. Asta o făcuse pentrucă știa că acolo erau ascunse trei persoane. Cu acea ocazie avusesem și posibilitatea, să-i spun ce ași dori să facă”.

„Unde e sora mea?” întreabă deodată Cravel.

„A plecat cu un prieten al meu”.

„Arestată?”

Long afirmă.

„Cred că va scăpa; dar îmi închipui că va fi singura care va scăpa. Poate că și Jackson Crayley ar fi scăpat, dar D-ta ai anticipat mersul justiției, l'ai judecat și executat. A fost una dintre cele mai murdare fapte, care dezonoarează omenirea”.

Cravel evită privirea senină a detectivului și se uită în jos. Long văzu cum roșeața îi se sui în obraz, dar nu de rușine. Cravel se uită deodată la el.

„Vrei să știi cum a fost ucis Monk-

ford? În împrejurările actuale e mai bine să-ți-o spun eu. S'a împușcat singur”. Și zăbind surâsul neîncrezător al lui Long, continuă: „S'a împușcat singur, te asigur eu!”

„Dar nu s'a găsit nici o armă”.

„Arma s'a găsit”, spuse Cravel „dar d-ta n'ai recunoscut-o, când ai avut-o în mână. Vrei să știi cum?”

Long arătă spre ușa și părăsiri odaia. „Împrumută-mi cheia mea!” zise el și după ce detectivul i-o dete, Cravel deschise ușa odăii de dormit a lui Monkford.

Se uită la gaura din podea și râse.

„Depărtează-te de gaură, te rog. Azi dimineață era cât pe ci să se întâmple o nenorocire”, observă el.

Deodată se întrerupse și părea că ascultă ceva.

„Sună telefonul, pot coborâ?” întreabă el.

Long îi dete voie căci n'avea nici o posibilitate să fugă. Toată casa era înconjurată de poliție. Între timp se uita prin camera, care-i amintea o mulțime de lucruri triste.

Auzi pe Cravel, alergând pe scară în sus și-i eși înainte.

„Te cheamă pe D-ta” spuse el gâfâind puțin. „Am dat legătura la aparatul de aci”.

Cu toate că nu se mai afla aproape nimic în odaie, legătura telefonică rămăsese.

Long se aplecă luă receptorul și ascultă.

„Nu aud nimic — legătura este întreruptă”, observă el.

„Asta se întâmplă cam des la oficiul asta d'aici. Scoală-i din somn”.

Degetul lui Long apăsă deja pe suportul receptorului, când deodată îl cuprinse o ciudată presimțire de pericol iminent. Era însă prea târziu, ca să dea înapoi. Suportul cedă, el lăsă însă receptorul puțin în jos și...

Explozia îl ameți, lăsă aparatul să cadă, se întoarse și-și astupă o ureche cu mâna. Cravel stetea drept la peretele opus, cu o privire comică, ironică. Pe fața sa palidă curgea șiroaie de sânge, în mijlocul frunței avea o pată mică roșie. Se clătina încet spre dreapta și spre stânga, apoi se prăbuși la pământ — mort!”

Long alergă spre scară și chemă pe detectivul postat acolo. Împreună duse-

ră pe Cravel spre pat. Ii pipăi pulsul; nu mai bătea. Ii desfăcu cămașa și cercetă dacă-i mai bătea inima.

„Cum s'a întâmplat asta?“ întrebă polițistul.

Arnold Long nu răspunse. Luă receptorul telefonului în mână și-l examină. În mijlocul acestuia se afla, ca la toate o gaură mică, dar în urma ei nu se afla o diafragmă sensibilă ca la toate telefoanele, ci un tub de oțel. Deșurubând partea de sus, enigma nu mai era enigmă. Receptorul era de fapt o armă. În el se afla un magazin cu cartușe, iar arma se descărca cu ajutorul curentului electric produs în momentul când se apăsa pe suportul, pe care stetea receptorul.

Long își aduse aminte că văzuse și avusese chiar în mână telefonul și că telefonase imediat după moartea lui Monkford. Acum înțelegea de ce aruncase în camera Norei focuri de artificii și de ce Cravel căutase să-l îndepărteze din odaia lui Monkford: pentru ca să poată înlocui acest instrument ucigaș cu un aparat de telefon adevărat.

În drum spre oraș se opri la poliția locală ca să spuie Aicei cele întâmplate. Era surprins și mulțumit, când văzu că ea luă cunoștință de moartea fratelui său cu mare liniște.

„Sunt foarte mulțumită“, spuse ea, „e mai bine că s'a terminat așa. Probabil că stetea în spatele D-tale în

linia de bătaie a receptorului. D-le Long ai avut mare noroc!“

„Știai că-mi întinsese cursa asta?“

Ea clătină din cap.

„Nu. N'ași fi visat că te-ar putea face să te servești de telefon. Mă așteptasem la cu totul altceva!“

Era deja ora prânzului, când Long ajunse acasă.

„Valetul lui Sir Godley a telefonat de mai multe ori“ îi comunică servitorul. „Voia să vă spună că tatăl Dv. s'a înapoiat“.

„Mi-ai făcut o surpriză“, replică Long.

Mai avea mult de lucru. Trebuia să deranjeze pe un magistrat dela masă, ca să obțină oarecare autorizații de cari avea nevoie și la 2½ se afla însoțit de întrepridul Rouch (care oficial era bolnav) în Lincoln Fields, unde fu introdus în biroul D-lui Henry.

La apariția detectivului, Henry își pierdu cumpătul. Era primul indiciu că Long reușise să scape din cursa ce i se întinsese. N'avea talentul lui Cravel de a se preface, nici nervii lui de fer. Zăcea sdruncinat și tremurând pe scaun și nu putea nici să vorbască, nici să se miște.

„Îmi pare rău că trebuie să te supăr. Parcă aveai impresia că aș fi plecat la strămoșii mei. Mă cunoști, Henry și cred că bănuiești de ce sunt aici. Te arestez sub acuzarea de a fi complice la asasinarea lui Joshua Monkford în ziua de 1 August a. c.“

CAP. XL

D-șoara Revelstoke petrecu o dimineață foarte rea. Ii lipsea secretara tocmai când corespondența era excepțional de aglomerată și nu prea avea poftă să deschidă singură scrisorilor ce se adunaseră grămadă pe biroul ei. Unele erau recomandate, toate urgente, căci conțineau facturi neachitate de luni de zile.

Situația ei financiară nu prea era bună în acest timp. Fusesse nevoită să vândă acțiuni cu pagubă. Cheltuielile erau foarte mari și afară de asta mai planau contra ei mai multe procese neplăcute. Moartea lui Joshua Monkford avusese urmări neprevăzute, căci banca ceruse acoperirea contului depășit și i se comunicase chiar că va fi urmărită pe cale judiciară, dacă nu va acoperi contul.

Printre neplăcerile mai mici din dimineața asta se numără și necazurile cu telefonul. Încercase de trei ori să capete legătura cu Heartsease, dar de fiecare dată era ocupat. Nici cu Henry nu putuse căpăta legătura, iar comunicarea ce-i trimisese cu servitoarea nu i se predase. Acest fapt nu-l știa încă.

În asemenea împrejurări D-ra Revelstoke își liniștea nervii lucrând. Luă coșulețul de lucru și începu să lucreze. În felul acesta își petrecu timpul, când văzu un automobil oprindu-se în fața casei, din care coborî Long Rămășag însoțit de alți doi bărbați, cari fără îndoială erau funcționari polițieniști.

Servitoarea voia tocmai să deschidă când fu oprită de D-șoara Revelstoke.

„O să deschid eu. Poți să pleci“, po-

runci ea servitoarei și așteaptă până ce servitoarea dispăru.

D-șoara Revelstoke ținea în mână un foartece mic, cu acesta tăia sârma soneriei, care ducea dela ușa de intrare la odaia servitoarelor; trecu apoi în camera ei de lucru, unde nu rămase decât atât cât îi trebuia să-și pună pălăria și să-și ia geanta și eși în curtea din dos.

Deschise ușa garajului, dădu drumul motorului și eși pe stradă, luând-o la stânga, pentru a nu trece prin fața casei. Printr-o stradă lăturalnică ajunse în apropierea gării. Opri automobilul și-și luă un bilet pentru Liverpool Street. Un sfert de ceas după aceea, expresul spre Clacton părăsea gara, ducând cu el într'un compartiment de clasa întâia, o femeie indiferentă, care citea cu atenție ziarele de seară ce cumpărase.

Era singură în compartiment și se pricepu de minune să-și schimbe fizionomia cu ajutorul unui pieptene și al pudrierei.

Clacton-on-Sea era în timpul sezonului o localitate balneară foarte căutată. Mulți oameni își petreceau acolo vacanța. De trei ori pe săptămână un vapor de excursie, care pleca din Tilbury acosta aci și se putea, cu foarte mică cheltuială, face o excursiune la Ostanda pentru a reveni a doua zi, după o noapte agreabilă, petrecută acolo. Acest vapor părăsi localitatea o oră după sosirea ei, având-o pe dansa ca pasageră. Nu avea bagaje, ci numai o umbrelă și două pungi bine garnisite, pe cari le prinsese peste zi de fustă, iar noaptea le punea sub pernă.

Excursionistii n'aveau nevoie de pașaport: și dacă ar fi fost nevoie de unul, D-șoara Revelstoke îl avea. Se plimbă pe străzile Ostande până ajunse la promenada strandului plin de oameni veseli. D-șoara Revelstoke nu era veselă dar se putea adapta ușor tuturor împrejurărilor. În Ostanda sunt multe prăvălii bune unde se pot cumpăra rochi și îmbrăcăminte de damă. Pe „Places des Armes“ era una sau două prăvălii unde se putea cumpăra îmbrăcăminte țărănească. Cu toate că nu suferea pălării negre, totuși își cumpără una. Afară de asta își mai cumpărase și o mantilă demodată, o fustă grea și lungă, o pereche de ciuboate precum și

o pereche de ochelari cu rama de aur și o poșetă simplă.

Își luă o odăie într'un hotel mic, își spălă părul cu leșie, îndepărtând vopsea ce întrebuințase până atunci și își puse apoi îmbrăcămintea cumpărată. Era așa de transformată, încât nici măcar Long Rămășag n'ar mai fi putut s'o recunoască. Din hainele purtate înainte, făcuse o legătură pe care o luă sub braț și se duse să-și achite nota. Proprietara hotelului era atât de ocupată cu treburile ei, încât nici nu observase transformarea. În drum spre gară își cumpără o umbrelă mare, completând astfel imaginea unui țărance. Ajunse în aceiași noapte la Bruxelles, unde descinse într'un hotel de mână treia. Își continuă apoi drumul până la Liège. Acolo se mută într'un cartier cumsecade și-și întrebuința timpul citind ziarele engleze, pe care le cumpăra la gară. Cravel era mort. Alice și Henry arestați. Henry îi făcea mare grijă, căci îl iubea mult. Neliniștea ei crescuse când citi că „arestatul nu e în stare să apară în fața justiției și că medicii sunt de părere că în starea sa de spirit nu va putea să se aperse“.

Trecuse o lună. Procesul contra acestor doi se tot amâna mereu. Într-o bună zi ceti în ziare, că în lipsă de dovezi, procurorul stînsese acțiunea contra Alicei și că aceasta a fost eliberată. D-șoara Revelstoke nu putuse suferi niciodată pe Alice. Alice fusese prietena lui Jackson Crayley și deseori era plină de remușcări. Madame Pontière, cum se numea ea acum, nu mai avea intenția să părăsească Liège-ul. Își scosese dela poliție un bilet de identitate în toată regula și părea că nimic n'ar putea să-i turbure liniștea, mai cu seamă că jurnalele scriau că D-șoara Revelstoke dispăruse, fugind probabil în America.

Într-o zi însă, când eșise din catering ținând în mână înmănușată, o carte groasă de rugăciuni, se întâlni cu un bărbat care o salută.

„D-șoara Revelstoke, dacă nu mă-nseși?“ spuse el politicos și ea o porni cu Long spre comisariatul de poliție, neșpunând nici o vorbă, nefăcând nici un reproș și nici o amenințare.

Formalitățile de extrădare fură iute indeplinite și într-o dimineață, însoțită de o agentă de poliție, părăsi clădirea

siguranței, plecând spre Bruxelles. Călătoria se făcuse cât se putea de repede și într-o dimineață cu ceață coborî din vapor la Dover. Așa aici îi vorbi pentru prima dată lui Long. În tot timpul drumului păstrase o tăcere de piatră și se făcea că n'aude, când Long îi adresa cuvântul. Acum, pe peron, mergând spre tren, întoarse capul și-l întrebă:

„Cum îi merge lui Henry?”

„Mă tem”, răspunse Rămășag, „că fiul Dv. nu va fi niciodată în stare să apară înaintea justiției”.

Ea nu răspunse nimic și nu trădă nici măcar cu o clipire din ochi desnadejdea ce-i cuprinsese sufletul.

Pe când trenul trecea prin Bromley, îl mai întrebă:

„De sigur că Alice ne-a trădat? Așa era ea — dela naștere — un caracter moale. Nici doctorul nu putuse s'o schimbe”.

Era prima dată, când Long auzea ceva despre profesiunea lui Cravel.

În ziua în care D-șoara Revelstoke fu condamnată la muncă silnică pe viață și amânată procedura contra tânărului, care-și pierdu-se mințile și stetea cu surâsul pe buze lângă ea, Long intră în cabinetul superiorului său și-i înmână o scrisoare.

Colonelul Macfarlane citi scrisoarea cu atenție.

„Îmi pare rău, Rămășag” zise el. „Tocmai acum când ai fost propus spre înaintare! Ai făcut o mare inspravă și faptul că cu 27 ani poți deveni inspector-șef bate ori-ce record. Dar dacă crezi că trebuie să pleci, nu te pot ține. Și în fond, cred că ai dreptate. E mai bine să renunți la munca polițienească și să începi să câștigi bani. Când vrei să pleci?”

„Imediat, dacă se poate!”

Colonelul Macfarlane depuse scrisoarea în mapa „urgent”.

„O să văd ce pot face. Vor trece însă vre-o două sau trei zile până ce demisia D-tale va fi aprobată. Dar ce e graba asta?”

Long nu răspunse prea satisfăcător.

Ajunse în Berkeley Square în momentul când automobilul tatălui său se opri în fața casei. Sir Godley și Nora Sanders tocmai coborâră din mașină. Nora fusese la țară și nu știa nimic de cum se terminase procesul. Se outremură când Long îi povesti mersul procesului.

„Teribil”, zise dânsa. „Și totuși — îmi pare rău de ea”.

„De fapt ar trebui să-mi pară și mie rău de ea” zise Sir Godley, luând o țigare. „Și totuși nu e cazul”.

„De ce să-ți pară tocmai D-tale rău?” întrebă Nora, mirată.

Bătrânul ezită.

„Spune-i pentru ce ar trebui să-ți pară rău”, zise Arnold Long liniștit.

„Pentru că...” își aprinse întâi țigara, stinse chibritul, pe care-l puse liniștit în scrumieră. „Pentru că...”

În acel moment sună telefonul. Luă receptorul și ascultă. Long văzu cum fruntea tatălui său se încreți.

„E extraordinar!” spuse Sir Godley.

Cine-va la capătul cellalt al liniei, vorbea foarte serios și mai târziu află că era confesorul penitenciarului.

„Bine — am să viu”. Puse la loc receptorul și privirile tatălui se întâlniră cu acelea ale fiului.

„Vrea să mă vadă”, spuse tatăl scurt.

„Pe D-ta? Dar pentru ce...” începu Nora, dar tăcu pe dată ce văzu expresia fetei lui Sir Godley.

„Cred că e mai bine, să mă duc” spuse el și părăsi odaia.

CAP. XLI

Era o zi splendidă. Putea însă tot așa de bine să fi tunat, fulgerat, nins sau să fi plouat, Sir Godley n'ar fi băgat de seamă, așa era de dus pe gânduri în timp ce ocolea Regent Park și ajunsese în pustietatea dela Camden Town.

Toate afișele ziarelor purtau inscripția „Condamnarea D-șoarei Revelstoke” sau „Pedeapsă grea pentru Femeia Groazei” — așa o botezară reporterii.

Inchisoarea Holloway are o aparență medievală, cu ziduri înalte și turnulețe mici.

Sir Godley fu lăsat să intre în camera portarului. Acolo îl aștepta un preot tânăr și nervos, care ținea locul preotului închisării, plecat în concediu.

Pe când parcurgeau coridorul, preotul vorbind iute și iritat căuta inutil să-i explice de ce fusese chemat. Ex-

plicațiunile erau inutile căci bancherul știa foarte bine de ce.

Intrară într-o sală mare inconjurată de galerii de fier și care avea în pereți uși mici așezate simetric la distanțe egale.

D-soara Revelstoke se afla într-o celulă comodă la parter. Supraveghetorul trase veriga și împinse ușa înăuntru.

„Ușa va rămâne deschisă, eu aștept afară”, zise preotul.

Bancherul trebuia să facă un mare efort ca să intre liniștit în celulă.

Femeia stetea foarte liniștită, sprijinită de peretele din fund. Ochiul său negru păreau că surâd. De obiceiul condamnării, când intrau în închisoare, trebuiau să schimbe îmbrăcăminte lor cu aceia a închisorii; ea însă păstrase costumul albastru ce-l purtase și la judecată. Sir Godley află mai târziu că din diverse motive, autoritățile voiau s'o strămute imediat într-o închisoare afară din Londra.

„Bună ziua Godley foarte draguț din partea ta că ai venit”.

El clătină puțin capul.

„Fiul tău e foarte deștept — o fi moștenit asta dela mama sa?”

Neruşinarea studiată a salutului ei nu-l mira.

„Evident, nici prin vis nu-mi trecuse, că era vre-o rudă de-a lui Clay”, spuse ea. „Credeam că numele era numai o coincidență. De ași fi știut asta, atunci afacerea s'ar fi terminat altfel pentru mine și pentru tine”.

Dacă spera să-l facă să vorbească, se înșela. El dădu numai din cap în tăcere.

„Ași dori să ai grije de Alice și Henry” continuă ea. „Alice nu prea mă interesează, își va croi singură drumul. Pe Henry o să-l întrețină statul. Dar m'ar liniști să știu că există cineva care să bage de seamă de el”.

„Voi face asta pentru D-ta”, răspunse el.

D-soara Revelstoke se uită ciudat la el.

„Te-ai schimbat mult, vocea a rămas însă aceeași — ași recunoaște-o pretutindeni. Viața este așa de ciudată! Clay e mort — și ceilalți și pe toți i-a distrus fiul tău. Unde se ducea... presăra moartea”.

Vorbea fără iritație și fără amărăciune.

„Polițiștii îl numesc „Long cel norocos” și eu cred că norocul l'a ajutat mult. De ce crezi oare că-mi primesc pedeapsa cu atâta resemnare? Nu ți se pare ciudat, tu care știi ce bun general era Clay?”

„Și eu m'am gândit la asta”, răspunse el.

„Era așa de admirabil”, continuă ea, „încât se gândise la toate posibilitățile. Nu ar fi fost spânzurat, niciodată dacă, în luptă cu băiatul tău nu i-ar fi pleznit spatele hainii și prostii ăia de polițiști nu i-ar fi dat aita”.

Sir Godley nu prea înțelegea ce voia să spună prin asta.

„După câte îmi amintesc” spuse el, „nu sau găsit în buzunare decât câteva hârtii”.

Părea că răspunsul acesta o înveselise.

Fața îngrijorată a preotului închisoarei se arătă în ușe. Ținea ceasul în mână. Timpul de convorbire se apropia de sfârșit.

„Rumegă bine aceste fapte! Clay ar mai fi trăit; Sonny Cravel, — Jackson Crayley — toți ar mai fi fost în viață; sârmanul Henry n'ar fi înebunit, ci s'ar mai fi bucurat de viață și eu ași fi lucrat în camera mea din Colville Gardens — dacă n'ar fi fost fiul tău!”

El c privi serios.

„Și Monkford și ceilalți pe cari îi ucisese el? Judecătorul — Procurorul și nenorocitul de călău?” ripostă el aspru. „Îți spun drept Alicia, Mulțumesc lui Dumnezeu că Arnold prinse pe acest om și că a distrus pe toți complicii săi”.

Ea nu se ofensase. Ochiul său surâdea în timp ce luă de pe masă o hârtie și i-o întinse.

„Acest testament îți va explica punctul meu de vedere”, zise ea, iar când Sir Godley întinse mâna să ia hârtia, Alicia o iasă să cadă jos.

El făcu un pas înainte și se aplecă să o ridice...

Tipătul preotului îi salvă viața. Mâna pe care o ținea ascunsă în faltul rochiei se ridică; ceva lucii un moment în aer și căzu cu putere în jos. La strigătul preotului, Godley făcu o mișcare la o parte, iar cuțitul îi atinse numai umărul. În momentul următor el o apucă de mână. Ea poseda însă forța unui bărbat. De două ori era cât pe ci să-i atingă obrazul. Apoi se smulse cu

o smucitură puternică din brațele sale, se aruncă înapoi, trase de guler și duse mâna la gură.

Supraveghetoarele intrară în celulă, dar ea nu mai opunea nici o rezistență și lăsă să-l cadă cuțitul din mână — atunci se văzu că mânerul avea forma unui toc de gheață. Clay era într-adevăr un bun strategian, căci acest cuțit fusese ascuns tot timpul în talpa ghetei ei.

Sir Godley, palid și tremurând se duse înapoi în biroul directorului unde fu lăsat mult timp singur.

Locțiitorul directorului intrând în

cameră, arătă o mutră întunecată.

„Ați dat ceva femeii? Otravă?“ întrebă el.

Sir Godley se uită mirat la el.

„Dumnezeule, nu!“ răspunse el. „Este...“

Funcționarul dete din cap.

„E moartă“ zise el simplu. „Unul din nasturii jachetei lipsește. Cred că acolo păstra otrava“.

„Și acum înțelegea el de ce schimba-re-a hainei împiedecase pe Clay Shelton să se sustragă spânzurătoarei.

Un bun general, dar și cel mai bun general poate face greșeli.

CAP. XLII

Trecură două săptămâni. Instrucția judiciară se terminase și faptul se uitase. Rămășag nu văzuse pe tatăl său, Nora Sanders însă era cu el în fiecare zi. Avea nevoie de sfatul său, căci se decisese să nu ceară validarea testamentului lui Monkford. „Iscălitura poate să fi fost falsificată“, spune ea și Long îi dădu dreptate, căci nu avea nici urmă de îndoială că așa era.

Sir Godley se înapoiase din Bourne-mouth întinerit, cu toate că atacul contra lui, îl sdruncinase mai mult, de cât voia să admită. În aceeași seară, după masă, după ce servitorii se retrăseseră își sprijini coatele pe masă și se adresă fetei.

„Ai citit darca de seamă asupra anchetei făcute?“ întrebă el.

Ea clătină negativ din cap.

„Arnold nu m'a lăsat să citesc ziarele“ spuse ea, „și chiar de mi-ar fi dat voe tot n'aș fi citit. Singurul lucru ce am văzut era un placat mare cu titlul: „Povestea stranie a unui bancher“ — despre D-ta era vorba?“

„Da, despre mine“ spuse Sir Godley serios, „iar povestea stranie era acela pe care voiam să ți-o spun când fusesem întrerupt“.

„Cine era D-șoara Revelstoke?“ întrebă ea.

Sir Godley respiră adânc, luă mecanicește o țigare, îi tăia vârful cu mâna, care nu tremura deloc.

„Era nevasta mea!“ zise el.

„Povestea complectă a Bandei Groazei nu fusese discutată în fața tribunalului și mulțumesc lui Dumnezeu că n'a trebuit să fiu de față la ședință“.

„Clay Shelton era fratele meu — mai bine zis, fratele meu vitreg. Era un bărbat sălbatec, fără scrupule, care-l furase pe tata și voia, mai târziu să mă fure și pe mine! În timpul când dispăru-se, probabil pentrucă tatăl meu descoperise furtul, eram logodit cu o fată tânără, frumoasă din Danemarca, o D-șoară Ostrander, care venise ca guvernantă la unul din vecinii noștri. O întâlnisem la o chermesă, mă amoresasem de dânsa și scurt timp după dispariția fratelui meu ne cununarăm“.

Cu un surâs diabolic scutură scrumul de țigară.

„În ziua nunței, îmi mărturisii ceva care mă zdrobise complect. Era în dragoste cu fratele meu și se căsătorise cu mine numai pentru a da un nume copilului ce-l aștepta. Plecasem spre Copenhaga să petrecem acolo luna de miere și-mi trântise această bombă pe vapor în timp ce traversam marea Nordului. A treia zi după ce sosirăm în capitala Danemarcei, mă părăsise. Se dusesse să târguiască câte ceva și eu așteptai peste un ceas cu masa, când un comisionar îmi aduse un bilet înștiințându-mă că nu mai intenționa să revină la mine și că s'a dus acolo unde va găsi adevărata fericire. Cerusem imediat divorț, indicând un amant oare-care, pe care nu-l cunoșteam. Divorțul fusese admis și cred că s'au căsătorit...“

„La 9 Februarie 1886“ îl întrerupse fiul său. „Asta este data a treia care era înscrisă pe panoul din cabina vaporășului. Data a doua era ziua de naștere a nevastei lui și a patra, ziua

de naștere a lui Jackson Crayley, adică a lui Jackson Crayley Long“.

„De altfel Crayley era numele moșiei noastre în Yorkshire“, continuă Sir Godley. „Nu mai auzisem nimic despre dânsul, până când într-o zi, directorul meu veni foarte iritat la mine și-mi comunică că plătisem șaiszeci de mii de lire sterline în baza unui cec fals. În primul moment volam să reclam parchetului. Cerusem cecul și văzui pe dos cele 2 litere J. X. scrise cu creionul. Casierul nu le băgase de seamă, dar eu recunoscusem scrisul caracteristic al fratelui meu, — X-ul lui John era cu totul altfel ca alte X-uri și știusem că fratele meu era falsificatorul și că scrisese aceste două litere numai ca să mă sfideze. Am plătit suma din punga mea, dar publicasem în pagina întâia a ziarului „Times“ un anunț începând așa: „J. X. De data aceasta am onorat cecul. Pe viitor te voi denunța“. El nu mai încercase niciodată să mă escrocheze, dar scurt timp după aceea începură o seire de falsuri internaționale, cari creiară lui Clay Shelton acel renume infam“.

„Admirasem totuși ceva la Clay Shelton, și anume stăpânirea de sine. Era înсурat, avea familie numeroasă, totuși nu erau niciodată împreună, afară de trei săptămâni pe an, când se întâlneau cu toții într-o mică localitate balneară daneză la marea Baltică. Copii fuseseră crescuți în Danemarca și învățaseră daneza tot așa de bine ca și limba lor maternă. Când deveniseră mari, Clay avusese curajul să le destăinuască ocupația lui. Știa că dacă ar fi trăit împreună cu familia și ar fi fost prins odată și odată, ar fi dezonorat pe fiecare membru al familiei.

„Ca să evite asta, născocise ca fiecare membru al familiei să fie astfel educat, încât să reprezinte câte o personalitate distinctă. Nici unul nu trebuia să arate că e rudă cu cellalt — afară de timpul când se întruneau în localitatea aceea balneară. Mama veni în Anglia, unde se stabilise ca D-șoară, cu ceva avere. Băieții fură crescuți sub nume diferite în diferite școli. Când deveniră mari, se apucară fiecare de altă profesiune. Crayley se făcu agricultor. Îi cumpăraseră o moșie, pe care o administrase prost. Apoi îi cumpărară o casă lângă fluviu și îl daseră însărcinarea să voia-

jeze, să facă cunoștință cu oameni bogați și să obțină nu numai iscălitura lor, dar să afle cât mai mult asupra felului lor de viață.

Henry deveni avocat; Cravel proprietar al hotelului Heartsease. În acest rol, nu numai că administra capitalul cu profit, dar crease și un cămin singurei lor fiice Alice. Cravel era mâna dreaptă a tatălui său. Jackson Crayley cum îl numirăm noi, era prostănacul familiei. Strică totul — spun acum ce-mi povestise Arnold. Stângăcia lui provocase chiar moartea tatălui său, căci comisesse prostia să-i strecoare revolverul tocmai în momentul când fusese arestat. Mama sa îl ura, din nu știu ce motiv, și din care cauză i s'a tras probabil chiar moartea.

Crayley era un băiat bun, care ura munca ce i se impusese și care căuta cri-ce prilej să se debaraseze de cătușele asociației și să ducă o viață regulată și cinstită. În această intenție era susținut de sora lui Alice, cu care trăia în perfectă armonie. După moartea tatălui rămăsese Cravel „omul de fer“, cu toate că D-șoara Revelstoke — după cum o numeam noi, îmbrăcată bărbătește și cu perucă albă pe cap, angaja drojdia lumii interlope ca să execute o parte din munca Banded Groazei. Dar Cravel era totdeauna în apropiere ca să omoare pe criminal, indiferent dacă acesta reușea sau nu.

Cravel nu vedea prea bine, căci altfel de sigur, n'ar fi avut nevoie să angajeze buni țințași. În dimineața când Arnold se înapoia dela închisoarea Chelmsford, fusese urmărit de Henry, pe o motocicletă. Henry trebuia să distrugă cu o bombă mașina fiului meu, dacă țințașul nu l'ar fi nimerit. Era doar foarte simplu, așa-i Arnold?“

Rămășag afirmă din cap.

„Da, aveau o camionetă Ford, într-o sosea lăturalnică și după ce Harry Cavaleristul fusese ucis, Fordul plecase, luând pe Henry împreună cu motocicletă lui“.

„Unul câte unul din acei cari contribuiri la moartea tatălui lor fuseseră uciși și Cravel era spiritul conducător. Obținuse titlul de doctor, înainte ca tatăl său să-i fi dat bani să-și cumpere Heartsease. Și nu poate fi nici o îndoiială că judecătorul fusese molipsit de el și că accidentul care costase viața

procurorului fusese organizat în mod artistic, tot de el. Cert însă era faptul că Cravel, împreună cu Henry, ucisera pe călăul Wallis.

Sărmanul Jackson Crasley. El stricase totul. Chiar semnalele cu heliograful era o greșală, care ar fi putut să coste libertatea lui Cravel. În spatele lui Cravel și Henry se afla însă totdeauna puterea conducătoare a generalistului din Colville Gardens“.

„Se datora vre-unor mașinațiuni faptul că fusesem angajată ca secretară?“ întrebă fata care asculta cu încordare.

Sir Godley clătină din cap.

„Fusese o întâmplare că te-a angajat. Dar odată în serviciul ei, se și gândește cum te-ar putea întrebuința. În ziua în care vizitaseși pe Monkford, D-șoara Revelstoke se decisese ce rol să-ți atribue. Ne-ai povestit doar că după înapoarea D-tale, Monkford telefonase, lăudându-te enorm. Monkford nici nu atinsese telefonul. Apoi urmă chestiunea inelului misterios — iarăși Monkford. Toate astea trebuiau să facă verosimilă chestiunea testamentului, care fusese deacum făcut de Henry și prevăzut cu iscălitura falsă.

„Din nefericire pentru sărmana femeie, Arnold văzuse inelul, ce tot ea ți-l dase, pe o fotografie a ei din tinerețe, același inel și aceeași formă. Acest indiciu îl duse pe drumul adevărat. Când venise la mine și-mi descrie inelul, i-am putut confirma, că era același inel, pe care-l cumpărasem acestei femei în ziua sosirii noastre la Copenhaga.“

„Alice Long ne spuse ce s'a întâmplat înaintea morții lui Monkford. Henry și Crasley — presupun că Henry fusese inițiatorul acestui plan, povestiseră lui Monkford, că Arnold împrăstie anumite știri despre dânsul și D-ta, Nora. Monkford se iritase bineînțeles. Cu toate că poate ținea la D-ta, dar niciodată nu se gândise la dragoste sau căsătorie. Din contră, era un holtei încarnat. Dar ei trebuiau să creeze la Monkford o atmosferă ostilă față de Arnold. Asta era baza planului lui diabolic. Știau că dacă Monkford ar fi fost indignat pe Pământ, ar fi căutat să-l ție la distanță și tocmai asta voiau, pentru a-și putea îndeplini planul lor murdar. Cum murise Monkford, știi Telefonul fusese

probabil construit de Cravel, care era un lucrător foarte abil“.

„Pot spune sincer că nu bănuiam niciodată cine era D-șoara Revelstoke, chiar după ce auzisem de inel. Abia într-o seară, când voiam să arunc o scrisoare la cutie, trecuse prin fața mea un taxi, în care ședea un domn bătrân. Mâna acestui „domn bătrân“ se rezema de fereastră. Am putut să-i văd numai trecător fața, însă ochii negrii mă priviră o clipă și era cât p'aci să mă prăbușesc. Toți anii cari trecuseră, n'au putut stinge amintirea Aliciei Ostrander și știam acum instinctiv că Alicia Ostrander și D-șoara Revelstoke erau una și aceeași persoană. Nu era nici un motiv special ca să le fi apropiat una de alta, dar o făcuseră totuși.

„Automobilul meu urmărise pe cellalt până ce ajunsese la Colville Gardens, unde dispăruse prin intrarea din dos. Acum eram sigur. Mă întreținusem cât-va timp cu șoferul taxiului meu și-l întrebai, dacă putea să urmărească automobilul cellalt, dacă acesta ar mai eși. Taxi-ul lui era nou și când îi spuseseam cine sunt, nu numai că era de acord cu propunerea mea, dar și foarte curios. În timp ce noi discutăm, mașina ei eșii din curte și trecu așa de aproape de mine, încât putusem distinge bine figura conducătorului.

„Și acum eram absolut sigur. În fine ajunserăm într'un loc, care trebuia să fie Heartsease, după cum presupuneam eu. Mașina ei intră în curte, iar eu îmi continuai drumul pe jos.

„Între timp ploaia se întetise și mă adăpostisem sub un pom. Femeia dispăruse în hotel și văzui un om, eșind și ducând unde-va mașina, probabil în garaj. Așteptai și așteptai și începusem să-mi apar mie însu-mi caraghios. Mă gândeam ce trebuia să creadă șoferul meu despre mine și ajunsesem la convingerea, că cel mai bun lucru ar fi să mă înapoiez acasă unde de sigur servitorii mei trebuiau să fie neliniștiți. Începusem să merg spre taximetru, când îmi apărură înaintea două lumini puternice și abea avui timpul să mă ascund din nou sub un pom. Un automobil sanitar trecu pe lângă mine. Nu se opri însă în fața hotelului, ci lângă ușa laterală, pe unde dispăruse D-șoara Revelstoke.

„M'am întors înapoi pe drumul pe

care am venit, ținându-mă ascuns pe sub pomi. Văzui cum o brancardă fu scoasă din automobil și cum un bărbat, cred că era Cravel, luă pe cine în brațe, ducându-l în hotel. Automobilul sanitar se întoarse imediat înapoi pe drumul pe care venise. Curiozitatea mea era ațâțată și cu toate că nu mai sunt tânăr, mi-a mai rămas o bună cantitate de forță și agilitate. Poarta dela intrare era închisă, dar deasupra ei se afla un balcon mic. Acum era să se întâmple o nenorocire cu urmări aproape fatale. Lucrătorii săpaseră o groapă, în care era cât p'aci să cad. Dar căzusem numai pe pământ, pierzând ochelarii și stricându-mi complet costumul de seară ce purtam. După cinci minute de muncă asiduă, mă aflam pe balcon lângă o fereastră. Deschisesem fereastra și intrasem prin ea pe culoarul etajului I, după cum îmi dasem seama ulterior. Auzii undeva niște voci; era însă întunec, așa că trebuia să continuu drumul pipăind peretele și încercând să deschid ușile ce întâlneam. Toate erau însă încuiate. Urcai spre etajul al doilea și auzii pe cineva vorbind. La primul sunet recunosci vocea D-șoarei Revelstoke. Gândul meu se întoarse vre-o treizeci de ani în urmă și-mi adusei aminte de ziua în care îmi spusese părerea ei despre mine, pe bordul acelei mic vapoasă. În momentul acesta mă interesa însă ceea ce spunea; planul ei era conceput cu atâta sângeră, era așa de teribil, încât simțeam cum mi se ridică părul din cap. Atunci mă hotărâsem să rămân și căutam vre-o ascunzătoare prin casă încercând ușile din etajul I. Toate erau însă încuiate. Mă coborâsem la parter și ajunsese în holul dela intrare. Primul lucru ce-l văzui în lumina slabă a unei lămpi de noapte, ce ardea pe o masă, fusese ușa deschisă a biroului. Intrai acolo și îndrăznii să aprind lumina, știind că de obicei în biroul directorului se găsește vre-o cheie. Avusesem norocul să găsesc atârnată de un cui, cheia principală. O luasem și mă dusesem din nou sus, atât de iute cât puteam. Ajungând la etajul I, văzui deasupra mea o lumină. Deschisei iute prima ușa și intrai acolo să aștept până vor pleca cei de sus“.

Sir Godley surâse cu tristețe.

„S'ar fi putut întâmpla ca povestea

mea să se fi isprăvit aici. Întinzând cu precauțiune piciorul ca să nu mă lovesc de ceva, îmi dădusem seama că ating podeaua. Apripesem un chibrit și văzui o gaură în pardoseală și una în tavan. Cea de sus era acoperită cu un covor. Nu era greu de ghicit că erau în curs de executare diverse modificări la clădire. Grinzile, sculele lucrătorilor, toate erau ușor de explicat.

„Inchisesem ușa pe dinăuntru și așteptasem mult timp, în speranța că cele trei persoane, cari se aflau în hotel, vor pleca în fine. Dar toată noaptea, unul sau altul era pe scară sau în apropiere. Puteam numai prin combinație de idei să presupun cine era ființa cea nenorocită, care fusese adusă cu ambulanța; mai târziu aflasem că presupunerile mele erau exacte. Trecu ceas după ceas și deodată spre mirarea și marea mea bucurie auzii vocea lui Rămășag, când urca scara. Era numai la câți-va pași de mine, dar așteptai curios, să văd ce se va întâmpla. După o tăcere lungă și îngrijorătoare, auzii pași în odaia de sus precum și vocea lui. Deschizătura din tavan era, după cum știți, acoperită numai cu un covor; și, foarte curios, primul meu gând când auzii vocea lui Arnold deasupra mea, era că ar putea să facă un pas greșit. Auzeam pe Arnold vorbind și răspunsul lui Cravel. apoi Arnold se apropiă de covor și deschisesem deja gura, să-l avertizez, când covorul cedă și ceva căzu în întuneric, lovindu-se de o grindă, lovindu-mă și pe mine. Cu chiu cu vai putusem să-l prind și să-l țin în siguranță. Deaceea Cravel nu-l găsisese, când îl căutase în pivniță.

„În curând înțelesesem că noi, fiul meu și cu mine, ne aflam într-o situație precară și mă bucuram că aveam în buzunar revolverul, pe care-l purtam dealtfel în ultimul timp totdeauna la mine. Din fericire, Arnold era în nesimțire și nu putea să-și trădeze prezența. Mai auzii vre-o jumătate oră pași și voci deasupra mea, apoi totul se liniști.

„Nu aveam apă ca să-i spăl rana, nici nu puteam s'o bandajez, simțeam că nu era locit grav. Cred că era mai mult obosit decât rănit“, observă Sir Godley surâzând.

„În fond mă bucurasem că era în

starea asta, / căci în timpul când își venea în fire, oamenii de sus se îndepărtaseră. îi spusei apoi cine sunt, îi povestisem cele întâmplate și-i dădui cheia principală.

„Prin fereastra odăii, văzusem o mașină plecând, în care se afla D-șoara Revelstoke și Henry. Primul gând a lui Arnold a fost la D-ta, Nora, și când scurt timp după aceea văzurăm pe Cravel plecând cu mașina, fiului meu, cercetarăm toată casa, începând de jos până sus. Aceste cercetări duraseră mult și mă așteptam să fiu într-una de odăile de jos, pentru că bănuisem că ar fi fost prea greu să te ducă undeva sus.

„Ajunserăm în etajul I când îl auzirăm pe pe Cravel revenind și ne-am ascuns din nou în camera Nr. 3. A trebuit să așteptăm foarte mult. Odată i se păru lui Arnold că auzise vocea D-tale, dar fusese o eroare. Cravel coborî din nou.

„Să încercăm”, spuse atunci Arnold și ne-am suit sus. Prima ușă pe care am deschis-o ne duse în apartamentul lui Cravel.

„Te-am înfășurat într-o pătură și te-am dus în camera Nr. 3. Bineînțeles, că am fi putut să ne arătăm lui Cravel, dar Arnold se temea, ca în disperarea lui, să nu tragă în noi. Și apoi sosiră ca trimiși de Providență, funcționarii poliției din Berkshire. Când ajunseră la odaia Nr. 3 și Cravel se duse să caute cheia, Arnold deschise ușa se prezenta inspectorului și-l decise să țină de vorbă pe criminal până ce te va fi dus pe D-ta într'un loc sigur. Asta-i toată povestea”.

„Și o poveste a dracului de bună”, spuse Arnold, „care are numai un singur cusur, anume că nu scoate destul în evidență capacitatea mea. Dar voi avea destul timp să-ți dovedesc aptitudinile mele”.

Nora se uită la el, surâzând
Sub propria ei iscălitură, dăduse de acum instrucțiuni avocaților să nu ceară validarea testamentului falsificat. Nici n'avea nevoie de testament, căci în ziua nunții căpătase un astfel de cadou de la Sir Godley, încât umise și pe Arnold. Și ca acesta să poată fi un lucru trebuia să fi fost ceva extraordinar.